PANICĂ ÎN ZAIR

GERARD DE VILLIERS

Tinerama

Gérard de Villiers

SAS 052

Panică în Zair

În româneşte de GABRIELA PORANCEA

Editura TINERAMA, 2000

Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

ISBN: 973–597–272–7

Gérard de Villiers
Panique au Zaïre
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:
[V1.0]

Corectură [V1.0]: decembrie 2023

Capitolul I

Cei doi negri coborâseră uşor rampa ce separa cafeneaua de piscina de la *Intercontinental* şi se opriră examinând, din spatele ochelarilor lor negri, oamenii întinşi pe şezlonguri cu faţa la peretele de verdeaţă şi la vechiul poştalion roşu. Împotmolit acolo numai Dumnezeu ştie de ce. O tensiune imperceptibilă acceleră dintr-odată mişcările ospătarilor. Cei doi nou-veniţi erau îmbrăcaţi în „abacost“ maro, un soi de saharianã cu guler Mao cu pantaloni asortaţi, uniformă lansată de Mobutu în timpul marelui lui flirt cu China şi purtată de toţi oficialii regimului. Cel mai frecvent cu o insignă prinsă pe piept, reprezentând fotografia preşedintelui Guide. Aceştia nu purtau insigna, dar ochelarii lor negri le subliniau alura decisă, fizicul impresionant indicând clar că aparţineau Centrului Naţional de Documentare (C.N.D.), „unchii“ regimului. Erau necruţători faţă de opozanţi, pe care nu-i torturau mult, dar îi omorau ca la carte. De preferinţă cu ciomagul sau cu satârul de abator. Fără fineţe. Crocodilii fluviului îşi luau şi ei partea, mai ales că operaţiunea cerea şi ea o oarecare discreţie.

Josse Braaskart, care tocmai îşi lua micul dejun la cafenea, îi urmărea cu privirea pe cei doi bărbaţi, strângându-i-se brusc stomacul. Lăsă jos furculiţa şi îşi şterse cu şervetul fruntea plină de broboane de sudoare.

Se întreba cum puteau unii supravieţui în acest climat tropical. Ochii lui foarte albaştri ieşeau dintr-o masă gelatinoasă, din care cădeau mai multe bărbii, nasturii cămăşii lui păreau gata să plesnească sub presiunea burduhanului şi chiar şi craniul lui, parţial chel, părea învelit într-un strat de grăsime. Josse mergea într-o veselie spre o sută zece kilograme, plângând uneori după silueta lui de odinioară, de acum cincisprezece ani, când era încă şeful trupei de comando „Lionel“ din Katanga.

Unul dintre cei doi negri în abacost îşi întoarse capul spre el. Greutatea din stomac îi crescu brutal ca şi cum ar fi înghiţit plumb, izgonind gândurile ştrengăreşti inspirate de decolteul jignitor de

generos al Lizei, metisa care stătea în faţa lui. După câteva momente, pielea ei satinată, cafea cu lapte, îi părea mai degrabă cel mai frumos cadou din lume. Îşi mută privirea pe cei doi sâni agresivi, căutând să se asigure, convingându-se că nu comisese nicio imprudenţă. Dar nu era la adăpost de o eventuală suspiciune a celor doi sau de un eventual denunţ. Negrii îşi întoarseră privirea iar Josse, cu gâtul uscat, tăie o bucată de *cossa-cossa,* un crevete mare, pe care-l tăvăli în *pilli-pilli,* sosul foarte picant răspândit în toată Africa.

Dacă veniseră după el, nu mai avea nimic de făcut. Se întoarse nervos spre un tip care se izbise de scaunul lui.

— *Yo* (Tu). Nu poţi să ai grijă pe unde umbli?

— Scuzaţi-mă, şefu'.

În Zair, negrii continuau să le spună albilor „şefu'" chiar şi după şaptesprezece ani de la câştigarea independenţei. *Intercontinentalul* era un loc unde nu prea întâlneai negri. În afară de cele două îngrijitoare, nu erau în jurul piscinei decât membrii echipajelor unor companii aeriene şi câţiva albi veniţi în Zair în căutare de aventuri sau de puţin soare. *Intercontinentalul* era totuşi cel mai bun hotel din Kinshasa care nu avea de altminteri decât trei hoteluri: *Memling* în centru, înconjurat de *ballados,* adică de hoţi de buzunare şi de cei mai mulţi denunţători de la sud de ecuator şi *Okapi*, la mai mult de douăzeci de minute de centrul din Kinshasa, practic în plină junglă.

— La ce te gândeşti?

Mâna lungă şi brună, cu unghiile amoros sidefate, se puse timid pe încheietura grăsană a lui Josse Braaskart. Liza era „al doilea birou" al lui, cum se spunea la Kinshasa, adică metresa lui titulară. „Barosanii *Bwana"* aveau până la patru sau cinci „birouri" de acest fel. O metisă cu trăsături dulci, foarte puţin negroide, dotată cu o crupă şi sâni demni de o rapidă ascensiune socială. Gura ei primitoare, şalele ei docile şi absenţa aproape totală a mirosului specific, îi inspirau flamandului o pasiune înfrânată doar de kilogramele lui de prisos. Singura teamă a Lizei era că amantul ei va leşina într-o bună zi la ea acasă, după o nebunie tropicală deosebit de reuşită.

Jose Braaskart nu-i răspunse imediat. Îi urmărea din priviri pe cei doi agenţi de la C.N.D., care înaintau uşor între cele două rânduri de corpuri alungite pe şezlonguri şi se opriseră aproape de un bărbat

blond în maieu, foarte bronzat şi foarte bine făcut, care citea *Die Welt.*

„Tipul de la OTRAG“, îşi spuse Jose intrigat. OTRAG-ul era acea societate germană care a închiriat de la Mobutu o bucată din Zair, mare cât două treimi din Franţa, pentru a efectua experimente cu rachete.

Ultima lansată a fost cât pe ce să cadă pe capul lui Guide, invitat din întâmplare cu o lună mai devreme. Josse se întrebase brusc dacă acei doi agenţi nu erau începutul răzbunării sale…

Unul dintre ei îl bătu pe umăr pe blondul pe care Josse îl întâlnise şi cu o altă ocazie. Josse a avut impresia că i-a fost administrată o mare doză de oxigen. Lăsă jos furculiţa şi îşi duse mâna de-a lungul mesei, masând cu un gest de o mare delicateţe baza sânilor fermi aţintiţi înspre el.

— Ghiceşte, zise el.

Liza chicoti mândră.

*

* *

— Veniţi cu noi!

Buzele groase articulaseră cuvintele în limba franceză, fără să ridice vocea. Bărbatul avea părul scurt, foarte ondulat, tuns bine şi mâinile îngrijite. Malko lăsă pe masă ziarul, scoţându-şi ochelarii şi ridicându-se în faţa celor doi negri. Erau cu mai mult de zece centimetri mai înalţi decât el şi, cu ochelarii lor negri enormi, păreau nişte insecte de science-fiction.

— De ce? întrebă el. Cine sunteţi voi?

— Veniţi cu noi, repetă cel care vorbise şi înainte. Trebuie să vă interogăm. Mergeţi să vă îmbrăcaţi.

Apoi încadrară şezlongul, impasibili şi siguri de puterea lor, ca şi cum piscina ar fi fost goală. Vecinii lui Malko se opriseră din citit dar evitau să-i privească. Un ţânc plonjă în apă râzând. Un *boy* ce ducea un platou efectuă un larg ocol ca să evite să treacă pe lângă cei doi agenţi de la C.N.D.

Aproape amabil, cel care nu vorbise încă, îi puse mâna dreaptă pe umăr lui Malko şi îl împinse uşor în faţă. Acesta, fără să comenteze, se îndreptă spre cabina unde îşi lăsase lucrurile. Cei doi agenţi îl urmară

şi îl aşteptară la uşa cabinei indiferenţi. Totuşi, nu în fiecare zi interpelau o autentică alteţă serenisimă aparţinând celei mai vechi nobilimi din Europa. Chiar dacă hazardul vieţii îl făcuse agent, fost cadru la C.I.A.

Malko ieşi în câteva clipe, fiind imediat încadrat de cei doi îngeri păzitori negri. Văzându-l trecând, ospătarul de la piscină se întoarse ostentativ. Qei trei bărbaţi trecură în faţa cafenelei, unde conversaţiile încetară imediat.

Se întâmpla rar ca un alb să fie arestat.

Ultimul fusese arestat pentru trafic de diamante. Clocea şi acum în fundul închisorii subterane Matadi… Ca de obicei, holul climatizat de la *Inter* era plin de vizitatori înfundaţi în fotoliile mari din răchită ce păreau nişte cuşti, plus câţiva agenţi de la C.N.D. Malko îşi depuse cheia la recepţie şi îi urmă pe cei doi bărbaţi în abacost.

O maşină 504 albă aştepta la stânga pe amplasamentul rezervat vehiculelor de la hotel, având un negru la volan. C.N.D.-ului îi plăceau maşinile 504. L-au pus pe Malko să urce pe locul din spate al maşinii împreună cu unul dintre cei doi bărbaţi, în timp ce celălalt se instalase în faţă. Maşina coborî rampa şi o luă la stânga pe bulevardul Colonel-Tsatshi, apoi la dreapta pe bulevardul Trei-Z, de-a lungul fluviului, în inima cartierului *Gambé,* întorcându-se cu spatele la imensul turn din oţel şi sticlă al Centrului comercial internaţional zairez care se înălţa din vegetaţia de pe malul fluviului ca o operă futuristă aterizată acolo ca din întâmplare. Era mândria lui Guide, care vedea în realizarea prestigioasă a arhitectului francez Olivier Cacoub un antidot al cocioabelor. E adevărat că Kinshasa era plină de clădiri neterminate din cauza lipsei banilor.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— La birou, zise negrul.

C.N.D.-ul avea două locaţii în Kinshasa. O clădire imensă de trei etaje, ultramodernă, cu acoperişul plin cu antene, amplasată în grădinile din faţa Parlamentului, în care funcţionau Centrul de interogatoriu şi de scurtă detenţie şi un cartier general, şi una pe strada în serpentine ce urca pe colina Binza, unde se înşirau mici barăci disimulate în spatele unui perete înalt vopsit în culori zaireze, încărcată într-un mod mult mai special de securitatea exterioară.

Maşina 504 rula rapid pe marea alee împrejmuită de vile care ar fi fost luxoase dacă n-ar fi avut acoperişurile de tablă ondulată. Era o zonă de ambasade şi de albi. Practic niciun negru nu locuia la nord de bulevardul 30 Iunie, marea arteră care traversa Kinshasa de la est la vest.

Se îngrămădiseră de cealaltă parte a bulevardului 30 Iunie, maiestuos, cu benzile largi şi aleile lui secundare, în careurile nenumărate de „cartiere“ africane care continuau să crească înspre sud, uzurpând jungla, din ce în ce mai mizerabile şi mai insalubre. Kinshasa era un coşmar arhitectonic: un pachwork haotic de arhitectură futuristă combinată cu colibe sordide, pieţe jalnice, arterele rupte din bulevardele imperiale terminându-se câteodată în poteci înnoroiate sau în străzi înfundate.

Foarte repede, maşina 504 s-a dovedit a fi o epavă greoaie. Cu acceleraţia apăsată până la podea, nu depăşea treizeci de kilometri la oră. Instrumentele de pe panoul de bord dispăruseră şi interiorul era de o mizerie respingătoare. Bulevardul Trei-Z era pustiu, în afară de câţiva servitori negri care se răcoreau sub un manghier. Nu se zărea niciun pieton, ci doar câteva maşini. Era ora sacro-sfântă a siestei.

Cei doi negri păreau atât de distanţi că Malko simţi brusc o lovitură în inimă. Se linişti apoi, spunându-şi că în acest gen de afaceri, subordonaţii nu sunt puşi la curent. Vecinul lui de banchetă îşi scoase un pachet de ţigarete din buzunar, lăsând să se zărească un Colt 45 automat, vârât direct la centură.

Încă cinci sute de metri şi virară la dreapta. Dintr-odată, maşina 504 se poticni, avu un sughiţ brutal, urmat de o încetinire şi o zdruncinătură bruscă ce-i aruncă pe pasagerii săi înainte. Apoi plecă din nou. Dar după vreo treizeci de metri o luă din nou razna şi se opri definitiv cu un ultim icnet de biele. Imediat, vecinul lui Malko îl interpelă violent pe şofer în lingala, limba vorbită în partea de nord a Zairului. Acesta coborî din maşină ca să ridice capota. De când se opriseră, căldura umedă le lipea hainele de piele. Umiditatea din aer era de 100%, chiar dacă la „Kin“ era sezonul uscat. Alte maşini treceau fără ca măcar să încetinească. Un autoturism cu capota ridicată era ceva frecvent în Africa. În sfârşit, şoferul îşi scoase capul de sub capotă, cu o privire deznădăjduită. Din conversaţia pe jumătate

în franceză şi pe jumătate în lingala, Malko înţelese că o murdărie nenorocită transvazase în benzina din rezervor în timp ce şoferul lipsise ca să-şi satisfacă o nevoie naturală. Absenţa jojei nu-i permisese să prevadă catastrofa…

Vecinul lui Malko coborî şi el din maşină, dând o lovitură violentă de picior într-un pneu ca şi cum asta ar fi făcut vehiculul să pornească din nou şi scutură furios cronometrul enorm din aur de la încheietura mâinii stângi. Apoi începu să discute cu *alter ego*-ul lui cu un aer foarte preocupat. Era vizibil că îi era frică de consecinţe. C.N.D.-ul se afla la mai bine de doi kilometri de acolo, Kinshasa fiind un oraş imens.

— N-are să mai funcţioneze, sugeră Malko.

Agentul n-a avut timp să-i răspundă, că un vehicul se ivi de pe un bulevard transversal. Un jeep se îndrepta spre ei. Imediat, tipul de la C.N.D. se plantă la mijlocul bulevardului gesticulând disperat din mâini.

Văzând abacostul, jeepul se opri. Erau trei militari zairezi, dintre care un sergent, toţi înarmaţi cu puşti MI6, posomorâte. Îl interpelară pe agent fără amabilitate. Negrul le-a băgat sub nas imediat legitimaţia de la C.N.D., ceea ce nu reuşise să-i calmeze decât parţial. C.N.D.-ul şi F.A.Z.-ul, adică cei de la Forţele Armate Zaireze, se urau cordial. Urmă o lungă vorbărie în lingala. Cu faţa închisă la culoare, soldaţii îl ascultară pe agentul de la C.N.D. În disperare de cauză, agentul scoase din buzunar o bancnotă convingătoare: o bancnotă de cinci zaire. Sergentul luă gestul ca de prost gust şi îi făcu semn lui Malko să urce în spatele maşinii.

— Vă vor conduce la tabăra Lufungula, anunţă poliţistul de la C.N.D. De acolo vă va lua până la noi un alt vehicul. Şeful vă aşteaptă pentru interogatoriu.

— Dar, ascultaţi, începu Malko, directorul general…

— Haide, haide, făcu negrul. Nu avem timp de discuţii.

Dintr-odată, devenit brutal, îl înşfăcă pe Malko de braţ şi îl scoase din maşina 504. Ceilalţi doi soldaţi coborâră şi îl înşfăcară imediat, făcându-l să urce cu forţa în jeep.

— Sunt un prieten al cetăţeanului Dikuta M'Funi, vru să explice Malko. El a fost cel care…

Agentul îi întorsese deja spatele.

Jeepul demară, intrând cu toată viteza în marele bulevard umbrit. Unul dintre soldaţi îşi plantă ţeava puştii lui de asalt în burta lui Malko ca să-l invite să nu se mişte. Acesta realiză brusc faptul că era prizonier pe bune… Jeepul tăie în trombă bulevardul 30 Iunie, chiar după terenul de golf, apoi trecu prin spatele poştei ca să se oprească într-un final în faţa unei tabere militare. Bariera care interzicea intrarea se ridică şi jeepul se opri lângă postul de gardă. Îl făcură pe Malko să coboare şi soldaţii înaintară, observându-l curioşi. Sergentul jeepului se apropie de el, fixându-i ceasul Seiko cu o privire extaziată de ai fi crezut că se află în faţa unei relicve.

— Ai un ceas tare frumos, şefu', zise el cu un aer pofticios şi fals detaşat.

— Un moft! făcu Malko prudent, cunoscând obiceiurile ţării.

— Mi-l dai? întrebă brusc soldatul. Eu nu mi-aş putea cumpăra niciodată un ceas ca ăsta.

Cel puţin era direct.

— Am nevoie de el, pledă Malko.

Celălalt ridică din umeri, furios, lansând câteva cuvinte în lingala, apoi se îndepărtă înspre postul de gardă. Atunci când Malko vru să-l urmeze îndeaproape, unul dintre soldaţi îi dădu ordinul să se aşeze pe pământ în exteriorul postului. Deoarece el protestase, unul dintre soldaţi îi expedie o lovitură puternică în şale. Începea bine…

Cei trei soldaţi care îl aduseseră urcară din nou în jeep şi se îndreptară înspre coteţul imens ticsit de lenjerie la ferestrele care ocupau toată partea dreaptă a cartierului. În fund se distingeau garaje iar la stânga cazărmile militare propriu-zise.

Nimeni nu se mai ocupă de Malko. Se scurseră treizeci de minute. Unul dintre soldaţii postului de gardă se apropie de el şi îl întrebă cu curiozitate:

— Ce-ai făcut?

Malko a vrut mai întâi să nu-i răspundă. Era foarte complicat. Dar liniştea lui risca să fie greşit interpretată.

— N-am făcut nimic, zise el. E o eroare. Trebuia să merg la C.N.D. Unde e maşina care trebuie să mă ducă acolo?

Celălalt nu-i răspunse. Îl depăşea. Soldaţii erau într-un permanent

du-te-vino în jurul lor. Un altul îl întrebă pe Malko de ţigarete. Plictisit, se ridică şi se îndreptă spre postul de gardă ocupat de un sergent mic cu barbişon şi surâzător.

— Ce vrei, şefu'?

— Mă car de aici, zise Malko.

Celălalt dădu din cap.

— Asta nu se poate. Trebuie să aştepţi.

— Ce?

O nouă scuturare din cap.

— Asta nu ştiu, şefu'. Celălalt sergent a zis că eşti prizonier. De aia nu poţi să pleci.

— Atunci, dai un telefon? întrebă Malko. La C.N.D.

— Telefonul merge numai uneori, zise negrul. Acum nu merge deloc. Tehnica e de vină.

Supărătoare lacună. Dintr-odată, un jeep opri aproape de post, cu un locotenent la bord. Urmă o scurtă convorbire în lingala cu sergentul. Acesta îl prinse pe Malko de braţ.

— Vino!

— Unde?

Sergentul bărbos surâse cu toată faţa.

— La carceră, cu ceilalţi prizonieri.

Malko se zbătu, trăgându-se din strânsoare. Imediat celălalt deveni rău, chemă soldaţii şi îl înjură în lingala. Soldaţii veniră în pas alergător, tăbărând pe Malko cu lovituri cu patul puştii şi cu picioarele. Înjurându-l şi trăgându-l spre colţul clădirii din dreapta. Îl împinseră printr-o uşă într-o încăpere mizeră, mobilată cu un scaun şi o masă şi luminată cu un bec fără abajur. Un adjutant enorm de la F.A.Z. trona în spatele mesei, cu ochi mici, porcini, ce-i ieşeau dintr-o faţă umflată de grăsime. Primul lucru pe care-l făcu a fost să încerce rapid să smulgă ceasul Seiko de la mâna lui Malko şi să-l bage în buzunar. În faţa rezistenţei lui Malko, el abandonă furios, urlând:

— Ce e cu acest alb lustruit?

Îşi luă elan şi îi trimise lui Malko un pumn în plină figură. Acesta evită lovitura, dar jumătate din cămaşă îi rămase în mâinile celor doi soldaţi care îl ţineau. În faţa lui erau nişte gratii grele cu o uşă care tăia încăperea în două. În spatele lor, în penumbră, distinse o

grămadă de corpuri îngrămădite unele într-altele pe jos. Sergentul se roti până la gratii şi le deschise cu o cheie aflată într-o legătură mare. Malko nici nu avu timp să opună rezistenţă, că o lovitură puternică cu patul puştii în spate îl proiectă în interiorul carcerei şi uşa se închise în spatele lui.

Avu impresia că a căzut într-o groapă plină cu crabi. Putoarea era insuportabilă. Nici n-apucă să atingă solul, că nenumărate mâini se prinseră de el ca nişte cleşti lovindu-l şi zdrobindu-i carnea din locurile cele mai delicate. Îi introduseseră chiar şi un deget în ureche, Dumnezeu ştie de ce! Îi distingea cu greu pe agresorii lui, foarte numeroşi. Exclamaţiile în lingala curgeau din toate părţile. Totul se transforma sincer în coşmar…

De cealaltă parte a gratiilor auzi râsetele vesele ale gardienilor. Nu în fiecare zi vâră un alb înăuntru.

O mână îi desfăcu rapid centura lui Malko şi i-o smulse. Un pumn i se aplatiză pe faţă. Simţea mâini pipăindu-l, lovindu-l, dezbrăcându-l, nenumărate, nesăţioase, murdare, într-o putoare de ar fi leşinat şi puii de dihor.

Malko simţi cum dintr-odată e înnebunit de furie. „Amoc!“ Cinci mâini aparţinând unor indivizi diferiţi încercară să-i smulgă de la mână ceasul Seiko. Pumnii şi picioarele îi plecară în acelaşi timp, lovind la nimereală. Se trezise strigând şi înjurând bestial. În mijlocul strigătelor, continuă să lovească precum un surd şi sfârşi prin a face lumină printre agresori. În mod brutal, nu mai rămăsese în faţa lui decât un uriaş cu pielea foarte neagră, ras în cap, în zdrenţe, cu o frunte îngustă de pitecantrop. Ochii mari şi globuloşi îi avea fixaţi pe ceas şi înainta cu mâinile întinse spre el.

Prins de peretele negru de mizerie, Malko îl primi cu un picior care ar fi trebuit să-i facă testiculele terci. Negrul se dădu înapoi, îndoit, scuipând înjurături şi lăsându-se să cadă pe jos. Malko primi acest răgaz ca o mană cerească. Avea impresia că respiră foc, iar genunchiul lui drept iradia o durere surdă. Ochii i se obişnuiseră cu penumbra şi îi văzu pe ocupanţii carcerei care, încet, încet îşi reluau locurile, aşezându-se pe jos înghesuiţi unii într-alţii. Unul dintre ei se apropie de el. Era un bătrân cu părul alb.

— Şefu’, n-ai o ţigaretă? întrebă el cu o voce blajină.

Ca şi cum ar fi fost într-un salon! Sudoarea îl împiedica pe Malko să vadă. Celălalt îl prinse amabil de braţ ca să-l facă să se aşeze.

— Nu trebuie să vă enervaţi, zise el pe un ton sentenţios pe care îl au de obicei negrii. Aici suntem toţi prieteni. Dar ne e foame. Uite!

Şi îi întinse un chiştoc negricios şi fără formă, lung de câţiva milimetri.

Pipa păcii. Malko trecu peste dezgust şi trase un fum, simţind mirosul acru al cânepii, după care i-o dădu înapoi „protectorului“ lui. Ceilalţi negri îi priveau în linişte.

Noul lui prieten îi dădu o scaltoacă zdravănă peste spate. Asta însemna că fusese acceptat de grup. Încurajat, se aplecă spre el şi îl întrebă în şoaptă:

— Ce-ai furat, şefu', de te-au băgat aici?

Era chiar culmea.

— Nimic, zise Malko, e o greşeală. Trebuie să ies de aici.

Bătrânul dădu din cap dezaprobator.

— Nu mai devrerrfe de mâine dimineaţă. Şeful e plecat acum. Trebuie să-l chemi de dimineaţă.

Ceilalţi prizonieri îşi reluaseră somnolenţa, mai puţin uriaşul ras în cap, care încă mai gemea fixându-l pe Malko cu o privire feroce. Acesta credea că înnebuneşte. Scotocindu-şi buzunarele, simţi o hârtie şi o scoase. O bancnotă de zece zairi şifonată, care scăpase de voracitatea atacanţilor lui.

— Unde suntem? întrebă el.

— În lagărul Lufungula, răspunse noul lui prieten.

— Ai un creion?

Negrul şuşoti în jur şi o bucăţică minusculă de creion apăru ca prin minune. Malko îşi notă numele şi locul şi puse pe hârtie numele singurului om care l-ar fi putut salva: cetăţeanul Dikuta M'Funi, şeful de la C.N.D., un uriaş metis cu maniere elegante, totdeauna pus la patru ace şi care vorbea cu o voce uşoară şi joasă. Era temut de toţi pentru că era în graţiile lui Guide, unul dintre personajele cele mai puternice ale regimului. Negrul îl fixă, intrigat.

— Trebuie să trimit acest bilet la C.N.D., zise Malko, pentru zece zairi. Crezi că e posibil?

— O să văd, zise noul lui prieten. Poate, cu articolul 15…

Se ridică, se apropie de gratii şi îl chemă pe gardian, cu care vorbi în şoaptă. Calmul revenise în celulă, iar Malko era acceptat. Cel mai dificil de suportat era mirosul.

Bătrânul reveni. Însă fără bancnota de zece zairi.

— E în regulă.

Malko încercă să nu se mai gândească. Era oribil. Cu greu se zărea ceva în celula unde toţi prizonierii stăteau aşezaţi pe jos. Ţigări de cânepă circulau fără oprire printre deţinuţi. Cu condiţia ca al său *matabiche* (bacşiş) să fie eficace! C.N.D.-ul avusese o idee strălucită: misiunea lui începea bine. Ca „acoperire“, era mohair pur. Numai că l-ar fi preferat mai puţin gros…

Ideea C.N.D.-ului, pregătită minuţios cu staţia locală a C.I.A., era sclipitoare. Să-l aresteze de formă pe Malko, cu scopul de a-l introduce într-o reţea suspectată că pregătea un atentat împotriva lui Guide Seseko Mobutu. Unul dintre indivizii suspectaţi se afla la restaurant în timp ce Malko fusese arestat. În mod normal, ar fi trebuit să fie pus în libertate imediat după sosirea lui la C.N.D.

Dar aici era Africa… După ce expediase mesajul, Malko se simţi mai relaxat. Mirosul greu de cânepă ajunsese la limita de jos a putorii… Negrii, în marea lor majoritate hoţi, îşi treceau în linişte chiştocul de la unii la alţii. Uriaşul ras în cap încetase să mai geamă şi îl pândea pe Malko, imobil ca un animal, ghemuit şi cu ochii scânteindu-i de ură. Brusc, aruncă o frază pe care vecinul lui Malko o traduse cu amabilitate:

— Spune că vrea să te omoare! E un sudanez. E foarte rău. Îi spunem Simba, pentru că e tare ca un leu.

Era cu siguranţă o promisiune sinceră.

Malko rămase impasibil. Corpul îl durea peste tot în urma încăierării de mai înainte. Se lăsase noaptea, mai devreme ca de obicei, înspre orele şase. Sudanezul se ridică şi Malko făcu la fel, ca din întâmplare. De partea cealaltă a gratiilor, gardianul se schimbase. Acum era unul gras, nu foarte tânăr. Cu picioarele sub masă, fuma şi el o ţigaretă de cânepă, bând o Primus (bere locală zaireză) la sticlă… Sudanezul îl apostrofă şi cei doi bărbaţi începură să râdă amândoi privind la Malko. Acestuia nu-i plăcea deloc ceea ce se întâmpla. Pândea zgomotele de afară, însă nu se auzea nimic. Cazarma era

scăldată într-o linişte adâncă şi nu se auzeau nici măcar zgomotele din Kinshasa. Malko se aşeză din nou. Epuizat de căldură, promiscuitate şi putoare, cu creierul gol.

Pe nesimţite, aţipi cu spatele sprijinit de perete şi lipit de companionul lui.

*

* *

— *Simba oye*! Trăiască Simba!

Strigătul îl trezi pe Malko, care tresări. Imediat înţelese schimbarea de ambianţă. Prizonierii aveau ochii lucioşi şi băteau din palme legănându-se. Îşi dădu brusc seama că toţi îl fixau. Mătură cu privirea carcera, oprindu-se la uşa din gratii deschisă.

Sudanezul era ieşit din celulă şi se dezbrăcase de tricoul zdrenţuit, rămânând îmbrăcat doar cu o bucată de pânză în jurul şoldurilor, imens şi bestial. Ţinea în mâna dreaptă un cuţit. Lângă el, gardianul rânjea cu un aer idiot. Malko realiză imediat, după privirea lui tulbure şi goală, că el era drogat mort. Văzând că priveşte în direcţia lui, sudanezul ridică în sus cuţitul şi strigă ceva. Gardianul izbucni într-un râs cu toţi dinţii.

Malko se simţea din ce în ce mai rău.

— Ce are? îl întrebă Malko pe vecinul lui binevoitor.

Acesta dădu din cap stânjenit.

— E Simba, zise el, vrea să se bată cu tine!

— Să se bată? zise Malko. De ce?

— Vrea să te omoare, îi explică amabil bătrânul negru. A vrut să te stranguleze în timp ce dormeai, dar tu eşti alb şi n-avem dreptul. Atunci, gardianul a decis că vă veţi bate. Ai grijă că tipul e un *N'Doki,* adică un diavol, care nu poate muri.

Gardianul se aplecă după birou, apoi se ridică şi flutură un al doilea cuţit. Prizonierii scoaseră strigăte de bucurie. Sudanezul îl fixă pe Malko cu trăsăturile adâncite de ură. Malko ezita tensionat şi crispat, cu o bilă de plumb în loc de stomac. Va fi tăiat în bucăţi ca un jambon de Parma.

Gardianul înaintă înspre gratii şi aruncă prin uşa deschisă cuţitul care căzu pe jos cu sunet surd. Mai întâi Malko nu-l ridică, dar, în faţa

imobilităţii sale, sudanezul începu să avanseze, fluturându-şi cuţitul ameninţător, ignorând vizibil regulile cele mai elementare ale cavaleriei… Vecinul lui Malko îl trase pe acesta de cămaşa spintecată.

— Atenţie, şefu'! Te va omorî. Trebuie să te aperi!

Malko se aplecă şi îşi strânse mâna dreaptă în jurul mânerului din lemn al cuţitului ruginit. Un urlet de veselie se ridică din treizeci de piepturi. Prizonierii se ridicaseră şi strigau în cor, încurajând adversarii. Într-un colţ, doi tineri care îşi făcuseră plăcerea, se aranjau în grabă. Ceilalţi îl înconjurară pe Malko împingându-l şi trăgându-l până la gratiile deschise. O ultima împingere şi iată, Malko se trezi afară din carceră, în faţa adversarului lui. Gardianul se întoarse la masă clătinându-se şi se lăsă să cadă pe scaun.

Sudanezul se trase înapoi, ca să ajungă între Malko şi uşa încăperii care dădea la exterior.

Malko aşteptă în defensivă. Cel puţin scăpase de mirosul infect din celula comună. Dar asta nu era decât o amânare scurtă. În faţa lui, Simba îl privea aplecat înainte, cu muşchii jucându-i pe sub pielea neagră şi lucioasă de sudoare, cu buzele lui groase răsfrânte peste gingiile urâte şi cu ambele mâini strânse pe plăselele cuţitului.

— *Simba oye*! Trăiască Simba!

Strigătul ţâşni de după gratii, scos de treizeci de gâtlejuri. Sudanezul păru că se aruncă în faţă, rămase în echilibru o fracţiune de secundă, apoi sări în direcţia lui Malko cu cuţitul ridicat în aer. Mişcare salutată de urletele demente ale tuturor prizonierilor. Miza morţii albului începuse.

Capitolul II

Trăsăturile bestiale ale sudanezului păreau a se mări fără măsură, până când ocupară întregul câmp vizual al lui Malko.

Strigătele prizonierilor de cealaltă parte a gratiilor îi răsunau în urechi ca un preludiu al morţii. Se puse în gardă automat, cu cuţitul întins înainte, amintindu-şi de lecţiile de scrimă primite cu mult timp în urmă.

Simba se opri la un metru de el, adunat şi cu picioarele desfăcute, cu barba cufundată în piept, cuţitul la orizontală, privirea fixă pe burta lui Malko, gata să i-o deschidă în două. Acesta se trase uşor în spate ca să aibă o poziţie mai bună şi aşteptă asaltul. Sudoarea îi curgea în ochi şi inima îi bătea înspre coaste. Era o situaţie dementă, incredibilă. În spatele gratiilor celulei comune, corpurile negre se zdrobeau unele în altele.

— Oye!

Urletul punctă săritura negrului. Şoc metalic. Reflexele de scrimer ale lui Malko intrară în funcţiune. Putu deturna cuţitul sudanezului de la o nenorocire aflată la câţiva centimetri de pieptul său. Completă mişcarea printr-o răsucire care îl făcu pe adversarul lui să se retragă. Urletele se dezlănţuiră: de data asta, în favoarea lui.

— *Musungu oye*! Trăiască albul!

Prizonierii, în veselia lor, scuturau grilajul gata să-l rupă. Jignit, Simba atacă din nou, măturând spaţiul cu cuţitul la nivelul burţii lui Malko. Acesta trebui să se retragă în grabă, până ajunse cu spatele la gratii şi contră fandând. Vârful cuţitului îi atinse sudanezului pulpa aproape de vintre. Sângele începu să curgă pe pielea neagră a acestuia.

Urletele atinseră un nivel indescriptibil, asurzindu-l pe Malko. Dar sângele îl aţâţase şi mai tare pe Simba. Acesta se aruncă în faţă, fără să se gândească la riscuri de data asta. Malko trebui să se ghemuiască pentru ca să evite să fie decapitat. Cuţitul lovi gratiile, făcând să sară un snop de scântei. Malko simţea că nu mai poate să reziste mult timp unui adversar cu douăzeci de ani mai tânăr ca el, decis să-l ucidă.

Simba sărea în jurul lui, cu ochii ieşiţi din orbite, încercând tot soiul de fente. În spatele lui Malko strigătele se transformaseră într-o incantaţie delirantă. O mână alunecă brusc printre bare şi se agăţă de umărul lui, încercând să-l imobilizeze. Copleşit de o angoasă atroce, se debarasă de acea mână într-o zecime de secundă, cu sudoarea în ochi şi asurzit de Oye-uri.

Era parcă la Roma, înaintea erei noastre…

Gesturile lui deveniseră maşinale. Picioarele păreau de plumb. Simba simţea că-şi încetinise reflexele şi se aruncă la atac cu şi mai multă violenţă. Lamele celor două cuţite se loviră una de alta. Deviată, cea a sudanezului îl lovi violent pe Malko deasupra urechii, dar pe lăţimea ei. O sudoare rece îi inundă fruntea; îşi simţi picioarele trăgându-i-se de sub el. Şi, repetându-şi fără încetare: „Nu trebuie să cad, nu trebuie să cad“, îşi pierdu echilibrul.

— Oye Simba! Oye! Oye!

Prizonierii scuturau gratiile cu şi mai multă furie, presimţind masacrul. Cu vederea răvăşită, Malko îl distinse vag pe Simba care avansa înspre el cu un strigăt sălbatic de luptă. În spatele sudanezului, gardianul se trezi brusc din toropeală, neliniştit, cu intenţia vizibilă de a opri lupta.

Albii erau număraţi, iar el risca să aibă probleme grave dacă Malko ar fi păţit ceva. Dar, trădat de cânepă, trebui să se agaţe de masă ca să nu cadă, intervenţia lui oprindu-se acolo. Simţind victoria aproape, Simba efectuă un adevărat dans al războiului în jurul lui Malko, care încerca să se redreseze penibil.

Cu un efort care-i provocă greaţă, fandă şi vârful cuţitului se afundă un centimetru în stomacul sudanezului.

Acesta se trase atât de brutal înapoi, că îl răsturnă pe gardian cu masă cu tot. Dar nu era rănit grav. Strigătul lui sălbatic acoperi urletele prizonierilor. Cu o privire nebună şi cu sângele curgându-i din pulpă şi din burtă, se aruncă cu cuţitul ridicat, cânepa scăzându-i toată prudenţa.

Malko se rostogoli pe o latură, parând cu reversul lovitura trimisă spre el cu toată puterea.

Simţi o rezistenţă şi cuţitul îi fu smuls. Se ridică, cu mâinile goale şi cu inima în gât. Urletele prizonierilor din spatele lui încetară dintr-

odată, ca sunetul unui radio pe care îl închizi. Simba se clătina pe picioare, cu ochii ficşi, un val de sânge ţârâindu-i pe tors şi cu cuţitul lui Malko înfipt la baza gâtului cu toată lama. Liniştea morţii se prelungise. Malko văzu feţele care îl fixau cu un amestec de teamă şi de ură. Simba începu să avanseze din nou spre el, pierzând sânge în şiroaie groase, cu privirea tulbure, dar ţinând încă solid în mână cuţitul.

Malko se trase de-a lungul gratiilor, cu mâinile goale. Gardianul contempla scena, năucit. Malko se mai trase un pas, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Sângele ţâşnea în valuri din carotida spintecată a sudanezului, dar el continua să înainteze, susţinut de „cânepă“, ca un adevărat mort-viu.

Malko simţi că atinse cu spatele peretele celulei şi se opri, căutând din priviri o armă.

Câştigase trei metri.

Simba se clătină ca un beţiv şi porni din nou înainte. Cu privirea aţintită spre burta lui Malko. Avea trăsăturile deformate de efort şi de durere. Mai făcu încă un pas într-o parte, cu totul, ca un crab, ţinând cuţitul cu amândouă mâinile, precum un jucător de tenis pregătit să servească. Malko nu avea decât mâinile goale pentru a opri lama cuţitului. Singurul zgomot perceptibil în încăpere era doar respiraţia şuierătoare a sudanezului.

Malko auzi deodată afară zgomotul unui motor de maşină, strigăte, apoi o discuţie violentă.

Uşa carcerei se deschise dintr-odată, în cadrul ei apărând o siluetă masivă în maro. Cetăţeanul Dikuta M’Funi, directorul general de la C.N.D., urmat de mai mulţi soldaţi. Zairezul se oprise în faţa spectacolului incredibil. Avea o inimă neagră, dar reflexe foarte bune. Fără să piardă măcar o fracţiune de secundă, îi smulse unuia dintre soldaţii lui puşca de asalt belgiană F.A.L. Ţinând-o cu amândouă mâinile de ţeavă, abătu patul puştii cu toată forţa asupra craniului ras al lui Simba, măturându-i capul ca o minge de golf.

Din cauza şocului, îi sări cuţitul înfipt în gât şi acesta scoase un icnet de agonie. Căzu dezechilibrat spre gratii, unde luă o a doua lovitură care îi sfărâmă craniul. Cuţitul din mână căzu pe jos scoţând un sunet metalic. Directorul general de la C.N.D. se întoarse spre

gardian şi îi dădu o lovitură foarte puternică cu patul puştii în burtă. De îndată ce acesta fu întins pe pământ, începu să-l lovească, fără un cuvânt, până când patul puştii se rupse în două. Chircit la pământ, gardianul înota în propriul sânge. Bărbaţi în abacost maro apăreau de pretutindeni, părând că ies din pereţi.

Ca pentru a se reabilita, soldaţii se aruncară în interiorul carcerei şi începură să lovească în prizonieri ca nebunii. Foarte repede, urletele lor de durere deveniră insuportabile. Plăteau acum pentru mica lor bucurie de mai înainte…

Malko avea impresia că se trezea dintr-un coşmar. Directorul general de la C.N.D. aruncă bucăţile puştii şi se apropie de el, cu fruntea încreţită de nelinişte.

— E în regulă? Sălbaticul ăla nu te-a rănit?

Malko, incapabil să răspundă, dădu din cap negativ. Simba termină să-şi scurgă sângele la picioare, agitat de tresăriri nervoase. Gardianul părea mort.

Malko trecu peste trupul sudanezului şi îl urmă pe zairez înspre uşă.

Ceilalţi oameni de la C.N.D. intrau în carceră cu un aer dezgustat. Malko privi maşinal spre ceasul lui Seiko. Nici măcar nu se spărsese. Fără să mai întrebe de restul proprietăţilor lui, se lăsă tras afară, unde îl aşteptau trei maşini 504 cu farurile aprinse, aproape de postul de gardă. Urcă într-una dintre ele, cu urechile încă ţiuindu-i, cu inima bătându-i gata să crape, îmbrăcat în zdrenţe. Îşi va aminti de lagărul de la Lufungula toată viaţa.

*

* *

După umezeala din celulă, climatizarea din biroul şefului de la C.N.D. părea delicioasă pentru Malko. Acesta privea năucit lemnăria bine lăcuită, harta mare a Zairului şi scaunele din piele. Se reîntorsese la civilizaţie. În faţa lui, cetăţeanul Dikuta M'Funi se juca nervos cu un pachet de Rothmans. Îi întinse lui Malko o ţigaretă, pe care acesta o luă maşinal.

— Îmi pare rău, repetă el pentru a zecea oară. Sunt teribil de dezolat. Nu am fi putut prevedea.

Malko avea încă în urechi strigătul *Oye* sălbatic şi vedea sângele sudanezului ţâşnind în toate părţile. El, care avea oroare de violenţă, tocmai omorâse un om. Ca să nu fie omorât. Trebuia să uite, să meargă mai departe. În meseria lui, asta se putea întâmpla oricând. Şeful C.N.D.-ului sosise la timp.

— Vi s-a transmis mesajul meu? întrebă el ca să spună ceva.

Dikuta M'Funi dădu din cap afirmativ.

— Da, cu multă întârziere. N-am fost acolo când a venit soldatul. Ceilalţi n-au vrut să-l lase să intre. Nu ne înţelegem prea bine cu cei de la F.A.Z., ştiţi…

Malko ştia. Ceea ce i se întâmplase era tipic pentru Africa: se pune un plan la punct cu multă rigurozitate şi apoi, la execuţie, totul merge anapoda… Al treilea etaj al clădirii C.N.D.ului era liniştit la această oră tardivă. Malko îşi revenise încet din şoc. Înainte de toate, trebuia să facă o baie, să se cureţe de odoarea aceea abominabilă din celula comună.

— Aţi putea să mă conduceţi la *Inter?*

— Şoferul dumneavoastră vă aşteaptă în curte, se grăbi să-i răspundă zairezul.

Şase ore de aşteptare. E adevărat că şoferul mic cu un cap rotund îi fusese furnizat lui Malko printr-o anexă a C.I.A. „centrul oficial de cumpărat diamante, *Gems Trading Corporation*, condus de un favorit mai vechi al diviziunii Proiecte, Bert Adlin. Malko se ridică, simţind deja mirosul de piele al Mercedesului. Dikuta M'Funi îl imită imediat. Subţirel, cu umerii laţi, tenul luminos (tatăl lui era medic polonez) îl depăşea pe Malko cu zece centimetri.

— Voi face un raport, afirmă el solemn. Responsabilii vor fii pedepsiţi.

Malko îşi reţinu un surâs. Zairezul făcea valuri în toate părţile. Mai ales după atacul katanghezilor asupra lui Shaba. Ca şi cum o afacere asemănătoare ar fi mişcat mulţimile! I se întâmpla asta de asemenea de zece ori pe zi. Dacă Malko n-ar fi avut un ceas frumos, poate că l-ar fi pus în libertate. Dar nici un zairez nu putea să renunţe la un *matabiche.*

Şeful de la C.N.D. îl conduse la ascensor.

— Aş prefera să nu-i vorbiţi despre acest incident domnului

Hammer, zise el.

Un înger trecu, fluturând spada răzbunării.

Malko se gândi la faţa şefului staţiei C.I.A. din Kinshasa dacă ar afla de incident… El avusese această idee sclipitoare cu arestarea.

— E inutil, zise el înainte să intre în cabină.

Zairezul îl urmă, vizibil uşurat.

— Vă veţi continua misiunea? întrebă el îngrijorat.

Malko îşi şterse fruntea plină de sudoare, timp în care cele două gărzi de corp cu staţii emisie-recepţie intrară cu el în cabină.

— Pentru asta am venit aici, zise el pe un ton obosit. Aţi primit cumva informaţii noi?

Şeful C.N.D. aşteptă ca uşa ascensorului să se închidă în urma lui ca să răspundă:

— Nu, nimic deosebit. Va avea loc ceva împotriva lui Guide. Un atentat. Josse e amestecat în povestea asta, dar e foarte atent. I-am prevenit pe cei de la F.A.Z., dar sunt incapabili să i se opună. Aţi văzut ce s-a întâmplat la Shaba. În orice caz, domnul Braaskart a asistat la arestarea dumneavoastră.

— Păcat că n-a asistat şi la restul, zise Malko oftând. Cel puţin ceea ce s-a întâmplat ar fi servit la ceva…

Ajunseseră într-un colţ unde staţionau mai multe maşini, printre care şi un Mercedes negru. Malko îi strânse mâna lui Dikuta M'Funi şi intră în maşină.

— La *Inter*, Paul.

— E în regulă, şefu'.

Şoferul îi aruncă o scurtă privire intrigată prin oglinda retrovizoare.

Malko, cu cămaşa zdrenţuită şi plină de sânge şi cu aerul buimac, părea trecut printr-o maşină de tocat, atât de rău arăta. O apucară din nou pe bulevardele pustii, adevărate tuneluri de verdeaţă. Lumea se culca devreme la „Kin", după ceea ce albii numeau pudic „evenimente". Bineînţeles că masacrul de la Kolwezi trecuse la două mii de kilometri de Kinshasa, dar o ambianţă grea plutea pe deasupra capitalei Zairului, în ciuda relativei răcori a sezonului uscat.

În timp ce arborii defilau pe marginea drumului, Malko voia să pună punctul pe i. Cine voia să-l omoare pe Mobutu? Avea prea puţine indicii, dar C.I.A. părea să acorde o importanţă enormă acestei

misiuni. Victor Hammer, şeful staţiei C.I.A. la „Kin“, i s-a plâns amarnic lui Malko de lipsa lui de mijloace. Nu putea să facă decât schimb de informaţii şi nu dispunea de niciun serviciu de „acţiune“. Malko, importat de urgenţă din Austria, era vârful de fier al lancei lui… Din lipsa posibilităţilor de a ajuta militar Zairul, americanii voiau cel puţin să evite ca Mobutu să fie asasinat, ceea ce ar fi declanşat negreşit haosul în ţara deja parţial destabilizată de atacul katanghezilor. Încă nimeni nu ştia cu exactitate ce planuri aveau americanii, dar trebuia să câştige timp ca să evite un „necaz“. În spatele katanghezilor erau cubanezii şi în spatele acestora sovieticii, aflaţi pe punctul de a scutura Africa precum un cocotier uriaş…

Mercedesul opri în faţa *Intercontinentalului.* O prostituată, cu coatele aşezate pe o masă joasă aflată aproape de intrare, îl privi pe Malko curioasă. Acesta luă de la recepţie cheia de la cameră şi un plic. Aşteptă până în ascensor că să deschidă plicul, care conţinea un carton lucios gravat. Domnul Albert Van de Kamp îl invita la o petrecere în acea seară.

Ţinută relaxată, preciza invitaţia.

Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să localizeze în memorie expeditorul. Îl întâlnise acum două zile la Bert Adlin. Era ceea ce se numea la Kinshasa „*Marele Bwana“*, unul din acei flamanzi care făcuse avere în Congo, devenit Zair, şi care s-au lipit, graţie unei reţele de prieteni interesaţi, de conducătorii negri. O secătură de miliardar.

Bert Adlin organizase un prânz la piscină, în vila lui, cu scopul de a înăbuşi puţin acoperirea lui Malko şi invitase toată Kinshasa. Josse Braaskart venise cu două stewardese de la Swissair care îl înconjurau cu o graţie elefantină. Malko îşi aminti vag de Albert Van de Kamp. Era un tip trecut de cincizeci de ani, slab, destul de neglijent, cu o piele abominabilă plină de urme adânci ca şi cum ar fi avut lepră, ochi albaştri afundaţi în cap şi o claie de păr alb şi ciufulit ca un mărăcine. Fără să mai vorbim de accentul flamand greu. Îl uimise pe Malko când îl întrebase:

— Ştiţi ce e o pasăre migratoare?

În faţa liniştii mirate a lui Malko, dăduse tot el răspunsul:

— Este o pasăre care nu se scarpină decât dintr-o parte.

Râsul lui dură mai bine de cincisprezece secunde… Un râs sănătos

de intelectual flamand destins în contactele cu negrii Bantu. După aceea, Malko şi el au flecărit vrute şi nevrute. Malko i-a povestit mica lui păţanie.

Doi ani la OTRAG, după un sejur în Angola. Acum căuta să se reconvertească în altceva, rămânând în Zair şi lăsând să se înţeleagă că îl cunoscuse pe Bert Adlin când îi vânduse câteva diamante brute, specialitatea localităţii Kansaï de unde sosise el.

Albert Van de Kamp îi ascultase cu un aer indiferent, cu ochii aţintiţi pe metisa superbă, cu trăsături pline de blândeţe, care îl escorta.

— O cunoaşteţi pe doamna Emilia Nogeira? întrebă Malko. E o veche prietenă.

— Da, da, răspunse flamandul.

Flamandul păru foarte surprins că Malko o cunoştea.

Acesta se abţinuse să precizeze că o cunoscuse pe Emilia, bătrâna, acasă la Victor Hammer. Metisa, angajată la *Panam*, lucra puţin cu „Compania“, după cum stipula contractul, ca să-şi rotunjească salariul. „Prietenia“ ei cu Malko îi furniza acestuia din urmă o parte bună din acoperirea lui.

Malko trecu practic din ascensor direct sub duş, frecându-se cu îndârjire cu săpunul Jacques Bogart, umplându-şi nările cu mirosul delicat al acestuia. Urechile încă îi mai ţiuiau şi avea scurte şi violente tremurături. Trecuse foarte aproape de moarte. Dacă imensul sudanez ar fi fost mai puţin drogat, l-ar fi tăiat pe Malko în bucăţi bucăţele.

Se şterse şi privi prin geamul apropiat luminile de la C.C.I.Z. Kinshasa care era acoperită de clădiri neterminate din pricina crizei. Nu se ştia cum C.C.I.Z.-ul scăpase de probleme… Chinezii, prudenţi, îşi construiau singuri palatul de Cultură în oraş, aproape de Radio-Zair, dar nimeni nu ştia la ce avea să servească, dat fiind nivelul vieţii intelectuale zaireze. Puţin înviorat, Malko privi invitaţia lui Van de Kamp. După ce trecuse prin ceea ce trecuse, simţea puţin dorinţa de lux. Dar era târziu. Zece şi un sfert. Cina ar fi putut să fi început demult. În timp ce ezita, singurul telefon din şir care funcţiona, sună.

În spatele zgomotului de fond obişnuit, Malko auzi o voce de bărbat.

— Domnul Linge?

Îşi făcea sejurul la *Inter,* fiind cazat sub numele lui adevărat.

— Eu sunt.

Linişte. Ca de uimire. Apoi o exclamaţie de fericire care îi păru lui Malko puţin forţată.

— Ah! bine. Sunt încântat că vă aud. Eram la restaurant când au venit să vă ridice.

— A fost o greşeală, zise Malko cu o voce sigură. S-a rezolvat cu un mic *matabiche.* Dar cine sunteţi dumneavoastră?

— Josse Braaskart, îi răspunse vocea. Ne-am întâlnit o dată la Bert Adlin. Eram neliniştit. Nărozii ăia ar fi făcut orice ca să vă sustragă douăzeci de zairi.

— Orice, întări Malko.

— Ei bine, atunci noapte bună, zise cu căldură în glas belgianuL Eu o să merg să beau un pahar la *Prive.* Vă tentează? înspre orele unsprezece, miezul nopţii?

— Poate, răspunse Malko fără să promită nimic. Dacă nu, ne vom vedea altă dată.

— E în regulă, zise flamandul înainte să închidă.

Prive era singura discotecă din „Kin“, o oază de lux în inima Africii, aflată lângă cel mai bun restaurant din oraş, *Devinière.*

Malko rămase câteva secunde în faţa telefonului, îngândurat. Poate că, la urma urmei, coşmarul lui n-a fost inutil. Josse Braaskart era omul cu care trebuia să se facă prieten-prieten. Totul era să nu-i dea impresia că nu aştepta decât apelul lui ca să şi alerge să se întâlnească cu el. Cina la Van de Kamp îi va permite să-şi mai omoare timpul.

Era stupefiat de rapiditatea cu care „montajul“ lui atât de simplist dăduse rezultate.

Era adevărat că nu avea de-a face cu oameni foarte subtili. Africa e un continent brutal, nu sofisticat.

Îmbrăcat cu o cămaşă de voal alb şi un pantalon asortat din in, care îi scoteau în evidenţă bronzul, Malko coborî. Îl durea aproape tot corpul, dar nu se vedea nimic. Toate prostituatele din hol torceau. Paul, şoferul, îl aştepta lângă Mercedes.

— Cunoşti casa lui Albert Van de Kamp din Binza? întrebă Malko.

— Da, şefu’.

Drumul urca de-a lungul colinei Binza cotind în faţa reprezentanţei

Mercedes ca să îmbrăţişeze serpentinele şi se termina la palatele de oaspeţi, luminate ca ziua. Puţin mai sus, maşina pătrunse într-o grădină aglomerată deja de Mercedes-uri. Maşini 450 SI în marea majoritate, la o sută de mii de dolari bucata. Semnul exterior al bogăţiei standard din Zair. Lux cu atât mai insolent cu cât ei nu aveau practic şosele.

Trei soldaţi în ţinută de luptă vegheau de sus. Faţada vilei nu trăda bogăţia. Malko intră şi, văzând o scară din marmură, urcă. Aerul era îmbălsămat de iasomie. Se auzea larma petrecerii. Un ornament împletit din vaste bucăţi de plante verzi masive şi impozante dădea pe o peluză violent luminată, în mijlocul căreia era etalată o piscină enormă.

Intrarea de jos nu era decât o iluzie. Adevărata rezidenţă se afla la nivelul superior. Malko se servi cu o cupă de Dom Perignon de la barul din dreapta scării, apoi înaintă printre grupuri, căutându-l pe stăpânul casei.

Parcurse jumătate din peluză când văzu o tânără brunetă, învelită într-un fel de sari roşu care îi lăsa umerii goi şi care înainta spre el. Era Emilia Nogeira.

Mersul ei era atât de suplu încât părea că dansează. Părul lung şi negru îi cădea în cascade pe umeri, pe pielea goală. Malko încercă o înţepătură în inimă, dar foarte plăcută. C.I.A. nu-şi alegea întotdeauna atât de bine stringer-ii.

Capitolul III

Surâsul buzelor groase avea în el ceva animalic şi în acelaşi timp misterios, atemporal. Un surâs de Budha plin de blândeţe şi de senzualitate, contrastând cu gura negroidă care evoca în mod irezistibil plăcerea. Ochii negri, extraordinar de vii şi de calzi, îl priveau pe Malko cu un fel de fascinaţie. Era imposibil să-i ghiceşti vârsta: între treizeci şi patruzeci de ani. Îi întinse mâna lui Malko, iar el se aplecă să i-o sărute. Imperceptibila ei tresărire îl făcu pe Malko să realizeze că nu avea obiceiul să i se sărute mâna.

— Ştiam că Albert Van de Kamp v-a invitat, zise ea. Dar mă gândeam că n-o să mai veniţi. E foarte târziu. Aţi luat deja cina?

— Nu, zise Malko. Dar nu îmi e prea foame.

Surâsul Emiliei Nogeira se lărgi şi mai mult. Părea fermecată să poată fi de folos cu ceva.

— Veniţi la bufet. Vom porni imediat în căutarea lui Albert.

Îşi strecură apoi braţul sub cel al lui Malko. Ocoliră un munte de plante verzi ce înconjura două sculpturi uriaşe la intrarea pe peluza enormă, verde smarald. În jurul lor nu se vorbea decât flamanda. Vreo treizeci de invitaţi beau în picioare, în grupuri mici, cei mai mulţi bărbaţi descheiaţi la piept şi femeile împodobite precum pomii de Crăciun.

Bufetul era pantagruelic. În timp ce Emilia îngrămădea pe o farfurie pui şi creveţi mari, Malko luă o cupă de Moet & Chandon pe care trebui să o ţină cu amândouă mâinile din cauza unui tremurat brusc. Emilia îl observă cu curiozitate:

— Aveţi cumva o criză de malarie?

Malko se decise să-i spună adevărul.

— Nu, am avut o aventură dezagreabilă. Cu C.N.D.-ul.

O lucire de surprindere trecu prin ochii mari şi negri ai Emiliei.

— C.N.D.-ul? Dar eu credeam că…

— Da, zise Malko. Dar a fost vorba de o eroare. Care era cât pe ce să se termine rău pentru mine. Prefer să nu-ţi spun nimic mai mult.

Oamenii beau şi discutau fără să se intereseze de ei. Malko

remarcă, de jur-împrejurul peluzei, soldaţi înarmaţi în ţinută de luptă, la fel ca la parter. Începuse să se simtă mai bine în această ambianţă luxoasă, lângă această femeie încântătoare. Chiar dacă era o agentă ca şi el.

— Unde se află stăpânul casei?

Metisa surâse plină de veselie. Întinzând braţul, arătă spre un fel de bungalow alb la capătul peluzei.

— Acolo. Nu trebuie să-l deranjăm.

Malko era mult prea obosit ca să se lanseze în conversaţii mondene. Între lupta lui şi întâlnirea cu Josse Braaskart, serata lui profesională era destul de plină. Dar Emilia Nogeira îl intriga. Era prea afectuoasă pentru o simplă relaţie de afaceri.

— E mult de când lucrezi la *Panam?* întrebă el, în timp ce se îndepărtau de un grup gălăgios unde un flamand mare şi burtos înveselea lumea cu ajutorul unei mulţimi de gesturi.

— De un an, răspunse metisa. După divorţ. Apoi surâse încurajată. Fac din nou cunoştinţă cu libertatea.

Privirea ei nu-l părăsea deloc pe Malko, cu o lucire indefinită şi insistentă. Acesta sfârşi prin a se mira.

— De ce mă priveşti aşa? o întrebă el. S-ar putea spune că m-ai văzut deja frecvent.

Metisa surâse jenată.

— Nu, nu. Dar n-am văzut niciodată ochi ca ai dumneavoastră. Ai putea spune că sunt din aur lichid. Ochi sălbatici… dar în acelaşi timp păreţi foarte blând. Nu sunteţi ca aceşti flamanzi blonzi şi fazi. Nu ştiu… dumneavoastră…

Bâigui ceva, apoi lăsă ochii în jos. Când Malko îşi încrucişă din nou privirea cu a ei, ceea ce văzu în ei îi aduse o descărcare de adrenalină în artere. Emilia îl luă de braţ.

— Veniţi, vă voi duce să vizitaţi casa.

*

* *

Albert Van de Kamp lovi scurt capul creţ care suia şi cobora uşor la înălţimea vintrei lui.

— Grăbeşte-te odată, *God verdom!*

Negresa cocoţată pe tocuri în faţa lui se îndreptă dintr-odată extrem de furioasă, scuipă literalmente obiectul ei de distracţie şi vomită un val de obscenităţi în lingala, din care reieşea că nu era vina ei că şeful nu mai avea erecţiile de odinioară.

— E în regulă, tacă-ţi gura, îi zise Albert Van de Kamp agasat şi vexat.

Mulunda Bangala tâcu şi îşi reluă conştiincioasă felaţia, accelerând tempoul încât îi căzură genele false.

Albert Van de Kamp închise ochii şi se concentră, înfundat într-un fotoliu adânc din răchită, cu pantalonii albi în vine, cămaşa descheiată pe torsul slab acoperit cu plăci rozalii şi fire gri. Avea vreo şaizeci de ani. Îi mângâie instinctiv sânii prin mătasea de la bluza aurie. Mulunda nu purta sutien. Crupa ei era atât de dură, atât de cambrată că ai fi putut-o folosi drept platou. Când se prezentase la el, acum un an, pentru postul de secretară, o angajase în trei minute, timpul necesar să încuie uşa. A sărit peste ea şi a îngenuncheat-o în faţa canapelei din biroul lui, chiar sub portretul lui Guide.

Devenită foarte repede „al doilea birou“ al lui şi secretara lui particulară, Mulunda Bangala arătase o mare docilitate, îmbinată cu o aviditate fără margini. Acum se machia şi se îmbrăca precum o albă şi Albert Van de Kamp îi oferea, cu zgârcenie, piese de calitatea a doua din fabrica lui de bijuterii…

Cu condiţia să fie tot timpul pregătită.

Începuse să-i frământe unul din sâni prin bluză, învârtindu-i printre degete sfârcul devenit gros ca un creion sub mângâierea lui brutală. Mulunda se năpusti peste el înfundându-şi involuntar obiectul care îi umplu gura până la omuşor. Această schimbare brutală avu un efect imediat şi benefic asupra lui Albert Van de Kamp. Mulunda simţi diferenţa şi începu să pompeze ca o sondă nebună. Ca să facă o treabă ca la carte şi să fie sigură că dedicarea ei avea să fie plătită, îi înşfăcă testiculele amantului şi le strânse violent.

Plăcerea flamandului ţâşni dintr-odată atât de violent, că el fu cuprins de un acces de tuse care-l smulse din gura docilă. Albert Van de Kamp căzu din nou pe spate înjurând, în timp ce Mulunda îşi trăgea sufletul şi îşi verifica genele false. Flamandul o fixă năucit.

— Curvă, am crezut că o să mă faci să crăp!

Negresa lăsă modestă privirea în pământ. La Kinshasa îşi făcuse deja o reputaţie solidă de „hoaţă de sănătate“.

El începu să se încheie, îşi trase pantalonii cu dungă impecabilă şi îşi trecu mâna prin părul alb şi ciufulit. De obicei se îmbrăca în haine ieftine, chiar dacă poseda miliarde. Mercedesul lui părea scăpat din cursele de stock-cars. Două lucruri îl interesau în viaţă: să facă pe zairezul şi negrii. Avea treizeci de ani de Congo. Vorbea lingala şi swahili, cunoştea toate combinaţiile dubioase, scăpase teafăr din toate, se tutuia cu Guide.

O mare secătură.

Douăzeci şi opt de servitori, o vilă sublimă şi un deget în toate combinaţiile din „Kin“. Se întoarse spre canapeaua mare şi moale care ocupa un întreg perete al bungalow-ului.

— Astrid?

Pe canapea, era o tânără pe atât de blondă pe cât era Mulunda de brunetă. Părul ei scurt şi blond, separat printr-o cărare la mijloc, o faţă simetrică ascunsă parţial de un nas de boxer. O rochie neagră care părea că a fost făcută numai din crăpături, se mula pe corpul lung şi subţire, aproape băieţesc, din care ţâşnea un piept opulent, oferit prin decolteul adânc al rochiei.

Fata se ridică fără un cuvânt şi, liniştită, se îndreptă spre Mulunda. Nimic nu-i trăda emoţia, numai o lucire confuză în ochii ei negri.

Ea se opri la atingerea negresei.

Albert Van de Kamp avea deja mâna pe butonul de la uşă. Îşi dădu pletele albe pe spate şi ieşi. Aerul călduţ îi făcu bine. Se simţea golit şi îi era greu să susţină sigur o prezentare.

Cu ochii strânşi, parcurse nebunia de invitaţi. Mulţi plecaseră deja. Îl zări aproape de bufet pe străinul blond care îi fusese prezentat la Bert Adlin şi pe care îl invitase la petrecere. Se pare că a ajuns în timpul micii lui serate dansante. Era în compania lui Emilia Nogeira.

Metisa lipsea încă din tabloul lui de vânătoare.

*

* *

— Cum vi se pare „Kin“?

— Foarte calmă, zise Malko. Poate prea calmă. Dar după Kasaï îmi

face plăcere să văd puţină circulaţie. Locuinţa dumneavoastră e superbă. Sunteţi păzit de armată?

Ochii mici şi cenuşii ai lui Albert Van de Kamp aproape se închiseră de plăcere. Malko arătase spre siluetele în ţinută de luptă care jalonau arborii din parc.

— Nu, răspunse flamandul. Îi închiriez. E un lagăr militar ceva mai jos. Le livrez cincizeci de zairi pe lună şi îi întreţin. Ăştia fură mai puţin decât hoţii. Alaltăieri au intrat doi.

Chemă cu o pocnitură din degete un majordom îmbrăcat în alb:

— Pole-Pole! Adu-mi şampania!

Vesel, se întoarse spre Malko:

— Înţelegeţi, când primesc o grămadă de oameni, nu le pasez rezerva mea personală.

Majordomul cu faţa posomorâtă reveni cu o tavă, o cupă şi o butelie de Dom Perignon. Albert Van de Kamp se servi, apoi îl apostrofă pe negru:

— Ai terminat să faci mutre, Pole-Pole? Dacă mai continui aşa, o să-ţi reţin o zi întreagă din salariu.

Majordomul se îndepărtă fără să spună nimic. După ce puse butelia pe măsuţă, Albert Van de Kamp se întoarse spre Malko:

— A ajuns cu o jumătate de oră mai târziu astăzi. I-am reţinut o jumătate de zi din salariu. Mi se fâlfâie că are de mers trei ore. Nu e problema mea… N-au decât să ia autobuzul la timp… Nu sunt obligat să-i întreţin…

Simpatic personaj… Nu zăreai niciun autobuz în „Kin“, negrii fiind nevoiţi să utilizeze camioanele *foula-foula* care făceau trenurile de deportare să pară transport de lux… Albert Van de Kamp îşi goli cupa de şampanie şi îl privi insistent pe Malko cu o vagă curiozitate.

— Îl cunoaşteţi de mult timp pe Bert Adlin?

— De vreun an, răspunse Malko. Ne întâlneam frecvent în Kananga, când venea să cumpere diamante.

Albert Van de Kamp puse încă o cupă de Dom Perignon şi i-o oferi Emiliei care asculta conversaţia celor doi bărbaţi.

— Ce faceţi la „Kin“?

Malko surâse.

— Nimic încă, mă odihnesc. Dar mi-ar plăcea să găsesc ceva de

făcut aici.

Albert Van de Kamp dădu din cap afectat.

— Nu faceţi prostia asta. S-au dus vremurile bune. Ţara e putredă. Aţi văzut ce s-a întâmplat la Shaba acum cincisprezece zile? Se poate întâmpla şi aici la fel. Dacă asculţi „Radio-Şanţ“, urmează să se întâmple ceva pe 30 iunie.

— Credeţi? întrebă Malko. Cunoaşteţi deja ţara.

Albert Van de Kamp dădu din cap.

— Aici totul e posibil. Mobutu poate să sară în cinci minute sau în zece ani. Oamenii crapă de foame; dacă se trezesc, va fi jalnic. Dar ei sunt atât de proşti! Apoi se apropie de el. Ascultaţi, vă voi spune o poveste. Acum două luni, Guide s-a întors din Gabon. Escorta îl aştepta la N'Jili. A simţit că ceva nu e în regulă cu şeful gărzii, un kikongo. Şefu' are un al şaselea simţ. Atunci l-a prins pe tip între patru ochi şi celălalt a recunoscut totul în douăzeci de secunde. Pe Mercedesul lui Guide montaseră o bombă. Dar chiar dacă n-ar fi vorbit, lui Mobutu nu i s-ar fi întâmplat nimic. Uitaseră să pună în funcţiune ceasul bombei…

Fusese o chestie atât de stupidă că Malko izbucni în râs.

— Şi apoi? întrebă el. Nu l-au interogat?

— Ba da, zise Albert Van de Kamp dezamăgit. Marocanii voiau să se ocupe de el, dar bananienii au făcut mutre. Voiau să-l interogheze ei. Mândria naţională, ce crezi… Şeful a zis că-l vor face să vorbească. Tâmpiţii ăia n-au sensul nuanţei. După cinci minute, timp în care l-au bătut măr, a fost unul care a luat un cuţit şi care l-a tăiat practic în două. După care, evident că n-a mai zis nimic…

Asta era de la sine înţeles.

— Asta i-a stricat meciurile lui şefu', continuă belgianul. A explodat puţin, când a auzit nenorocirea…

— Când s-a întâmplat asta?

Flamandul ridică din umeri.

— Nu se poate spune, nu-i aşa, că… Eu cred că Guide e încă puternic. C.N.D.-ul funcţionează aproape peste tot şi el are al şaselea simţ. Pentru protecţie, nu se încrede nici măcar în membrii tribului său: marocanii îl păzesc. Aţi fost la reşedinţa lui de pe muntele N'Galiema?

— Nu, mărturisi Malko.

— Ei bine, nu încercaţi să mergeţi acolo fără să-l anunţaţi dinainte, zise Van de Kamp. Sunt santinelele pretutindeni, pe bulevard, jur-împrejur, şi trag practic în tot ce mişcă. Sunt indivizi din diviziunea Kamanyola. Nişte nebuni.

Albert Van de Kamp devenea neobosit când era vorba de Mobutu… Invitaţii începuseră să fie vizibil mai rari. Discret, Emilia Nogeira se îndepărtă. Imediat flamandul schimbă conversaţia.

— E bine făcută metisa, nu? zise el. S-a dat în bărci cu un prieten de-al lui Guide. Degustătorul lui. Un flamand bătrân care a acoperit-o de malahite.

— Degustătorul lui? întrebă Malko stupefiat.

— Ei da, răspunse Albert Van de Kamp bucuros. Şeful e prudent. În Africa se practică otrăvirea. Atunci a apelat la un colonel bătrân şi devotat care gustă cu o oră înainte tot ceea ce i se serveşte la masă. Atât timp cât îi rămâne rozul lui natural, e bine. Nu? Ziua când va cădea lat îi vom face funeralii naţionale… Până atunci, se consolează cu Emilia.

Un flamand enorm în cămaşă mov se apropie de ei, îl salută pe Malko şi începu să se întreţină cu Van de Kamp pe limba lui. Malko profită de asta ca să se îndepărteze discret înspre Emilia Nogeira pe care o zări singură, cu un pahar în mână. Malko o luă de braţ.

— Dacă am merge să bem un pahar la *Prive?* propuse el. Sunteţi singură?

Emilia Nogeira surâse stânjenită şi mândră.

— Cunoaşteţi deja bine Kinshasa! Dar nu se cade să plecăm aşa.

— Să ne evaporăm, sugeră Malko. Cred că nu va remarca nimeni.

Albert Van de Kamp discuta încă cu flamandul lui mov. La petrecere nu mai erau mai mult de douăzeci de cupluri. Malko şi metisa o luară foarte repede la fugă pe scări. Ea râdea ca o fetiţă. Malko se gândea la întâlnirea care îl aştepta.

*

* *

Ai fi crezut că te afli în Europa, într-o discotecă elegantă de pe Coasta de Azur. Mâna Emiliei Nogeira se odihnea pe umărul lui Malko

ca un fluture. Graţie tocurilor înalte, faţa ei era la înălţimea feţei lui. Avea impresia că corpurile lor nu au niciun os, atât de suplu se mişcau. Dansau în faţa barului, de-a lungul vitraliului care dădea spre peluză. Ringul de dans era plin. Numai albi. Tineri şi mai puţin tineri. Ca la Paris, la New York sau la Londra, sonorul urla *La Vie, en rose.* Trebuia să faci un efort mare ca să realizezi că te aflai în Africa… Cuplurile flirtau în canapelele adânci plasate în jurul ringului. Malko îşi încrucişă privirea cu cea a Emiliei, care îşi închise imediat ochii. Nu se lipise de el dar, la un oarecare abandon al corpului ei, el avea impresia că ea era reţinută. Cum buzele lor s-au atins uşor, ea s-a tras surâzând încurcată.

— Toată lumea va crede că te culci cu mine, zise ea pe un ton vesel.

— Mai bine decât să suspecteze că lucrăm împreună, zise Malko. Şi e dezonorant?

— Oh! nu! exclamase tânăra. Eu… Sunteţi un bărbat…

Se bâlbâi din nou. Malko îi mângâie gentil bărbia.

— Emilia, ce s-a întâmplat?

Era pentru prima oară când îi spunea pe numele mic. Ea îi susţinu privirea şi îi răspunse pe şleau, cu o voce extraordinar de dulce:

— Dintotdeauna am visat să întâlnesc un bărbat ca tine.

Malko primise rareori o declaraţie atât de directă.

— De ce?

De data asta, îşi înfundă faţa în gâtul lui şi, după mai multe secunde de tăcere, murmură un răspuns, cu buzele lipite de urechea lui:

— Nu ştiu… Mă faci să mă gândesc la o felină, la ceva frumos şi periculos în acelaşi timp.

Sau era nebună, sau se îndrăgostise de el. În timp ce cuplurile din jurul lor se agitau ca zănaticii, ea se lipi de el forte tandră. Dar se desprinse foarte repede şi se îndepărtă, rămânând plantată în mijlocul ringului.

— Vino, îi spuse ea gâfâind uşor. Nu ştiu să dansez aşa.

Muzica era asurzitoare. Se întoarseră pe canapeaua de la masa lor. Un şir de bărbaţi erau aşezaţi la bar.

Jose Braaskart părea că ocupă două scaune numai el singur, cu

cămaşa descheiată, un pahar de J.& B. în mână şi toate bărbiile etalate pe gulerul lui îndoielnic. Un bebeluş enorm, puţin cam îndopat… Atunci când Malko trecu prin faţa lui, îi făcu complice cu ochiul. Emilia Nogeira îl zărise. De îndată ce se aşezară din nou la masă, îl întrebă plină de curiozitate:

— Îl cunoşti pe Josse Braaskart?

Întrebarea venise în ajutorul lui Malko, căci ea nu era la curent cu detaliile misiunii sale. Eterna compartimentare de „servicii“.

— Puţin, răspunse el. L-am întâlnit acasă la Bert Adlin.

— Aveţi întâlnire?

— Oarecum, zise el. Îl cunoşti?

Emilia făcu o mutră foarte linguşitoare.

— Oh! Toată lumea din Kinshasa îl cunoaşte. Îşi petrece timpul povestindu-şi faptele de vitejie de pe vremea când era capul unei trupe de comando katanghez. Şi-a păstrat prietenii şi C.N.D.-ul îl supraveghează pentru că merge frecvent de cealaltă parte…

Apoi surâse complice.

— O să vă las. Ştii unde să mă găseşti la birou.

— Nu pleca, zise Malko. Nu durează mult timp.

— În cazul ăsta, merg să mă aranjez puţin.

Emilia Nogeira îşi luă poşeta şi plecă spre toaletă. Josse Braaskart se lăsă imediat să alunece de pe scaunul lui şi se îndreptă spre el, aşezându-se greoi lângă el.

— Aici, nu mă mai mir de nimic, zise el cu o jovialitate puţin forţată. Sunt încântat să vă revăd. În carne şi oase.

Apoi râse atât de puternic încât acoperi muzica. Malko surâse şi el, modest.

— Oh! N-a fost nimic.

Josse Braaskart dădu grav din cap.

— Când v-au ridicat tipii ăia, era o chestie periculoasă. Ce voiau?

Malko goli o parte din conţinutul paharului lui cu J.& B. înainte să răspundă, apoi, ca şi cum s-ar fi lăsat dus, spuse:

— Oh! Bârfe. Credeau că am adus diamante din Kansaï… Prostii…

Marele Jose nici nu clipi, dar Malko simţi o reacţie imperceptibilă la cuvântul „diamante“. Era destul pentru moment.

— Nişte mizerabili de idioţi, zise flamandul cu convingere.

— Şi-au făcut doar treaba, zise Malko filosof.

Cu coada ochiului o zări pe Emilia care ieşise de la toaletă. Şi Josse o văzuse. Trase o carte de vizită din buzunar şi i-o întinse lui Malko.

— Treceţi pe la mine pe la birou când aveţi o clipă liberă, să mai stăm de vorbă.

Se ridică şi o salută pe Emilia Nogeira cu un surâs. Metisa se uită la Malko preocupată.

— Pari obosit. Nu vrei să mergem acasă?

— Bună idee, zise Malko.

Muzica începuse să-i ameţească. Fusese o zi foarte lungă.

Se rupseră din nebunia de la discotecă. Malko o luă de braţ pe Emilia care se lipi de el. Prins de o inspiraţie subită, el se opri în mijlocul drumului şi o îmbrăţişă. Mai întâi Emilia îşi întoarse faţa, apoi buzele li se întâlniră, gurile lor se găsiră şi Malko simţi brusc o limbă caldă căutând-o pe-a lui. A fost un sărut lung, senzual şi pur.

Emilia se desprinse de el tresărind.

— Sunt nebună, murmură ea. Nici măcar nu te cunosc.

Malko, fără să insiste, o condu-se până la Mercedes în momentul în care un adevărat convoi de 450 SI pătrundea în parcare: „petrecerea“ lui Albert Van de Kamp. În maşină, Emilia îşi puse capul pe umărul lui Malko.

— Unde locuieşti? întrebă el.

— Pe bulevardul 30 Iunie, la intersecţia cu 21 Noiembrie.

După cinci minute, Mercedesul se opri în faţa unei clădiri mari şi moderne, dar deja leproasă, care se ridica pe marginea unei alei secundare din bulevardul 30 Iunie. Malko o ajută pe Emilia să coboare, apoi se aplecă spre şofer şi îi întinse o bancnotă de zece zairi.

— Aşteaptă-mă.

Şoferul îi smulse bancnota extrem de repede, precum o şopârlă înghite o muscă.

— E în regulă, şefu’.

Emilia Nogeira îl privi pe Malko, cu un aer comic şi uşor jignită.

— Doar n-o să urci cu mine! Ce va gândi paznicul?

Malko o prinse de mână foarte ferm şi o trase spre lift. Paznicul de noapte dormea cu capul pe birou.

Ca să nu rupă farmecul, Malko rămase tăcut aşteptând ca

ascensorul să urce şi apoi intrară în galeria exterioară ce deservea apartamentele. Emilia băgă cheia în uşă, trecu în faţa lui şi aprinse lumina. Locuinţa era cochetă, burgheză, cu scară interioară care cobora. Era un mic duplex.

— Vrei să bei ceva? întrebă ea.

Foarte monden.

Fără să răspundă, o prinse în braţe şi o îmbrăţişă, simţindu-şi corpul cum freamătă. Dar Emilia Nogeira se desprinse din braţele lui.

— Nu, nu vreau. Mă intimidezi…

Era culmea. O femeie care practic s-a aruncat în cap. Coborî scara.

— Dacă nu vrei să pleci, eu merg la culcare.

Ajunseră împreună în cameră. Malko o culcă pe tânără pe pat.

Încăperea nu era mobilată decât cu un pat mare şi jos, un tablou cu o femeie nud deasupra şi două lămpi. Emilia se lupta moale în braţele lui Malko. El îi găsi gura şi ea se abandonă cu ochii închişi. Însă brusc, metisa tresări violent şi îi scăpă din braţe ca să se aşeze pe un scaun din faţa patului, gâfâind, cu ochii sclipitori, cu respiraţia scurtă şi părul răvăşit. Malko o urmă, încercând să o facă să se ridice şi, deoarece rezista, îngenunche râzând pe mochetă. Flirtul prelungit cu o colaboratoare de la C.I.A. îl excitase, făcându-l să uite tensiunea misiunii sale. Era intrigat atât de atitudinea provocatoare cât şi pudică totodată a metisei. Fără niciun cuvânt, îi dădu la o parte mătasea roşie a sariului, descoperindu-i genunchii rotunzi şi coapsele cărnoase.

Cu capul dat pe spate, ca şi cum ar fi dormit, Emilia se lăsa dezbrăcată. Liniştea era absolută, în afară de bârâitul maşinilor rare care treceau pe bulevardul 30 Iunie. Pielea metisei era extraordinar de moale sub degetele lui Malko. Puţin câte puţin câştiga teren, prins în jocul acestui flirt fără echivoc. Atunci când atinse uşor umflătura muntelui lui Venus protejat de dantela albă a slipului, Emilia îşi coborî privirea spre el. Privirea ei extrem de blândă tot timpul, era întunecată de o expresie tulburată.

— Vrei să vezi dacă am juisat?

Brutalitatea întrebării contrasta atât de mult cu atitudinea ei rezervată, încât Malko rămase cu gura deschisă. Dar prelungirea mângâierii lui îi aduse răspunsul. Neaşteptat.

Categoric că Emilia era de o discreţie rară.

Rămaseră nemişcaţi câteva secunde. Sariul roşu îi descoperise picioarele până la vintre, dar Emilia nu părea să-şi dea seama. Malko realiză că se făcuse o căldură infernală în cameră.

— E cald, remarcă el.

Se ridică şi îşi scoase cămaşa, rămânând în bustul gol. Emilia îl fixa cu un fel de aviditate tandră.

— Climatizarea e stricată, zise ea.

Apoi se ridică, se îndreptă spre pat şi, lăsându-se într-un cot, începu să-i acopere bustul cu sărutări uşoare, ca şi cum gura ei enormă era un fluturaş. Când Malko termină de scos ceea ce-i mai rămăsese, ea îşi continuă mângâierea. Nu era excitat; căldura îl făcuse să se dezbrace. Dar se simţea bine sub această gură care îl parcurgea uşor, întârziind la sfârcuri, pe buric, câteodată muşcând ca un căţeluş.

Realiză oarecum că Emilia şi-a pierdut o mare parte din timiditate atunci când părul ei lung şi negru îi mătura vintrea. O senzaţie încântător de dulce îl învălui. Ca şi cum metisa s-ar fi temut să nu-l rănească. Sau poate îşi modela ea plăcerea. Cu o răbdare admirabilă, ea începu să-i renască dorinţa fără ca măcar să simtă vârful ascuţit al vreunui dinte. Gura Emiliei se transformă într-o teacă umedă şi călduţă, vie şi eficace. Mişcările capului câştigară, puţin câte puţin, o amploare nouă. Malko îşi recăpăta forţele. Atunci când încercă să se ridice, Emilia se lăsă peste el cu toată greutatea. Se opri cu privirea plină de reproş:

— Nu-ţi place?

— Ba da, răspunse Malko. Dar…

Tutuiala adăuga o dimensiune nouă situaţiei care devenise şi mai insolită atunci când Emilia se aruncă din nou peste el cu o blândeţe hotărâtă, după ce declarase pe un ton categoric:

— Ţi-am spus că nu vreau să fac dragoste. Mă intimidezi prea tare.

Continuă aşa mult timp. Ceea ce Malko lua uneori ca stângăcie nu era decât dorinţa de a-i prelungi plăcerea, până când explodă atât de violent încât o dădu la o parte pe Emilia, gata să urle. În acelaşi moment telefonul sună. În loc să răspundă, Emilia îşi puse liniştită capul pe pieptul lui Malko, contemplându-şi opera îngândurată şi aproape detaşată. Soneria continua să ţârâie, insistentă.

— Nu răspunzi? întrebă Malko.

Ea surâse.

— Nu, răspunse calmă Emilia. E amantul meu. Îi voi spune că dormeam.

Malko numără soneriile. După cea de-a unsprezecea, se lăsă din nou liniştea.

— Trebuie să mă întorc la hotel, zise el.

Ea nu protestă. Malko se ridică şi se îmbrăcă sub privirea tandră a metisei. De îndată ce fu gata, îl însoţi până la uşă.

— Când ai nevoie de mine, zise ea, treci pe la birou.

Însă nu precizase dacă era în nume personal sau în numele „Companiei“. După ce l-a îmbrăţişat cu căldură, l-a privit îndepărtându-se pe culoarul cu pereţii tapiţaţi cu zeci de şopârle mici incolore. Paznicul de noapte încă dormea cu pumnii strânşi. Malko se lăsă să cadă pe pernele din Mercedes, golit. Coborî în cinci minute bulevardul 30 Iunie complet pustiu până la *Intercontinental.*

Malko era mulţumit de seara lui, în ciuda incidentului cu lagărul de la Lufungula. Josse Braaskart părea că a fost prins în nadă. Dacă el căuta „mână de lucru“, Malko avea exact profilul care îi trebuia.

Capitolul IV

— I-a spuneţi-mi, păreţi cam obosit. Micuţa Emilia v-a adus în starea asta?

Josse Braaskart izbucni într-un hohot de râs. Era chiar imaginea vulgarităţii. Deasupra biroului era etalat un panou: *Atenţie, şeful muşcă!* Etajerele erau pline cu nimicuri îngrămădite în teancuri, prospecte, fotografii de-ale lui Josse în ţinută de comando, cu treizeci de kilograme mai puţin. Cu burta înainte, făcu turul biroului şi îşi puse mâna pe umărul lui Malko.

— Nu trebuie să-mi dai atenţie, zise el. Glumesc tot timpul. Noi, belgienii, n-avem prea multe subtilităţi, dar ne place să ne amuzăm.

Nu-i mai lipsea decât o jucărie de pluş pe birou.

Josse Braaskart scuipa puţin când vorbea, ceea ce îi accentua şi mai mult aspectul neglijent. Birourile erau minuscule, cu două secretare negrese, la cel de-al doilea etaj al unui imobil decrepit, la sud de bulevardul 30 Iunie, lângă un dispensar. Malko se aşeză pe o canapea aflată într-un stadiu lamentabil şi căscă. Căldura umedă i se lipise de piele, părând că se prelinge din cerul alb şi acoperit. Josse Braaskart, întors în spatele biroului, se răsturnă după o bere Beck's după ce-i oferise una şi lui Malko.

— Apropo, de ce aţi vrut să mă vedeţi?

Josse luă o pauză, cât să golească jumătate din bere, înainte să răspundă cu un gest vag:

— Oh! Sunteţi simpatic. Mi-am spus că poate v-aş putea ajuta, că sunt de mult timp în această ţară. Mai precis, ce faceţi la „Kin"?

— Nimic deocamdată, zise Malko.

— Aţi fost la OTRAG, nu?

— Exact, răspunse Malko. Dar m-am săturat până în gât. Nu sunt făcut să conduc oameni incapabili. Şi mai eram şi la capătul pământului în Kasaï.

Josse Braaskart se strâmbă dubitativ şi amuzat.

— Mda… Dar cel puţin sunt diamante.

Malko se strâmbă ca şi cum n-ar fi înţeles şi începu să pipăie un

vechi walkie-talkie.

— Şi dumneavoastră, întrebă el, cu ce vă ocupaţi?

— De relaţii publice, zise Josse. Şi apoi, mai am câteva societăţi. V-am mai spus că cunosc pe toată lumea. Sunt sigur că aş putea să vă găsesc o chestie mai interesantă decât OTRAG-ul, dacă rămâneţi la „Kin“. Dar trebuie să fiţi în regulă cu C.N.D.-ul. N-am chef de probleme. Îl cunosc prea bine pe Şefu' şi sunt chestii care nu-i plac deloc.

— Sunt în regulă, afirmă virtuos Malko. V-am spus că a fost vorba de o greşeală.

Josse se aplecă puţin mai mult peste birou, zdrobindu-şi burdihanul lui enorm.

— Ce v-au reproşat mai exact?

Malko surâse rece.

— Că am adus din Kananga diamante brute.

— Înţeleg, făcu Josse.

Liniştea se aşternu din nou între cei doi, fiind tulburată doar de zgomotul climatizării. Cei doi bărbaţi se priveau, apoi Josse lăsă să-i cadă cu un aer fals detaşat:

— Pe de o parte e păcat, că aţi fi putut trage un preţ bun. Sunt tipi aici care îşi câştigă bine existenţa din asta.

Liniştea se lăsă din nou. Malko zdrăngănea din walkie-talkie. Apoi îşi ridică privirea:

— Cunoaşteţi tipi dintr-ăştia?

Josse îşi scutură toate bărbiile dându-şi importanţă, foarte sigur pe el.

— V-am spus că cunosc multă lume. Se pot afla şi oameni de felul ăsta printre ei. Dar mai ales că a fost o farsă…

— Ascultaţi, zise Malko părând că se decisese dintr-odată. Cred că pot avea încredere în dumneavoastră.

— Desigur, zise Josse.

— Bun, am chestiile de care am vorbit şi vreau să mă debarasez de ele. Repede. Pentru că am nevoie de bani. Dumneavoastră puteţi să mă ajutaţi…

Josse Braaskart păru dintr-odată mai puţin entuziasmat.

— Mă gândesc, zise el fără să se compromită, dar trebuie să fiu

foarte precaut. Nu vreau să mă trezesc într-o puşcărie subterană de la Matadi. De unde aveţi pietrele?

— Le-am cumpărat, răspunse Malko. Mă pricep puţin. Am făcut asta în Angola.

— A! Aţi fost în Angola? întrebă Josse interesat. Când?

Majko surâse rece.

— Înaintea cubanezilor.

A vrut să rămână vag. Africa Centrală era plină de aventurieri-contrabandişti-mercenari. Josse râse.

— Am avut dreptate când mi-am spus că aveţi în cap să faceţi tâmpenii. Câte aveţi?

— Zece butelii, zise Malko.

Măsura pentru diamantele brute era sticla de bere…

Josse îşi frământă puţin bărbiile.

— Îl cunoaşteţi pe Adlin, nu? De ce nu i le vindeţi lui?

Bert Adlin cumpăra oficial diamante pentru o casă americană. Malko dădu din cap şi mărturisi cu un surâs trist:

— Pentru că el nu le plăteşte destul de bine. Ştie că am nevoie de parale şi profită. E normal.

— Cât vreţi pe ele?

— Cincizeci de mii de dolari, zise Malko. Nu e scump. Dacă aveţi pe cineva care se pricepe, va realiza imediat asta.

— Oh! Nu e atât de uşor, zise Josse. Sunt foarte rari tipii care se pricep cu adevărat.

Malko făcu un gest agasat.

— N-ar fi trebuit să vă vorbesc niciodată despre asta. Uitaţi tot.

Apoi făcu un pas spre uşă. Imediat Josse înconjură biroul şi îl prinse din urmă.

— Hei! Aşteptaţi. Nu v-am spus că nu vreau să fac nimic. Dar trebuie să-mi contactez prietenii. Am nevoie de puţin timp.

Majko se aşeză din nou.

— Îl cunoaşteţi de mult timp pe Adlin? întrebă brusc Josse.

— Suntem gemeni.

Belgianul îşi smulse un surâs. Galben.

— Ascultaţi, făcu Malko. Dacă m-aţi făcut să vin ca să-mi puneţi întrebări idioate, mă car de aici. Mi s-a spus că sunteţi un dur, un tip

solid şi serios. De asta am vorbit cu dumneavoastră. Puteţi să mă ajutaţi? Da sau nu?

— Unde vă sunt chestiile?

— În tocul meu de ochelari, răspunse Malko. Aţi terminat?

Josse râse, din ce în ce mai palid. Malko îl interesa, dar nu-l cântărise încă. Kasaï era departe. Dar în ceea ce făcea, un bărbat ca acest aventurier blond putea fi oricând de folos.

— Va trebui un eşantion, zise el.

— Nu e niciun fel de problemă, afirmă Malko.

Interfonul ţârâi şi o voce feminină anunţă:

— Doamna Van de Kamp este aici, domnule Braaskart.

Faţa lui Josse Braaskart se lumină, lucirea de surpriză stingându-i-se imediat în ochii lui.

— Ce intrare, ce intrare, zise el.

Închise interfonul şi îşi ridică ochii albaştri spre Malko.

— Vom face o pauză, nu? zise el.

Se ridică cu vioiciune şi ieşi din birou, apoi reapăru după câteva momente, dându-se la o parte din faţa siluetei unei femei care părea şi mai fermecătoare în biroul mic. Ea înaintă înspre Malko cu un surâs uşor surprins.

— Prietenul meu Malko, anunţă Josse; este Astrid Van de Kamp, soţia lui Albert, cel la care aţi fost aseară la petrecere.

Lui Malko i-a fost greu să-şi păstreze un aer indiferent. Atunci când se aplecă să sărute mâna întinsă, avu impresia că se va izbi de pieptul somptuos strâns într-o bluză atât de descheiată cât să se poată întrezări marginea sutienului de dantelă. O pereche de blugi, foarte strâmţi, strângea o crupă mică şi arcuită, prelungită cu nişte picioare lungi care se terminau pe nişte pantofi cu tocurile foarte înalte. Avea părul blond, tuns scurt şi separat printr-o cărare pe mijloc, un nas de boxer, dar nişte ochi sumbri, cu o expresie tulbure şi o guriţă mică şi vioaie. N-avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

— Nu v-am văzut ieri seară, zise Malko, neînţelegând ce căuta o creatură atât de simpatică acasă la Josse Braaskart.

Astrid Van de Kamp se uita la el la fel cum un copil contemplă o prăjitură cu rom în spatele unei vitrine.

— Ne vom vedea cu siguranţă altă dată, zise ea cu o voce de fetiţă.

Astrid Van de Kamp nu era cu siguranţă o candidată la medalia de aur în fidelitatea conjugală. Era scris în curbele corpului ei.

Tânăra se întoarse spre belgian.

— Vii duminică pe fluviu, Josse?

Josse Braaskart se balansa cu un surâs destins ca un urs mare stângaci.

— Dacă vrei să vin şi eu.

Cu o graţie de malac, îşi trecu braţul în jurul taliei tinerei femei care se strânse în el râzând. Malko nu-şi mai revenea. Nu era posibil ca o femeie ca ea să fie metresa unui monstru ca Josse. În mod categoric femeile erau foarte imprevizibile. Dar nu vedea altă explicaţie pentru intimitatea evidentă şi această vizită neaşteptată.

Avea impresia că se amestecase într-o întâlnire clandestină. De altminteri, Astrid se îndreptă spre ieşire.

— Merg la golf, zise ea.

Josse o însoţi, lăsându-l pe Malko singur. Parfumul ei plutea încă în încăpere. Belgianul reveni destins.

— E grozavă, nu, soţia prietenului meu? zise el. Şi foarte simpatică.

— Desigur, zise Malko.

Liniştea căzu din nou. Fantoma senzuală a lui Astrid schimbase atmosfera din încăpere. Josse anunţă dintr-odată:

— Pentru că aţi avut încredere în mine, vreau şi eu să vă mărturisesc ceva. Legat de o muncă puţin mai „sensibilă“.

Malko îi căută privirea aceea albastră care nu era deloc inocentă.

— Despre ce e vorba?

Josse Braaskart îşi smulse un surâs ticălos şi încrezător.

— Oh! Nu e mare lucru, dar vă va putea permite să câştigaţi nişte bani până când reuşiţi să vă vindeţi chestiile alea. Ar putea să dureze câteva zile, ştiţi... Ascultaţi. (Apoi vorbi în şoaptă, ca şi cum ar fi vrut să nu fie auzit de alţii.) Noi importăm nişte chestii din Congo-Brazza fără să le mai trecem prin vamă, altfel ar costa mult prea scump în *matabiches.* Foarte curând trebuie să preluăm o livrare, dar trebuie să fie două persoane care să traverseze fluviul. Bineînţeles că o să vin cu dumneavoastră. Nu e prea dificil.

Apoi tăcu. Malko gândea. Zairul avea până la douăzeci şi şapte de kilometri lăţime la capătul lacului Stanley Pool, dar se îngusta până la

un kilometru în dreptul lui Kinshasa, singura frontieră dintre Congo-Brazza şi Zair. Prin ferestrele din spatele lui zări flaşul emiţătorului de televiziune din Brazzaville.

— Lucrurile periculoase sunt întotdeauna foarte uşoare, remarcă Malko rece.

Josse luă un aer comic jignit.

— Nu e vorba de pericol. Pur şi simplu n-am încredere în bantous pentru genul ăsta de chestii. Sunt capabili să fure totul şi să spună apoi că s-au răsturnat în fluviu.

— Ce aduceţi?

Josse Braaskart făcu un gest evaziv.

— Oh! Nu cine ştie ce. Depinde de perioade. În acest moment aducem zahăr, ulei şi tunici lungi africane. Dar mai ales am un lot de piese de schimb pentru Mercedes de care am neapărată nevoie. Am o barcă foarte bună şi cunosc toate bancurile de nisip de pe fluviu…

Se ridică şi merse până la harta mare de pe perete, arătând cu degetul lui butucănos o mică insulă în mijlocul Zairului, la est de Kinshasa, chiar la capătul imensului Stanley Pool, lacul natural care lăţeşte fluviul fără măsură ca o pungă gata să plesnească.

— Asta e insula Bamau. Teritoriu Congo-Brazza. Indivizii ne aşteaptă întotdeauna în acelaşi loc. Traversarea durează o jumătate de oră.

— În ce moment operaţi?

— Depinde, răspunse Josse. Uneori în plină noapte. Când putem, duminica. Aici noaptea cade la ora şase şi duminica e multă lume pe fluviu. Către orele şapte sau opt, ne facem că avem pană la barcă… Niciun risc. Surâdea cu aerul onest al unui vânzător de maşini de ocazie care vindea una fără cutie de viteze. Malko îl lăsă să coclească în propria sudoare aproape un minut înainte să spună:

— Ei bine, mă voi gândi. Cât îmi oferiţi pentru povestea asta?

— Cinci mii de zairi.

La taxa oficială, asta făcea patru mii de dolari. La negru, o mie de dolari. Malko se strâmbă.

— Nu e prea mult.

— Ascultaţi, zise Josse Braaskart, haideţi cu noi pe fluviu duminică să vedeţi despre ce e vorba. Dar trebuie să-mi daţi răspunsul

dumneavoastră de principiu mâine, căci dacă nu veniţi, trebuie să mă organizez. Sunt grăbit de împrejurări.

— De acord, promise Malko. Vă voi da telefon.

Traversară micul birou al secretarelor şi strânse mâna jilavă a belgianului care îi deschise uşa. Vreo zece negri stăteau la coadă în faţa unui dispensar privat, de cealaltă parte a palierului, resemnaţi şi liniştiţi. La spital era şi mai rău. Închidea la şapte seara, lăsând zeci de bolnavi afară şi toate medicamentele erau vândute pe piaţa neagră.

Malko coborî scara jalnică cu inima fericită. Peştele se prinsese în plasă. Era pe punctul de a pătrunde în intimitatea lui Josse Braaskart, bărbatul pe care serviciile zaireze îl bănuiau că vrea să-l asasineze pe preşedintele Mobutu.

Poate că Victor Hammer, şeful staţiei C.I.A. din Kinshasa, ar putea să-l lumineze în această poveste de contrabandă. Oricum se decisese să accepte, cu orice riscuri. Deoarece Josse Braaskart avea încredere în el, trebuia să plătească preţul.

Capitolul V

— Opreşte acolo, ceru Malko. În faţă, la U.T.A.

Şoferul se opri docil. Se aflau în inima capitalei Kinshasa. Clădirea maronie de la Sozacom îşi îndrepta masa cafenie chiar în faţa lui. Câţiva poliţişti cu căşti albe dirijau nonşalanţi circulaţia. Semaforul era necunoscut la Kinshasa. Înainte de a coborî, Malko inspectă trotuarul, căutând găştile de *ballados,* hoţii de buzunare care pândeau de obicei în această zonă. Intră la U.T.A. şi ieşi după câteva secunde, apoi o luă la stânga. După trei minute intră în clădirea mică şi albă cu trei etaje a ambasadei americane.

— Domnul Hammer mă aşteaptă, anunţă el soldatul de pază, foarte tânăr şi plin de importanţa poziţiei lui acolo.

Celălalt verifică şi anunţă:

— La etajul trei, sir, camera 306.

Şeful staţiei C.I.A. îşi avea biroul chiar lângă cel al ambasadorului. Prevenit, americanul îl aştepta pe Malko în pragul uşii.

Mare, slab, foarte elegant, cu ochii cenuşii plini de şarm şi umor, părul scurt şi negru, îi era câteodată greu să disimuleze o oarecare amărăciune subiacentă. Fost colonel la Beretele Verzi, a devenit neputincios în urma unei rafale de mitralieră în Vietnam. Avea o tânără şi drăguţă soţie de treizeci de ani. Greu de crezut. De o politeţe rafinată, sofisticat, era mult deasupra majorităţii „Senior officers“ de la C.I.A. Malko îl cunoştea bine şi îl aprecia foarte mult…

Îl conduse pe Malko de-a lungul biroului până la o mică terasă ce domina strada. Acolo, pe terasă se aflau două scaune.

— Aici vom avea mai multă linişte ca să putem vorbi în voie, zise el surâzând. Îmi place de prietenul nostru Dikuta M'Funi, dar prefer să hotărăsc singur ce trebuie să afle.

— Vă ascultă?

Americanul surâse uşor sarcastic.

— Nu ştiu, dar nu vreau să risc.

Malko îşi apropie scaunul de cel al lui Victor Hammer. Din pricina zgomotului de pe stradă îl auzea cu greu.

— Am intrat în contact cu Josse Braaskart, anunţă el.

— *Terrific!* făcu Hammer.

Malko îi făcu un raport succint.

Americanul îl ascultă atent. La sfârşit făcu o figură surprinsă.

— Josse Braaskart e un agasat fără prea mult creier. A fost un dur, dar alcoolul l-a schimbat mult. Nu cred că are anvergura necesară ca să monteze singur un complot… Nu e decât capul icebergului.

— Ca să găsesc restul, îmi trebuie repede diamante, zise Malko.

Victor Hammer surâse.

— Asta se va rezolva imediat. I-am spus lui Bert să vină să ne întâlnim.

Intră în birou şi îşi sună secretara. Biroul lui Bert Adlin se afla în clădirea Texaco, la două sute de metri de acolo, nu departe de fluviu. Victor Hammer reveni pe terasă.

— Ajunge, zise el. Sper că vom revedea acele diamante. Altfel o să am probleme să le justific faţă de contabilii noştri. Aveţi deja o reputaţie proastă printre noi, cu viaţa de lux şi castelul.

Malko surâse.

— Diamantele brute nu mă interesează deloc. Apropo, o cunoaşteţi pe soţia lui Albert Van de Kamp?

Victor Hammer ridică din sprâncene.

— Puţin. Am văzut-o la petreceri. Drăguţă, nu?

— Mai mult decât atât. Chiar mă întreb ce face ea cu Braaskart.

Americanul ridică din sprâncene sarcastic şi puţin amărât.

— Cine ştie, poate că are farmece ascunse.

*

* *

Bert Adlin era mic, cu o faţă gravă din care ieşea un nas enorm şi purta o cămaşă albă, descheiată pe o burtă păroasă. Îi strânse mâna lui Malko amuzat.

— Josse Braaskart m-a sunat imediat, zise el. Ca să mă întrebe de unde aţi apărut. L-am calmat. Atunci, asta e, aveţi contactul? Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Cei trei bărbaţi erau în picioare pe terasă. În locul lui Malko răspunse şeful staţiei C.I.A., explicând interesul acestuia. Bert Adlin

ascultă trăgând din ţigaretă.

— O să vă pregătesc buteliile, zise el, dar mi-ar plăcea să am o garanţie de undeva. Dacă se pierd, voi avea probleme. Şi apoi n-o să vă pun marfă de prima calitate…

— Oricum, nu-mi puneţi sticla plină, zise Malko. Şi îmi trebuie rapid un eşantion.

— Treceţi pe la mine pe la birou după-amiază, îi spuse americanul. Am ce vă trebuie în seif.

Bert Adlin părea că se amuză teribil. După douăzeci de ani în Companie, îi era greu să se adapteze la viaţa civilizată şi la comerţ. J.& B. aproape că îi eliminase viaţa sexuală. Avea puţine distracţii. Victor Hammer se întoarse spre el.

— Bert, tu care cunoşti totul, e multă contrabandă între Congo-Brazza şi Zair?

— Uf! făcu americanul. Puţină. Mai ales tunici lungi africane, nu ştiu de ce. Şi mai comic e că, chiar dacă nu sunt pe aici uneori se face contrabandă şi cu piese pentru avioane.

Deci povestea lui Josse „ţinea“. Victor Hammer îşi expuse propoziţia ca pentru Malko. Bert Adlin dădu din cap.

— Fiţi atenţi. Vameşii sunt nervoşi, e sfârşitul lunii şi nu mai au de mâncare. Au două sau trei şalupe care patrulează fluviul. Dacă pun ochii pe voi sunt capabili să vă împuşte ca să recupereze liniştiţi încărcătura voastră. Sunt şi foarte mulţi crocodili în fluviu ca să nu rămână nicio urmă din voi…

Mic detaliu despre care Josse Braaskart tăcuse pudic în descrierea lui idilică a contrabandei pe fluviul Zair. Malko se amestecă în conversaţie:

— Ar fi mult mai sigur dacă am preveni C.N.D.-ul, îi sfătui el.

— Da, poate, zise Victor Hammer.

Fără entuziasm. După care adăugă:

— Îl cunosc pe M’Funi, zise el zelos ca de obicei. E capabil să-l aresteze pe Braaskart ca să arate că are informaţii şi fără să ne dăm seama ne vom trezi direct la apă. Nu uitaţi că nu avem nicio pistă.

— Dacă m-aş găsi în burta unui crocodil, n-aş mai putea fi înmormântat în cimitirul militar Langley din Virginia… Ei nu acceptă acolo crocodili.

Victor Hammer avu politeţea să surâdă la această glumă.

— Cred că nu vom ajunge la această variantă extremă. Vameşii zairezi nu sunt atât de vigilenţi. Ce crezi, Bert?

— Oh! Va trece cu bine, zise lejer americanul. Sunt foarte leneşi.

Malko înţelese că procesul fusese convenit.

— Bun, zise el, deci îi spun da lui Braaskart. Cred că are intenţia să încerce lovitura duminică seara. Dacă nu ne vedem luni, dragaţi fluviul.

De data asta n-a râs nimeni. Bert Adlin îşi aruncă ţigareta aprinsă pe stradă, ratând la mustaţă un cap creţ.

— Bine, merg să vă pregătesc mica dumneavoastră comoară, zise el. Treceţi pe la mine când vreţi, după ora patru.

Apoi traversară biroul şi dispăru. Victor Flammer surâse silit.

— Dacă bag C.N.D.-ul în combinaţie, vor da totul peste cap. Credeţi-mă că îmi pare rău că vă expun la oarecare riscuri, chiar lejere.

Un înger trecu, ştergând o lacrimă de crocodil.

— Duminică o să vedeţi că fluviul e foarte plăcut, adăugă americanul. Merg foarte des… Vreau să spun ziua…

— Nu vă mai agravaţi cazul, *sir,* zise Malko. Voi merge atât ziua cât şi noaptea.

*

* *

— Perfect, perfect, zise extrem de încântat Braaskart în receptor. Vă aştept la birou la ora şase.

Malko îi confirmase acordul cu cuvinte mascate. În buzunar avea un mic flacon plin cu diamante brute care nu făceau cât cele din mină. Mai bine zis bucăţi de sticlă amestecate cu pietre. Aduse de Bert Adlin.

Maşina era pe drum. Nu mai avea decât sâmbăta de omorât înainte să înceapă cu adevărat să lucreze. Ceea ce îl motiva şi mai mult în povestea lui de duminică, era revederea cărnoasei doamne Van de Kamp. Din partea lui Josse se prevestea deja o bătălie lungă şi chinuitoare. De aici şi până la a se transforma într-un contrabandist cu normă întreagă… în sfârşit, unii agenţi C.I.A. se vâră pentru luni

întregi într-o meserie bizară şi periculoasă.

*

* *

Zambilele de apă defilau de-a lungul etravei, nenumărate şi verzui, deviate de curentul de apă, dând fluviului un aspect bizar, poluat. Albert Van de Kamp apăsă pe acceleraţie şi cabina iahtului de croazieră ţâşni înainte, chiar la ieşirea din clubul de iahturi. Pe canalul separat de fluviu printr-un dig, unde erau ancorate zeci de şalupe, negrii ajutau navigatorii să încarce carburanţii şi echipamentul pentru picnic. Situat la est, iaht-clubul dădea direct spre Pool, acolo unde fluviul se lărgea la maxim. Şalupa acceleră atât de brutal încât Astrid Van de Kamp fu proiectată spre Malko, care îşi închise braţele în jurul ei, împiedicând-o să cadă. Coapsele lor se atinseră uşor şi ea izbucni în râs.

În maieu, Astrid era şi mai impresionantă. Un corp de fată de optsprezece ani, provocarea unei femei de patruzeci şi un piept acoperit doar o treime, graţie unui sutien la limita indecenţei. Chiar şi mâna cea mai inocentă ar fi fost tentată să-l atingă. Chiar şi pe iaht îşi păstrase pantofii care îi alungeau picioarele şi îi curbau şoldurile şi o piatră de douăzeci de carate pe inelarul stâng… Josse Braaskart, întins pe bancheta din spate, părea, cu pielea lui albă, un hipopotam albinos împotmolit. Zeci de bărci păreau că despică apele mâloase ale Zairului, încărcate cu familii şi coşuri de picnic. Marea distracţie de duminică a localnicilor. La nord de Kinshasa, Zairul se lărgea, semănând mici bancuri de nisip care ieşeau la suprafaţă în sezonul uscat. Uşor accesibile. În acea parte, nu erau nici crocodili, nici bilharzioză. Negrii nu veneau niciodată pe fluviu, în afară de contrabandiştii de noapte. Belgienii erau între ei. În timp ce barca tăia fluviul în diagonală, Astrid profită de soare ca să se bronzeze. Imediat Josse se ridică şi se apropie de Malko. Albert Van de Kamp le întoarse spatele, la comandă. Josse întinse mâna şi arătă spre ţărmul întins, înconjurat de o vegetaţie deasă, aflat la vreo doi kilometri în stânga lor.

— Uite Congo-Brazza. Nu mai e mult…

Aseară, în biroul lui, îi dăduse lui Malko. Un pacheţel învelit în

hârtie cafenie. Două mii cinci sute de zairi pecetluiseră acordul lor. Cum cea mai mare bancnotă era de zece zairi, cea mai mică plată necesita un camion… Toţi bărbaţii se plimbau cu sacoşe mici din piele burduşite cu bancnote, providenţă pentru *ballados…*

Malko privi spre malul întins. Se simţea bine după ce-şi petrecuse practic toată sâmbăta dormind pe marginea unei piscine de la *Inter.* Cerul se însenină şi erau 25 de grade în atmosferă. Ideal. După ce părăsiră pontonul din lemn de la iaht-club, parcurseră patru kilometri. Puţin câte puţin, „circulaţia“ se rărise, bărcile oprind una după alta pe insuliţe, pasagerii lor ridicând imediat corturi, ca Robinson Crusoe.

— Tot mai vreţi să faceţi transferul în seara asta? întrebă Malko.

Josse dădu din cap afirmativ.

— Da. Totul e pregătit. Dacă sunteţi de acord, Albert ne va lăsa pe o insuliţă la sfârşitul zilei. Acolo e o altă barcă pregătită. Vom aştepta să se facă noapte, după ora şase, şi traversăm din nou fluviul.

Bârâitul motorului le acoperea conversaţia. Albert Van de Kamp nu se întorsese nici măcar o singură dată.

— Ce i-aţi spus prietenului dumneavoastră?

Josse ridică din umeri optimist.

— Oh! Nu-i pasă. I-am spus că ne întâlnim acolo cu nişte prieteni. Dar el ştie foarte bine ce se întâmplă pe fluviu. Nu e treaba lui…

Malko ateriză în braţele lui Josse, deoarece Albert Van de Kamp făcuse un zigzag ca să evite un banc de nisip.

— Şi apoi? întrebă Malko revenindu-şi. Cum se va desfăşura întoarcerea noastră?

— Ne va aştepta o furgonetă, zise Josse.

— Dar vor auzi motorul bărcii, remarcă Malko.

— Nu face nimic, afirmă belgianul. E duminică şi e plin de bărci. Zairezii sunt obişnuiţi. Vor crede că e vreunul care a avut pană sau un cuplu rămas pe o insulă ca să se sărute în jurul unui foc.

Tăcu. Astrid se apropie în spatele lui. Îşi afişă dinţii sidefii într-un surâs fericit.

— Mi-e foarte cald!

Cu un gest indulgent, îşi scoase sutienul de la costumul de baie. Lucru inutil, căci pieptul ei stătea impresionant de ferm. Liniştită, îşi luă un tub de cremă solară şi începu să-şi maseze sânii cu

meticulozitate, aruncându-i lui Malko câte o privire amuzată.

Barca încetini. Ajunseseră în faţa unei insule mici, lungi de vreo sută de metri, fără pic de vegetaţie, chiar în mijlocul fluviului. Mai multe familii îşi plantau mândre ţăruşii corturilor… Numai un drapel belgian mai rămânea de ridicat. Cu un zgomot mătăsos, etrava şalupei se plantă în nisip şi se imobiliză.

Malko sări primul în apă. Astrid îi întinse imediat mâinile.

— Ajutaţi-mă.

Fusese pur şi simplu o provocare. Adâncimea nu depăşea cincizeci de centimetri… Tânăra femeie se lăsă să alunece spre el cu o lentoare voluntară, sânii ei frecându-se bine de pieptul lui Malko.

— Hei! strigă Josse. Luaţi şi coşul!

*

* *

Malko străbătu plaja cu privirea şi îşi spuse că pentru el un flamingo roz nu va fi niciodată o pasăre…

Nu erau decât belgieni cu feţe de la roşu la violet, lungiţi pe nisip, veseli, sforăind cu gura deschisă, cu burta plină, bărbaţi, femei şi copii amestecaţi. În mod ciudat, băutura în vogă era *Irish coffee* cu mult whisky… Îţi trebuia o sănătate de flamand ca să fluieri trei sau patru băuturi dintr-astea sub soarele tropical… În sfârşit, o comă fericită… Toate duminicile şi le petreceau astfel.

Copt de tot, Malko se ridică. Josse se îndepărtase şi Albert Van de Kamp dormita, îmbibat de *Irish coffee.* O familie de libanezi ce se ţinea la distanţă (în Belgia se păstra sensul convenienţelor) îşi aduna cortul. Malko intră în apa rece a fluviului. Auzi imediat un zgomot în spatele lui. Nisipul făcea un zgomot haios când mergeai pe el. Astrid Van de Kamp intră şi ea în apă, cu un surâs inocent.

— Mi-e foarte cald!

Nu-şi pusese sutienul.

Înaintaseră în apă până la piept. Fundul fluviului era nămolos şi neapetisant… Astrid scoase brusc un strigăt pierzându-şi echilibrul şi aruncându-se efectiv în braţele lui Malko.

— E un curent foarte mare aici!

Era adevărat: un curent disimulat îi trăgea de-a lungul insulei.

Ţinând-o pe tânără lângă el, Malko se lăsă să plutească, apoi puse picioarele jos după o sută de metri, feriţi de privirile celor de pe insuliţă de o dună de nisip. Chiar dacă nu era niciun curent, Astrid plutea lipită de el, cu genunchii încolăciţi în jurul taliei lui. Agasat de această provocare, Malko vru s-o îmbrăţişeze, dar ea întoarse capul.

Sânii ei pluteau deasupra apei şi Malko îi mângâie unul. Astrid închise ochii, apoi îi deschise şi spuse cu o voce calmă:

— Să ştii că nu îl înşel niciodată pe soţul meu.

— Astrid, zise Malko ţinând-o solid de talie, adevărul mă obligă să-ţi spun că eşti o vampă.

Tânăra surâse mândră.

— N-am spus că nu fac dragoste cu alţi bărbaţi. Pur şi simplu vreau ca soţul meu să fie acolo.

— A! făcu Malko.

O furnicătură plăcută îi străbătu coloana vertebrală. Rar auzeai o confesiune atât de brutală venită din partea unei femei atât de dorite… Astrid Van de Kamp îşi sprijini imperceptibil muntele Venus de el, ca pentru a întări sensul cuvintelor spuse de ea.

— Ar trebui să fim trei sau patru? întrebă el.

Astrid scoase patru degete din apă.

— Nu sunt egoistă. Dacă mai cunoşti pe vreunul în „Kin“…

— O să văd, zise Malko.

Îşi reprimă o dorinţă furioasă să o tragă pe nisip şi să o violeze pe loc. Cum o strânse mai tare spre el, fata îşi puse amândouă mâinile pe pieptul lui, îndărătnice dar ferme.

— O să faci ce vrei cu mine, îi spuse amabilă Astrid. Dar nu acum. Îmi place confortul… Să ne întoarcem. Albert se va nelinişti…

Şi pe bună dreptate, cu o soţie ca ea…

Ajunseră din nou pe nisip. Soarele era aproape la orizont. Era ora cinci.

Astrid mergea în faţa lui Malko cu maiestatea voluptuoasă a unei nemernice triumfătoare. Se întoarse.

— Luni seara eşti liber? Putem să cinăm în patru.

— Perfect, zise Malko fără să se gândească.

Fără măcar să ştie cine va fi al patrulea.

Se zăreau acum Albert Van de Kamp ce-i povestea ceva lui Josse.

Acesta din urmă îi făcu cu ochiul lui Malko.

— Albert o să ne ducă să ne întâlnim cu prietenii noştri, zise el. Vă aşteptam.

Astrid îi adresă un surâs infernal, înainte să-l îmbrăţişeze pe Josse şi pe soţul ei. Acesta urcă în barcă şi Malko ridică ancora. Se îndepărtară cu toată viteza de bancul de nisip, făcând zigzaguri printre curenţii de aer dintre insule. Priveliştea era fantastic de frumoasă, extrem de impresionantă. Depăşiră o pirogă care le făcu semne vesele.

După zece minute, Albert Van de Kamp întoarse spre o insulă mare care ocupa mijlocul fluviului.

— Iată Bamou, anunţă Josse Braaskart.

Începuseră. Nu se zărea nicio barcă. Râul Congo-Brazza părea foarte departe într-o pâclă de căldură. Soarele nu mai era decât ca un disc roşu, foarte aproape de orizont.

Albert Van de Kamp se angajă pe un braţ de apă mort, opri motorul şi se opri într-un loc asemănător celui pe care-l părăsiseră ceva mai devreme. Cu motorul oprit, liniştea era absolută.

— Vă las acolo? întrebă Albert Van de Kamp.

— Perfect. Nu se putea mai bine, zise călduros Josse.

Apoi sări din barcă urmat de Malko care ducea un sac în care îşi puseseră lucrurile lor. Albert Van de Kamp o luă din loc imediat, mergând cu spatele şi îndepărtându-se fără un cuvânt.

— Veniţi, zise Josse.

Traversară bancul de nisip vreo sută de metri. De cealaltă parte a bancului era un golfuleţ cu o barcă. O şalupă mare. De fapt, fără cabină.

— Ia te uită! făcu vesel Josse. Vom pleca într-o oră, de îndată ce se va lăsa noaptea.

Şalupa lui Van de Kamp nu mai era decât un punct pe imensa întindere a fluviului Zair. Calmul era impresionant. Nu erau nici măcar ţânţari. Josse se înfioră brusc, făcu o grimasă şi se lăsă să cadă în barcă. Malko observă că se trăsese la faţă, că ochii lui albaştri aveau o expresie stranie, înşelătoare, ca şi cum ar fi visat cu ochii deschişi.

— Vă este rău? întrebă Malko.

Josse scoase o batistă şi îşi şterse fruntea.

— Febra asta nenorocită, bombăni el. Când mă prinde… O dată, la Katanga, am plecat cu băieţii mei tremurând pe picioare. Un vrăjitor m-a vindecat…

Se ridică cu gesturi stângace şi Malko făcu la fel. Se aşeză, privind cum apune soarele, ascultând cu o ureche distrată. Dintr-odată zări la picioarele lui, în barcă, ţeava scurtă a unui pistol mitralieră, probabil Uzi, ieşind de sub o pânză. Era o muncă serioasă… Alungit, Josse începuse să-şi povestească viaţa… După o oră, Malko ştia totul despre trupa de comando „Lionel“. Josse era chiar tipul de luptător puţin mitologic, incorigibil în uniformă, suferind din pricina condiţiei lui fizice.

Într-o jumătate de oră se lăsă noaptea ca o cortină. Liniştea părea şi mai minerală. Era aproape ora şapte. Se distingeau încă pe apă urmele mai întunecate de zambile de apă îndreptându-se spre infinit. Josse se scutură.

— Haideţi, mergem. Avem de mers patruzeci de minute. Conduceţi dumneavoastră. Drept spre celălalt mal. Apoi vom vira imediat la stânga ca să ajungem la Bamou. Mergeţi uşor cu motorul, fără teamă că aţâţăm populaţiile…

Continua să respire greu. Din fericire, noaptea era senină. Malko întoarse cheia în contact, zgomotul părând un tunet în liniştea adâncă a fluviului.

*

* *

După cinci minute, barca plutea în derivă la vreo zece metri de malul plin cu iarbă al insulei Bamou, în voia curentului. Niciun suflet viu. Nicio lumină. Într-un genunchi în mijlocul bărcii, Josse îl dirija pe Malko în şoaptă.

Acesta din urmă vâslea cu o ramă ca să nu se îndepărteze de mal.

Brusc, lumina unei lămpi electrice străluci în faţa şi în dreapta bărcii.

— Ei sunt, zise Josse extaziat.

A fost cât pe ce să răstoarne barca, dezechilibrând-o cu greutatea lui. Lui Malko îi era greu să vâslească din pricina curentului foarte

puternic. Trebuia să pornească motorul. Ceea ce şi făcu, lăsându-l la un regim foarte jos… Totuşi, vacarmul izbucni ca un trăsnet.

— Închide-l, pentru numele lui Dumnezeu! zise Josse nervos.

Malko se supuse. În liniştea aşternută se auzi din nou distinct o voce de bărbat înjurând în spaniolă:

— Hijo de puta!

Malko n-avu timp să-şi pună întrebări. Prora se afundă în malul mlăştinos. Trei bărbaţi apărură, luminaţi de o lanternă, îmbrăcaţi cu salopete verzui. Erau negri. Unul dintre ei i se adresă lui Josse în lingala. Belgianul îi răspunse în aceeaşi limbă. Ceilalţi doi rămaseră muţi.

— Repede, zise Josse, ajutaţii să încarce. Eu sunt prea gras.

După un sfert de oră tremura ca un pachet de gelatină. Un acces superb de malarie.

Malko sări din barcă. Solul era mâlos şi alunecos. Îi urmă pe cei trei negri până la o stivă de lăzi, unde primii doi luaseră deja una în mâini. Prinse şi el de a doua împreună cu cel de-al treilea negru. Avea vreo treizeci de kilograme şi era lungă de aproximativ un metru şi jumătate.

Le-au încărcat în barcă, după care reveniră. Nimeni nu vorbea. Malko îi adresă un cuvânt companionului său în franceză, dar acesta dădu din cap că nu înţelegea nimic… încercă şi în portugheză, pe care o vorbea la fel de bine, dar tot fără succes.

Terminară de încărcat. Barca se afundă în apă mai bine de douăzeci de centimetri. De data asta, nici vorbă să mai meargă la rame. Înainte să sară la bord, Malko se întoarse spre negrul plin de sudoare şi îi spuse în şoaptă:

— Adios. Muchas gracias.

Automat, celălalt răspunse:

— Adios, companeros.

— Repede, pentru numele lui Dumnezeu, gemu Josse.

Fie din cauza febrei, fie din cauza fricii, era îngrozitor de nervos.

Cei trei negri se evaporară în întuneric. Malko porni motorul şi barca începu să taie curentul. Era mult mai uşor de mânuit acum, decât înainte. Drept pe fluviul Zair. Josse se instalase pe bancheta din spate. Întorcându-se, Malko observă că ţinea un Uzi pe genunchi. Era

o senzaţie foarte neplăcută să-l aibă în spate.

După cinci minute, în faţa lor apăru forma unei insule.

— La dreapta, strigă Josse. E o trecătoare între cele două maluri.

Luna se ridicase pe cer, luminând contururile obiectelor. Malko zări trecătoarea mai întunecată între cele două maluri de nisip şi îndreptă barca înspre ea. Nu parcurseseră nici zece metri că auziră o răzuială sinistră, motorul se ambalase şi barca se opri pe mijlocul trecătorii.

Înfiptă în nisip.

Josse Braaskart sări că un diavol în spate.

— *God verdom!* Aţi împotmolit-o!

— Ia spuneţi, zise Malko furios, dumneavoastră cunoaşteţi trecătoarea, nu eu.

Flamandul se calmă imediat. Malko oprise motorul. Barca se împotmolise în mijlocul trecătorii. Dintr-o săritură. Malko sări peste bord. Apa îi ajungea până la talie. Se opinti în corpul bărcii şi o făcu să se mişte uşor, dar numai el singur nu putea să scoată barca de acolo.

— Haideţi să mă ajutaţi, zise el.

Pahidermul sări în apă cu o împroşcătură enormă, scoţând obscenităţi în flamandă, dar Malko realiză foarte repede că n-avea niciun pic de forţă. El a fost cel care a trebuit, centimetru cu centimetru, să elibereze barca din nisip. Josse înjura pe lângă el, mergând prin noroi şi şuierând ca o focă, dar aproape inutil. Când se urcară din nou la bord, erau amândoi atât de epuizaţi că nu mai scoaseră niciun cuvânt mai multe minute în şir. Briza nopţii le biciuia feţele. Malko porni din nou, făcând un ocol larg ca să intre pe drumul principal al fluviului.

În spatele lui, Josse clănţănea din dinţi. Baia nu e bună pentru malarie. Malko se întoarse spre el.

— Pentru Dumnezeu, ce e în lăzile alea? Cântăresc cât un măgar mort.

Josse râse gros.

— Sunt pline cu fleacuri. Piese de motor, cum ţi-am zis. Acolo unde vedeţi luminile alea.

Erau la două treimi din fluviu. Se distingeau clar luminile din port şi din cartierul *Gombé*. Malko încetini şi tăie curentul de apă oblic.

După douăzeci de minute, se ghicea linia mai întunecată a râului. Josse se ridică şi îl însoţi, cu Uzi în mână, scrutând întunericul.

— Dacă vor să ne înhaţe, zise el, mă ocup eu de ei. Dumneavoastră mergeţi drept spre mijlocul fluviului.

La o sută de metri se aprinse o lumină de trei ori, o dată şi apoi din nou de trei ori.

— Ei sunt, zise Josse extaziat.

Erau în plin joc de-a contrabandiştii. Dar curentul nu voia ca ei să acosteze. Malko trebui să pornească din nou motorul ca să nu devieze prea departe, spre *Gombé.* În sfârşit, ajunsese la apă liniştită. Barca atinse lemnul unui ponton. Se aflau la extremitatea iaht-clubului, într-o parte relativ luminată. O siluetă apăru, apoi altele. Negri. Doi bărbaţi şi o femeie. Aceasta era învelită într-o tunică lungă africană, cu părul ascuns sub un şal, cu un profil orgolios şi pur. Foarte înaltă, chiar mândră.

Ea schimbă câteva cuvinte în lingala cu Josse şi îi aruncă o privire cu coada ochiului lui Malko.

Unul dintre negri avea o alură stranie, purta beretă, o eşarfă roşie şi un pulover asortat, blugi prinşi cu bretele, mustaţă şi părul lung. Malko zări un Land Rover oprit la capătul pontonului. Cei doi negri descărnau deja primele lăzi. Totul nu dură mai mult de cinci minute. Şi femeia îi ajutase. Josse rămăsese: aproape de barcă cu Uzi în mână.

Atunci când totul fu încărcat, unul dintre negri urcă în barcă, porni motorul şi se îndepărtă în largul fluviului. Malko văzu apoi maşina 404 a lui Josse oprită puţin mai departe. Belgianul făcu un semn cuplului de negri care urcă în Land Rover şi demară imediat.

Josse se îndreptă spre maşina lui, tremurând, dar vizibil uşurat.

— Bravo, zise el. Am făcut treabă bună.

Aruncă Uzi în portbagaj şi luă volanul în mâini. Se zgâlţâiră pe un şantier timp de doi kilometri înainte să ajungă la o şosea mare asfaltată, care dădea în alta care ducea la N'Jili. Belgianul luă de sub scaun un pachet şi i-l dădu lui Malko.

— Uite restul. Bravo. Cred că vom face afaceri împreună. Mâine vă voi stabili un preţ pentru marfa dumneavoastră.

Apoi merseră în linişte până pe bulevardul 30 Iunie. Josse clănţănise din dinţi în mai multe reprize. Era într-un stadiu

lamentabil. Când Malko intră în holul de la *Intercontinental,* avu impresia că visase. Agenţii de la C.N.D. erau acolo, la fel şi curvele. Totul era ca de obicei. Era zdrobit de oboseală şi ud, visând la patul lui la fel cum un câine visează la osul lui. Dar vocea spaniolă care-i spusese *Adios, companeros* îi răsuna încă în cap. În această parte a Africii, singurii negri care vorbeau spaniola erau cubanezii. Şi cubanezii nu se complăceau să facă contrabandă cu nimicuri sau cu piese de schimb…

Capitolul VI

— Nu mai este deloc acelaşi lucru, zise lent Victor Hammer. Credeam că avem de-a face cu un grup de agitaţi, nonconformişti, printre care ar fi fost uşor să ne infiltrăm şi să le contrăm acţiunile. Dacă e vorba de cubanezi, în această lovitură, se schimbă situaţia. Şi e mult mai gravă.

Bert Adlin aprobă.

— Dacă Malko a înţeles bine, nu mai e nicio îndoială. E vorba despre cubanezi foarte închişi la piele, care ar putea să treacă drept africani. Ca cel pe care l-a văzut prietenul nostru. Dar asta nu-i de mirare, căci Congo-Brazza e plin de dintr-ăştia.

O pâclă groasă şi umedă venită de pe fluviu îngreunase deja atmosfera. Cei trei bărbaţi erau reuniţi pe terasa biroului lui Victor Hammer. Trecând prin faţa imobilului de la Sozacom, Malko zărise pletele negre ale Emiliei Nogeira.

Victor Hammer privea circulaţia absent. Stătea în faţa lui Malko, cu fruntea încruntată.

— Ce aţi putut transporta? După greutate, ar trebui să fi fost arme.

Bert Adlin dădu din cap sceptic.

— E uimitor. La „Kin“ poţi procura tot ce vrei. Pentru două sute cincizeci de zairi poţi să ai un F.A.L. şi muniţie. Cât despre exploziv, poţi să faci rost de Gecamine, nu se importă greu. Nu. Trebuie că au adus ceva care nu se găseşte aici.

Linişte.

Malko îşi scrântise mintea gândindu-se ce-ar fi putut transporta…

— Din păcate, zise Hammer. Trebuie să dăm de urma acestei încărcături.

Privirea îl fixa insistent pe Malko. Acesta îşi oferise luxul unui surâs.

— Voi continua să caut, zise el. Cu condiţia ca prietenul nostru să-mi dea un preţ bun pe diamante. Şi apoi, am o altă idee ca să aflu mai multe despre Josse Braaskart. Prin intermediul amantei lui. Pentru asta, am nevoie de o fată care…

— Emilia Nogeira mi se pare perfectă, i-o tăie Victor Hammer.

Malko făcu o mutră dubitativă.

— Nu sunt sigur că o să accepte, zise el. Sunt invitat mâine seară la o petrecere de un soi puţin particular.

Victor Hammer rămase impasibil, dar reprobarea i se citea clar în ochii lui cenuşii. Desfrâul nu fusese bine văzut niciodată în „Companie“.

— Ştiu că voi, nobilii europeni decadenţi, trăiţi uneori într-un mod ciudat, zise el, dar e absolut necesar în misiunea ta?

Malko reuşi să-şi păstreze seriozitatea.

— Mă gândesc, sir. Soţia lui Albert Van de Kamp m-a invitat. Ea e amanta lui Josse Braaskart şi soţul ei pare că are încredere deplină în ea.

— *My God!* ce mediu! oftă Victor Hammer. Mi s-a spus deja că la Kinshasa orgiile sunt în toi, dar în fine. Dădu din cap. Nu mă gândesc decât la Emilia Nogeira. Dar nu cred c-o să accepte.

— Nici eu, zise Malko.

— Bert, te gândeşti la cineva potrivit?

Bert Adlin îşi scoase degetul din nas ca să scoată un mormăit care putea fi interpretat oricum.

— Atâta pagubă, las-o moartă, tranşă Victor Hammer. Urmaţi filiera normală, *God damn it!*

Bert Adlin oftă cu un aer vădit preocupat.

— Nu trebuie să ne dăm înapoi de la nimic ca să-i găsim pe negrii care au plecat cu materialul. Dacă le cerem celor de la C.N.D. să se ocupe de asta, o vor face, dar nu vor exista supravieţuitori. Trebuie să faci totul singur în ţara asta. Miroase rău. Cubanezi, negri din oraş, o încărcătură bizară. Nu vreau să mă trezesc cu răscoale la „Kin“. Ar fi foarte rău. Se întoarse spre Hammer. Apropo, aveţi un plan de evacuare?

— Da, răspunse şeful staţiei C.I.A.

Bert Adlin îşi scoase cu grijă o scoarţă din nara dreaptă şi întrebă suav:

— Şi, bineînţeles, aveţi mijloacele să-l realizaţi?

Victor Hammer îşi frecă mâinile lui mari una de alta.

— Dacă am patruzeci şi opt de ore de preaviz…

Adlin rânji din greu.

— N-o să aveţi decât patruzeci de minute. Două milioane de tipi înfometaţi contra douăzeci de mii foarte îngreunaţi de mâncare ca să fugă, e o parte echitabilă, nu? Dacă asta răsuflă, răscoalele din Kisagani vor părea nişte glume pe lângă ce-o să fie aici.

— Haideţi, făcu Hammer puţin afectat, să nu fim pesimişti.:

Bert Adlin suspină.

— Eu, bătrâne, am făcut evacuarea din Saigon… Deci ştiu despre ce e vorba. Cred că trebuie ca prietenul nostru să se afunde în menajul lui în trei. Cred că am ce-i trebuie, dacă nu e rasist.

— Aveţi o fată pentru genul ăsta de chestii? întrebă Victot Hammer şocat.

— Mda, zise Bert Adlin. Secretara asociatului meu, Jacques Anvers. O să-i dau un telefon. Pentru două sute de zairi, fata va face orice. El are birourile la C.C.I.Z. O să-i spun doar că am un prieten în trecere care e invitat la un mic divertisment tropical şi că nu vrea să meargă cu mâinile goale… Va veni într-o oră.

— Sper că va duce la ceva chestia asta, lăsă să-i scape lui Victor Hammer.

Net dezaprobator.

— Şi eu, zise Malko.

*

* *

O căldură umedă se infiltra din cerul alb. Malko se îndepărtase pe jos de mica clădire a ambasadei S.U.A., deja decrepită. Un *foula-foula* demară într-un nor bleu, aruncând călătorii până pe roţi. Fetele se plimbau în cămăşi lungi. Şoferu aştepta răbdător în faţă la U.T.A.

— Mergem la C.C.I.Z.

Cum nu era niciun semafor, la Kinshasa se circula mult mai repede decât oriunde altundeva. Turnul cafeniu de oţel şi de sticlă al C.C.I.Z. Se îndrepta maiestuos pe marginea fluviului, insolit. O oază de modernitate total inutilă, atunci când stive de proiecte putrezeau la soare neterminate. Vechiul palat al lui Mobutu era transformat pe hârtie în clinică de cardiologie, dar prima piatră a fost pusă în jurul anului 2000.

Malko intră în holul imens. O scară rulantă ducea până la primul etaj. Ascensoarele electrice erau manevrate de negri, singurul semn că erai în Africa. Malko coborî la etajul unsprezece şi intră în biroul pe care scria *GEMS TRADING Co.*

— Îl caut pe domnul Jacques Anvers.

Portarul îl introduse într-un salon de unde veni să-l ia după treizeci de secunde. Biroul lui Jacques Anvers avea o vedere superbă asupra fluviului şi, ca singură decoraţie, avea un portret mare al lui Mobutu. Jacques Anvers îi strânse călduros mâna. Avea vreo patruzeci de ani, era blond, cu ochelari fumurii şi foarte jovial.

— Bert m-a anunţat de venirea dumneavoastră. Jeanne, secretara mea, dacă nu vă deranjează să salutaţi o negresă. E trăsnet. Doriţi să o chem?

Apăsase deja pe o sonerie. Creatura care intră l-ar fi readus la viaţă şi pe un papă aflat în agonie. Bluza era mulată pe formele aproape ireale, foarte provocatoare. Sânii erau foarte fermi, ca susţinuţi de o armură invizibilă. Crupa cu fese frumoase se zărea prin ţesătura bălţată în care predomina rozul, într-un apel fără cuvinte. Cât despre faţă, era Brigitte Bardot în negativ. În afară de privirea uşor bovină, senzualizată prin gene false. Se pare că nu dactilografia mai mult decât numele ei, dată fiind lungimea unghiilor lăcuite. Părul ei, împletit artistic în codiţe ridicate în cocuri mici, se ridica în toate direcţiile ca antenele unui satelit. Fata aştepta calmă, cu un blocnotes în mână şi cu privirea lăsată modest în jos.

— Jeanne, o prezentă el, domnul Linge e un bun prieten de-al meu. El are nevoie de o fată drăguţă ca tine ca să-l însoţească. O să faci ce-ţi spune el.

— E în regulă, şefu', zise Jeanne cu o voce stranie infantilă, contrastând cu aparenţa ei sculpturală.

Pe sub genele false, îi aruncă o privire disimulată şi provocatoare lui Malko, măsurându-l.

Jacques Anvers insistă:

— Când spun totul, e totul, da?

Apoi se întoarse spre Malko.

— La ce oră aveţi nevoie de ea?

— La ora opt.

— Bun, o să vă dau adresa ei, ca să mergeţi să o luaţi. Nu e departe. Ai auzit, Jeanne?

— Da, aprobă secretara.

Fata se comporta ca şi cum şeful ei i-ar fi cerut să dactilografieze o scrisoare. De îndată ce aceasta ieşi pe uşă, Malko întrebă:

— Sunteţi sigur că a înţeles?

Jacques Anvers păru şocat.

— Evident că a înţeles! După ce terminaţi cu ea, duceţi-o la *African Luxe* sau la *Galeriile Prezidenţiale* şi oferiţi-i o jucărioară. Adoră cerceii.

Era reconfortant să descoperi că sclavagismul nu dispăruse… Jacques Anvers scrise adresa pe o foaie pe care i-o întinse lui Malko.

— Uite, locuieşte la apartamentul 3, la etajul al doilea, numărul 21, pe bulevardul Kanka. E în spatele poştei, nu departe de bulevardul 30 Iunie. Dar să nu-i daţi prea multe lovele, că se strică.

*

* *

Astrid Van de Kamp purta o rochie de crep de China neagră, crăpată foarte mult pe şolduri care îi descoperea coapsa până sus la fiecare mişcare. Pieptul era greu ţinut într-un decolteu pătrat, concurând aproape cu „sânii-obuzi“ ai lui Jeanne. Negresa, îmbrăcată într-o bluză de mătase albă opacă şi o fustă de satin neagră, se scălda într-un nor de parfum de calitate. Malko îi surprinse privirea lui Albert Van de Kamp lipită de şoldurile fetei şi înţelese că seara se va desfăşura fără probleme. Prezentările s-au derulat la vilă, în barul înconjurat de plante verzi, în jurul unei butelii de Dom Perignon.

În acea după-amiază, Malko îl primise pe Josse care îi făcuse o ofertă pentru diamante. După două ore, Malko depusese în seiful ambasadei americane patruzeci şi cinci de mii de dolari în bancnote, lăsând la Josse sticlele de bere pline cu diamante brute. Conveniseră să cineze împreună a doua zi la un restaurant francez, numit *Stirwen.*

Cina cu Van de Kamp fusese banală, la restaurantul de la Zoo, aflat în mijlocul unui parc. Cu gura învinsă de *pilli-pilli,* Malko bău ca un disperat. În aparenţă, era o cină aşa cum se cuvine. Jeanne nu vorbea aproape deloc. Le-au adus cafeaua şi nota de plată. Albert Van de Kamp puse imediat mâna pe ea.

Malko începuse să se întrebe dacă Astrid Van de Kamp nu se amuzase să-l provoace gratuit şi îşi spusese că nu va avea parte de ea. Atmosfera cinei fusese perfect corectă, aproape gravă. Nici cea mai mică aluzie erotică. Albert Van de Kamp mânca zgomotos, lovind în farfurie, ştergându-se fără încetare, fără apetit.

Brusc, mâna lui Astrid îi atinse uşor degetele lui Malko.

— Ce spuneţi, nu mergem să golim o butelie de şampanie acasă?

Prima indicaţie… Luară Mercedesul 450 SI al lui Albert Van de Kamp. Spontan, Astrid se instală în spate, lângă Malko. Jeanne urcă lângă belgianul care porni foarte uşor. Restaurantul era la vreo douăzeci de minute bune de vilă.

Malko schimbă o privire cu Astrid, care îi adresă un surâs ambiguu. Decis să meargă până la capăt, îi puse mâna pe coapsă, desfăcând poalele rochiei. Astrid se blocă pe scaunul ei, cu capul dat pe spate, desfăcându-şi uşor picioarele când degetele lui Malko o atinseră. Închise ochii.

În faţă, Albert Van de Kamp conducea cu o singură mână, foarte încet. Nimeni nu vorbea. Puţin câte puţin, degetele lui Malko prinseseră teren, agitându-se uşor în umiditatea lui Astrid. Tânăra respira din ce în ce mai rapid, cu bazinul basculat şi coapsele desfăcute prin crăpăturile rochiei. Soţul ei, graţie oglinzii retrovizoare, putea urmări ceea ce se petrecea în spate.

Brusc, maşina încetini când ajunseră în piaţa N'Galiema. Un baraj de soldaţi. Geamul electric coborî silenţios. Albert Van de Kamp îi întinse un bilet de zece zairi soldatului aplecat avid spre interiorul maşinii. Astrid nu se mişcase niciun centimetru, mâna lui Malko fiind încă înfundată între coapsele ei. Mercedesul demară cu o mică scuturare, îndreptându-se spre serpentinele de pe deal. Astrid se întoarse spre Malko şi zise aproape fără să-şi mişte buzele:

— Mai repede.

Cum trecură de peretele orb de la C.N.D., Astrid tresări brusc, strângând din genunchi, prinzându-i mâna lui Malko, scoţând un suspin brusc, aspru, sălbatic. Rămase aşa, cu capul pe spate, imobilă, fără ca măcar să-i fi atins virilitatea, lăsându-l pe Malko într-un stadiu indescriptibil…

Îşi mută atenţia în faţă. Albert Van de Kamp îşi trecuse braţul în

jurul umerilor lui Jeanne. Brusc, degetele lui se crispară în jurul cefei fetei, trăgându-i capul în jos.

Ea dispăru. Van de Kamp era mai puţin altruist decât Malko… Din nefericire pentru el, aproape ajunseseră. Când ieşiseră din Mercedes, toţi îşi reluaseră o atitudine detaşată. Astrid se prinse de braţul lui Malko, în timp ce soţul ei îi înconjură talia lui Jeanne.

Şampania era pusă deja la rece. Băură într-o linişte puţin controlată. Fără preaviz, Astrid îl luă pe Malko de mână şi îl trase fără un cuvânt în încăperea alăturată. O cameră cu pereţi acoperiţi cu oglinzi, cu un pat foarte jos ce ocupa jumătate din încăpere. Proiectoarele aruncau o lumină difuză. Fără să se dezbrace, se postă în faţa lui.

— Sunt a ta, zise ea.

Îl îmbrăţişă cu o măiestrie şi o blândeţe incredibile. Înfăşurându-şi literalmente limba în jurul limbii lui.

Apoi se lăsă pe spate în pat, cu picioarele atingând solul, rochia neagră alunecându-i pe picioare, descoperind-o până la vintre, într-o invitaţie mută pe care Malko n-avu nici cea mai mică dorinţă s-o refuze… Era parfumată şi, foarte repede, prinse gustul jocului, în faţa contracţiilor şi a gemetelor tinerei.

Ea îşi băgă într-un final capul între picioarele lui printr-o mişcare brutală, ca în maşină.

Când a ajuns lângă ea în pat, fata îşi scosese în sfârşit rochia, descoperindu-şi pieptul somptuos. Aproape cu acelaşi gest violent, veni peste el şi se trase în ţeapă. Făcură dragoste astfel foarte mult timp. De fiecare dată când îl simţea pe Malko la capătul plăcerii, se oprea din mişcare.

În timpul uneia din aceste pauze, Albert Van de Kamp şi Jeanne intraseră în încăpere. Cu coada ochiului, Malko îl văzu pe belgian îngenunchind-o pe mochetă. Cu o graţie apatică, Astrid se lăsă să alunece lângă ea şi luă aceeaşi poziţie, trăgându-l imediat pe Malko. Cu degetele înfipte în cuvertura din blană şi cu capul între cearceafuri, Astrid îşi ridică şalele ca o pisică în călduri. Începuse să geamă din ce în ce mai tare, cu capul într-o parte, observându-l pe soţul ei care tocmai voia să o ia pe Jeanne.

Aceasta exclamă brusc:

— Nu!

Văzură mişcări confuze în penumbră. Malko avu impresia că Jeanne încerca să-i scape belgianului. Dar acesta îi trecu un braţ în jurul taliei şi se lăsă să cadă cu toată greutatea peste ea.

Un strigăt scurt şi ascuţit acoperi gemetele lui Astrid. Albert Van de Kamp perforase crupa fabuloasă a lui Jeanne dintr-o singură şi brutală mişcare de şale. Apoi, ţinând-o pe Jeanne de şolduri, lipit de ea, se ridică, o sprijini de perete şi începu o mişcare uşoară de du-te-vino cu mâinile crispate pe sânii ei extraordinari.

Malko era foarte departe de C.I.A. în acest moment. Cu mâinile ţinând-o ferm de şolduri pe Astrid, se simţea un barbar. Spectacolul lui Albert Van de Kamp şi al lui Jeanne nu era făcut ca să-l calmeze. Ea nu protestă nici chiar atunci când simţi că se pregătise să o ia în acelaşi fel cum o luase soţul ei pe Jeanne. Murmurând doar:

— Uşor.

El se supuse, luându-i în posesie puţin câte puţin dosul. Mult mai târziu Astrid se îndreptă spre spate, cu umerii înapoi şi strigă:

— Da! Da!

Era un apel atât de primitiv, că explodă îndelung.

Căzură amândoi, plini de sudoare, gâfâind. Un strigăt surd veni dinspre perete. Albert Van de Kamp îşi terminase şi el cursa. Cele două cupluri rămaseră imobile. Negresa alunecase de-a lungul peretelui. Malko îşi reluă suflarea. Totul era atât de uimitor. Lui Astrid îi plăcuse foarte mult ceea ce făcuse. Şi soţului ei, probabil că la fel. Se treziră toţi patru goi pe pat.

Lui Malko nu-i mai venea să facă dragoste. Albert Van de Kamp merse să aducă şampanie. Jeanne era mută. Corpul ei ca abanosul, acoperit de sudoare, lucea în obscuritate. Astrid se aplecă la urechea lui Malko:

— Nu o doreşti?

El surâse.

— Nu imediat.

Băură toţi patru restul de şampanie din sticlă. Malko se întrebă dacă, în afară de plăcerea de care avusese parte, mai era vorba şi de altceva. Era imposibil s-o întrebe pe Astrid despre Josse de faţă cu soţul ei. Dar această mică şedinţă crea o intimitate care putea mai

târziu să-i aducă un oarecare profit.

Albert Van de Kamp se apropie brusc de soţia lui şi începu să facă dragoste cu ea, sub privirea interesată a lui Jeanne. Malko nu vru să fie în plus. Apropiindu-se de negresă, intră în ea. Era la fel de primitoare ca şi Astrid şi duritatea sânilor ei îi crea o senzaţie uimitoare. Cele patru corpuri se agitau în cadenţă, atingându-se din când în când.

Puţin mai târziu, toţi patru dormeau la un loc, epuizaţi.

*

* *

Malko privea spre H.L.M.-ul păduchios care răspundea la numele pompos de Rezidenţa Regală, cu lenjerie atârnată la ferestre şi tencuiala căzând în bucăţi mari. *Stirwen* se găsea la etajul întâi.

Malko dormise până la ora unu, apoi mâncase la *Inter,* pe marginea piscinei. Apoi, înainte să meargă să-i dea socoteală lui Victor Hammer, trecuse s-o vadă pe Emilia Nogeira. Coincidenţă curioasă, Josse trecuse şi el în cursul dimineţii şi îi puse o grămadă de întrebări despre Malko…

Acesta zări silueta enormă a lui Josse luând aer pe terasa care aparţinea localului *Stirwen,* în faţa unui Martini Bianco. Belgianul îi strânse mâna făcându-i cu ochiul.

— Deci luăm vacanţă?

— Trebuie să găsesc de lucru, zise Malko. Nu-mi place să stau mult timp fără să fac nimic.

După zece minute, stăteau la masă în faţa unui enorm platou cu *cossa-cossa* şi *pilli-pilli,* făcând să treacă iuţeala cu cupe mari de vin alb importat din Franţa. Sala era aproape goală şi ei stăteau la un separeu în spate. Cu cât masa avansa, cu atât Josse se anima mai mult. Burdihanul lui părea că lua şi mai multă amploare.

Dintr-odată, el grohăi:

— Yo!

Servitorul care curăţa masa vecină se apropie. Josse începuse să-l scuture de mânecă.

— Ai terminat să ne asculţi? Mergi şi mai încolo şi vezi dacă mă găseşti!

Nefericitul se îndepărtă şi Josse răsuflă uşurat.

— Aşa trebuie să le vorbeşti.

Cu ochii lui foarte albaştri, pe care alcoolul începuse să-i întunece, cu burdihanul imens şi flecăreala ieftină, îi inspiră puţină milă. Malko simţea că mai poartă în el ceva dur, autentic. Îl ademeni:

— Nu regretaţi Katanga?

Celălalt ridică ochii spre cer.

— Ah! Katanga! Katanghezii mei erau duri! Dacă aţi şti ce pot face! Duri, v-am spus. Nu ca mizerabilii de la F.A.Z.

Malko ascultă încă o dată, bând cât mai puţin posibil, odiseea trupei de comando „Lionel“. Îţi venea greu să crezi că bărbatul din faţa lui, această băşică mare plină cu alcool, fusese un soldat de elită. Discret, Malko comandă o nouă butelie de Moet & Chandon. Josse se destinsese şi deborda de fericire.

— Ah! Asta e foarte bine. Apoi va fi rândul meu.

Aşteptând, se întoarseră la Katanga şi Kasaï. Malko se mulţumise să relanseze conversaţia prin onomatopee, în timp ce celălalt galopa călare pe amintirile lui.

— Ah! Kasaï! făcu Josse visător. Acolo nu trebuie decât să te apleci ca să aduni diamante.

Şi o luă de la capăt. Erau ultimii clienţi de la *Stirwen.* A doua butelie de Moet ajunsese pe masă. Când a fost golită de jumătate, Josse era beat mort. Vocea lui patetică deforma cuvintele şi se repeta ca un disc stricat. Malko mută prudent un pion:

— Nu vă lipseşte toată epoca aceea?

Josse se bătu pe burdihan.

— Ba da, îmi lipseşte…

Apoi adăugă în şoaptă:

— Aţi văzut ieri seară că mă apăr încă bine. Trebuie doar să mai pierd cincisprezece kilograme.

Ridică brusc capul şi urlă *Yo* spre nefericitul servitor care se găsea la celălalt capăt al restaurantului. Terorizat, chelnerul se evaporă. Malko reluă:

— Contrabanda nu e o chestie nostimă…

Privirea albastră îl fixă imediat cu o expresie ironică misterioasă şi importantă. Se simţea că murea de dorinţa să-şi spună secretul… dar

nu spuse nimic.

Malko începuse să asculte numai propoziţii de om beat. Se ridică, dar celălalt îl prinse de braţ.

— Haideţi, vom merge la cazino.

Kinshasa număra o jumătate de duzină de mici cazinouri ţinute de libanezi. Erau mizerabile, sinistre şi practic goale.

Josse se clătina. Malko lăsă o grămadă de zairi pe nota de plată şi se instalară în Mercedes. Josse respira atât de greu că se întreba dacă nu va avea vreun atac. Se mai întreba şi care fusese motivul lui Josse să cineze cu el. Poate voise pur şi simplu să-i ţină companie. Ex-mercenarul îşi reprimă un sughiţ violent şi începu cu o voce dogită:

— La Kisangani…

Plecară din nou. Josse divaga încet. Se opriseră în faţa cazinoului *Hortensia,* aflat în port.

Câteva crupiere ofilite încercau să reţină în jurul meselor de ruletă albi prăpădiţi care riscau câteva jetoane de un zair. Nu era nici Las Vegas, nici Monte-Carlo.

Josse schimbă două sute de zairi, ceea ce însemna o grămadă impresionantă de jetoane. Începu la ruletă, jucând fără niciun pic de bun-simţ. În zece minute fu lichidat. Beţia i se îngroşase. Îl luă pe Malko de braţ, suflându-i în faţă o respiraţie care putea omorî muştele la o sută de metri, strângându-i braţul gata să-l frângă:

— Bătrânul Josse mai are încă testicule, zise el. Aţi văzut pe fluviu.

Oamenii de acolo se întoarseră. Belgianul transpira. El ridică din umeri.

— Hai să ne cărăm. Aici sunt numai nemernici.

Cu burdihanul ieşit mult în faţă, îşi croi drum spre ieşire. Se prăbuşi în maşină după ce-i murmură şoferului adresa. Malko începu să fiarbă. Furios şi intrigat. Nu ştia încă ce-l ajutase să aducă în Zair.

Cu gura deschisă, Josse sforăia. Casa lui se afla în capătul unei fundături care dădea în bulevardul Fungurume. O mică vilă stranie şi puţin elegantă. Cu ajutorul şoferului, Malko reuşi să-l facă să urce scările. Ajunse să găsească cheia şi să intre într-o încăpere plină de trofee şi de ţesături africane. Nu era cine ştie ce lux. Un abajur din hârtie atârna aproape până jos lângă un bar mic ce conţinea doar o butelie de J.& B. începută şi una de Martini Bianco neîncepută.

Josse se clătină până pe canapeaua veche şi se prăbuşi în ea cu gura deschisă, fără să-şi dea măcar vesta jos. Şoferul dispăru discret. Malko privi în jurul lui. Avea acolo un fel de birou cu hârtii. Se apropie de el, supraveghindu-l pe Josse cu coada ochiului. Dar belgianul avea socotelile lui. Un sforăit puternic se ridică în încăpere.

Rapid, Malko răsfoi hârtiile. Erau chestii neinteresante. Facturi, documente legate de industria textilă. Trecu în cealaltă cameră, dând la o parte salteaua. Imediat zări un Uzi ascuns dedesubt, cu încărcător de schimb. Lângă armă se găsea un document. Malko se aplecă, văzând titlul şi avu impresia că primise o lovitură în stomac. Pe coperta din hârtie glasată se putea citi în engleză: *MANPADS. Operating instructions.*

N-avu timp să vadă mai mult. Înainte să lase salteaua să cadă, auzi un zgomot în camera vecină şi Josse Braaskart se ivi în pragul uşii. Malko îşi încrucişă privirea cu ochii sticloşi, înecaţi în alcool.

Capitolul VII

Cei doi bărbaţi rămaseră imobili timp de o fracţiune de secundă. Privirea lui Josse, vidă şi sticloasă, se deplasă pe Malko. Cu un gest cât de natural posibil, Malko lăsă salteaua să cadă.

Prins de tocul uşii, Josse continua să-l fixeze pe Malko în linişte. Un sughiţ îi scutură burta mare şi fu cât pe ce să cadă. Malko îi adresă un surâs larg.

— Vă pregăteam patul.

În beţia lui, celălalt ar fi putut să confunde salteaua cu cearceafurile. De altfel, fără niciun comentariu, el venise şi se prăbuşise pe pat. După treizeci de secunde sforăia. Malko aşteptă ca bătăile inimii să i se calmeze şi ieşi în vârful picioarelor, închise uşa şi coborî scările. Perplex. Ce semnifica *MANPADS?* O singură persoană putea să-l dumirească; şeful staţiei C.I.A. din Kinshasa.

— Vom merge pe bulevardul Caisse-d'Epargne, la domnul Hammer, îi zise el şoferului. E în faţa cazinoului *Playboy.*

— E în regulă, şefu'.

Victor Hammer oferea mese aproape în fiecare seară. Sigur că nu dormea.

*
* *

Malko se îndepărtă de neoanele cazinoului *Playboy* în faţa căruia oprise şoferul. Nu fusese niciodată acasă la Victor Hammer, dar recunoscuse peretele mare care împrejmuia locuinţa americanului. Proprietatea era în colţul pieţei lângă bulevardul Caisse-d'Epargne. Urmărind peretele, ajunse la grilajul porţii lui Victor Hammer. Nu era nicio maşină în faţă, invitaţii plecaseră. Totuşi, nu era încă miezul nopţii. Malko împinse poarta care se deschise scârţâind uşor.

Nu se zărea nimeni, dar era lumină în vilă. Chryslerul bordo al lui Victor Hammer era acolo.

La stânga porţii, Malko văzu un negru înfofolit alungit într-un hamac. Supraveghetorul de noapte dormea cu pumnii strânşi.

Proiectoarele luminau împrejurimile vilei. Malko înaintă în zona luminată. Brusc, avu impresia că cineva îl fluieră. În aceeaşi clipă, ceva făcu să vibreze aerul în faţa lui şi se înfipse în sol la un metru de picioarele lui. Se opri brusc, cu inima bătându-i în gât şi privind obiectul care se înfipsese în gazon, nevenindu-i să creadă.

O săgeată!

Lungă de vreo patruzeci de centimetri! Era atât de incredibilă, încât crezu că e victima unei halucinaţii. De altminteri nu băuse cât Josse. Scrută obscuritatea grădinii. Îi era imposibil să discearnă ce se afla în umbra neagră a arborilor din jurul său. Ascultă zgomotele nopţii nemişcat, fără să audă nimic suspect, totuşi săgeata era acolo. Nedorind să-şi asume niciun risc, se întoarse spre intrarea în vilă şi strigă:

— Victor! Victor Hammer!

Intuiţia îi spuse că ar fi mai bine să nu se mişte. Repetă de trei ori apelul. În sfârşit, uşa vilei se deschise şi apăru în prag şeful staţiei C.I.A., cu un colt 45 într-o mână şi o lampă electrică în cealaltă. Puse lumina lung pe Malko surprins şi strigă:

— Dombashi! E în regulă.

Înconjurând săgeata înfiptă în pământ, Malko înaintă spre el. Americanul îl fixă stupefiat şi vizibil contrariat.

— Să nu veniţi niciodată fără să vă anunţaţi, zise el. Nici nu vă imaginaţi din ce aţi scăpat…

El înaintă şi trase săgeata din pământ. Avea vârful de oţel. Americanul i-o arătă lui Malko.

— E otrăvită. Dacă v-ar fi atins, aţi fi murit în două ore. Nu există antidot pentru asta. E otravă vegetală.

Malko privi săgeata stupefiat. Nu puşcaşii marini aruncau cu săgeţi otrăvite… Ca pentru a răspunde întrebării lui mute, Victor Hammer se întoarse spre copaci şi strigă:

— Dombashi, vino!

Se auzi un zgomot abia perceptibil într-unul din arborii din grădină şi ceva sări pe pământ. Mai întâi Malko crezu că e vorba de o maimuţă. Apoi recunoscu trăsăturile umane ale unui negru care nu măsura mai mult de un metru treizeci! Era îmbrăcat cu o bucată de pânză, avea o pătură pe spate, un arc şi o tolbă de săgeţi prinsă de

umăr. Ridurile de pe faţă indicau o vârstă destul de înaintată.

Timid, luă săgeata din mâinile lui Victor Hammer şi o puse înapoi în tolbă. Americanul îi surâse şi arătă spre Malko.

— E un prieten.

Pigmeul scutură grav din cap, făcu o jumătate de tur şi dispăru în întuneric.

Victor Hammer îl urmă pe Malko înspre uşa de la vilă.

— Dombashi e un legat al predecesorului meu, îi explică el. Un pigmeu. L-a găsit foarte bolnav în junglă şi l-a adus aici cu elicopterul ca să-l îngrijească. Dombashi i-a făgăduit recunoştinţă veşnică şi de atunci veghează asupra noastră. Nu s-a mai întors niciodată la tribul lui. Doarme ziua, dar de când se lasă noaptea se instalează într-un copac şi veghează. A omorât odată un hoţ şi vestea s-a răspândit, căci n-au mai venit de atunci de frica săgeţilor înveninate. Aş putea să las porţile deschise… Dar, spuneţi-mi, ce v-a apucat să veniţi aici la ora asta?

Malko merse direct la bar, reperă o butelie de Stalinskaya, îşi puse un pahar şi îl bau. Numai după aceea se instală lângă Victor Hammer şi îi povesti ce se întâmplase. Americanul îl privi pe Malko ca şi cum ar fi avut o tarantulă pe cămaşă.

— *My God!* Ştiţi ce vrea să însemne *MANPADS*? Man Portable Air Defence System.

— Adică?

— Proiectile sol-aer cu ghidaj infraroşu manevrat de o singură persoană. Manualul pe care l-aţi văzut trebuie că se referă la un *Red Eye* sau la un *Stinger*. Amândouă sunt fabricate la noi, de General Dynamics… Cu asta, un copil poate să doboare un avion zburând cu 1000 km la oră, practic fără antrenament.

Un înger trecu şi evadă îngrozit. Josse Braaskart nu făcea contrabandă cu nimicuri.

— Zairezii au aşa ceva? întrebă Malko.

— Nu.

Hoinăreala de duminică seara servise la ceva.

— Atunci cine o are?

Victor Hammer reflectă rapid.

— După cunoştinţele mele, englezii, israelienii, germanii, turcii şi

portughezii.

— E echivalentul lui SAM 7? remarcă Malko.

— Da, răspunse Victor Hammer. Trebuie că au fost portughezii, care le-au trecut la angolezi. Ceea ce dovedeşte că nu avem de-a face cu un complot de amatori, ci de munca unui serviciu mare.

Un înger trecu, cu stele roşii sub aripi. Malko asculta fascinat şi neliniştit. Brusc, o voce vorbind americană părea că iese din perete. În faţa surprinderii lui Malko, Victor Hammer explică:

— E un serviciu de securitate al ambasadei. Toţi suntem legaţi prin radio la un post central care dă consemnele în caz de alertă.

Acela completa pigmeul. Liniştea reveni, iar Malko întrebă:

— De ce fac apel la oameni ca Josse? Dacă e vorba de K.G.B., ei dispun într-o oarecare măsură de ajutoare mai serioase.

Victor Hammer dădu din cap.

— Nu în Zair… Singurii europeni care ar putea să colaboreze la o tentativă de destabilizare a lui Mobutu sunt belgienii… De mult timp vor o Katanga independentă. Dar au fost manipulaţi. Au fost lacomi, ca toată lumea. Numai că va fi prea târziu…

Malko gândea. Un bărbat ca Josse, fost comando, n-ar fi putut fi comunist.

— Şi dacă au fost manipulaţi? întrebă el. Am putea să-i prevenim, să-i întoarcem.

Şeful staţiei C.I.A. nu arătă niciun entuziasm pentru cele spuse de Malko.

— Nu ne putem asuma riscul. Ar putea fi foarte bine jocul cubanezilor. Nu ştim ce le-au promis… Serviciile belgiene ar putea să fie amestecate. Josse lucrează uneori cu ei, ştim asta. Nu rămâne decât o soluţie: să tăiem această tentativă din faşă. Sunteţi singurul care poate să o facă. Dacă dau afacerea la C.N.D., n-o vor scoate niciodată la lumină şi peste trei luni ne vom confrunta cu aceeaşi problemă. Continuaţi infiltrarea printre ei. Fiţi prudent. Dacă cubanezii sunt în spatele acestei poveşti, să ştiţi că nu sunt copii de altar. Pentru moment, acoperirea dumneavoastră ţine. Trebuie cu orice preţ să regăsiţi acel proiectil înainte ca ei să se poată servi de el…

Cuvintele lui Victor Hammer rezonau sinistru în livingul pustiu cu

pereţii acoperiţi cu gravuri din Extremul Orient. Ochii lui cenuşii nu mai erau decât două fante. Malko, o dată în plus, se găsea în prima linie.

— De ce nu-l avertizaţi pe Mobutu?

Americanul surâse ironic.

— Vreţi să vă treziţi ciopârţit cu cuţitul? Dumneavoastră aţi ajutat la introducerea MANPADS-ului în Zair.. Mobutu ar fi foarte fericit să ne poată acuza că l-am lucrat pe la spate. Îl şi văd convocând o conferinţă de presă şi anunţând lumii că aliaţii lui au vrut să-l asasineze. Cu dovezi. Un proiectil aer-sol american şi un agent C.I.A. Adică dumneavoastră. Asta e suficient pentru dumneavoastră?

Malko se abţinu să-i spună că strălucita lui idee cu acoperirea şi infiltrarea i-a dus direct într-o capcană mai degrabă vicioasă. Dar la ce bun… Se ridică.

— Am înţeles. Sper că acest beţiv de Josse nu m-a văzut ridicându-i salteaua de pe pat.

Americanul îl însoţi până în parc. Dombashi nu urcase în copac. Privea, impasibil ca o statuie, cum Malko se îndepărta.

Stranie ţară. Hammer surâse.

— La primul război din Shaba, anul trecut, zise el, Mobutu a făcut apel la un batalion de pigmei. Ei au debarcat la Kolwezi cu arcurile lor…

Ar fi trebuit mai bine să nu se mire de nimic în Kinshasa.

*

* *

Malko ridică din pleoape auzindu-şi numele pronunţat de o voce cunoscută. Josse Braaskart stătea în faţa lui, mult mai freş decât îl lăsase aseară, cu pungi sub ochii ca ai unui iepure rusesc, încorsetat într-un compleu alb care îi venea ca un şort unei vaci. Avea deja o duzină de pete.

Se aşeză familiar la piciorul şezlongului lui Malko.

— M-aţi văzut ieri seară? atacă el. Eram complet beat! Valetul meu m-a trezit azi la ora unu.

Malko făcu un gest mărinimos semnificând că putea să se întâmple oricui. Josse se aplecă spre el, misterios şi cordial.

— Dacă v-aţi săturat de bronzat, am o mică treabă pentru dumneavoastră…

— Ce? Sper că nu e vorba tot să traversez fluviul.

Josse râse puţin forţat.

— Nu, o plimbare în Shaba. La Lubumbashi.

La două mii de kilometri de Kinshasa, la extremitatea de sud a Zairului.

— La Lubumbashi? întrebă Malko. Ce vreţi să fac acolo?

— Să vă vedeţi cu cineva care vă va înmâna ceva, îi explică Josse Braaskart. Veţi primi o mie de dolari pentru călătorie.

Malko se ridică.

— E mare?

Belgianul surâse, făcându-i cu ochiul.

— Nu, doar câteva sticle mici ca ale dumneavoastră. Diamante…

Malko se strâmbă.

— E periculos. Şi o mie de dolari nu e prea mult.

— Asta se mai poate discuta, admise Josse conciliant. Dar nu e niciun risc.

— Dumneavoastră aţi spus-o, zise Malko.

Josse Braaskart făcu o mimică net reprobatoare.

— Haide! Şi, pentru lovele, se poate aranja.

— Apropo, întrebă Malko, aţi putut folosi ceea ce am adus de la Congo-Brazza?

Josse Braaskart izbucni într-un râs sănătos.

— Bineînţeles!

Vizibil, n-avea chef să se întindă la vorbă despre acest subiect.

— Atunci, dacă ne vom pune de acord cu preţul, veţi merge?

— Când?

— E un zbor Air-Zair mâine dimineaţă, dacă pleacă, zise belgianul. Vă fac rezervarea la *first.* Întoarcerea e vineri. Dacă totul se va petrece bine. Cu Air-Zair nu se ştie niciodată. În Europa, au coborât în picaj cu un 747 pentru că nu i-au plătit şi, în plus, sunt vacanţele.

Nu mai încape îndoială de ce Air-Zair a fost poreclit „Air poate“, având în vedere orarele foarte fanteziste…

— Şi dacă lucrurile nu vor merge bine, mă voi întoarce pe jos?

Josse Braaskart făcu un gest liniştitor.

— Nu, veţi putea oricând să vă aranjaţi cu unul din DC-6 de la S.G.A., sunt în fiecare zi. Vă voi da numele unuia dintre băieţi. Cu un bun *matabiche,* vă vor pune într-un transport de mărfuri. Evident că asta face cinci ore de zbor. La Lubumbashi veţi merge direct la hotelul *Karavia.* Îl veţi contacta pe domnul Doorf, la camera 406. Va fi anunţat. Deci?

Malko îşi scoase ochelarii negri şi îşi aruncă privirea aurie în ochii lui Josse.

— Cinci mii de dolari.

Belgianul tresări.

— Hei! Sunteţi nebun? E doar o călătorie de trei zile.

— O călătorie cu dinamită, zise Malko. Mergeţi singur.

— Trei mii.

— Nu.

— La naiba. Patru mii. Nu pot nimic în plus.

— Bine, merg pentru patru mii, zise Malko fără plăcere. Jumătate la plecare.

— OK, OK, zise Josse radiind de fericire.

*

* *

— Doorf? Nu-l cunosc, zise Victor Hammer. Trebuie să întreb la C.N.D. din Lubumbashi. Spunându-le că e vorba despre altceva. Sper că va merge legătura radio. Reveniţi la mine la sfârşitul zilei.

„Această călătorie mi se pare bizară. Nu sunt diamante la Lubumbashi, aşa că s-ar putea să vrea să vă îndepărteze.“

Era şi părerea lui Malko. Părăsi ambasada americană foarte neliniştit. Cerul era la fel de greu şi de cenuşiu. Pe de o parte era mulţumit să părăsească atmosfera apăsătoare din Kinshasa. Era la doi paşi de *Panam.* Văzându-l intrând pe Malko, Emilia Nogeira îşi abandonă clientul şi veni spre el, radioasă.

— Credeam că n-o să vă mai văd. Nu mai aveţi nevoie de mine?

— Ba da, zise Malko. Voiam să ştiu totul despre legătura dintre Astrid Van de Kamp şi Josse.

Metisa îl privi stupefiată.

— Astrid şi Josse? Se culcă amândoi?

— Da, zise Malko.

Ea dădu din cap surâzând.

— Ei bine, o să văd ce pot să aflu.

— Cinăm împreună în seara asta, propuse Malko, să-mi spuneţi ce aţi mai aflat. Trebuie să aflu o grămadă de lucruri despre Mobutu. Modul în care trăieşte el.

Emilia Nogeira îşi muşcă buzele.

— Imposibil, Albert Van de Kamp m-a invitat. Dă o mare cină acasă la el.

— Ia stai, credeam că nu-ţi place de el, remarcă Malko.

— E adevărat, recunoscu metisa, dar o fac din cauza prietenului meu, colonelul flamand. Sunt belgieni amândoi şi lui Van de Kamp îi place să asculte bârfele de la „curte“. Dar ne putem întâlni după aceea. Cina nu se va termina târziu.

— Şi prietenul tău…

Ea surâse.

— Când merge la serate de genul ăsta bea foarte mult. Se va duce acasă.

— Atunci, în seara asta, voi trece pe la tine către miezul nopţii.

În momentul în care ieşi din *Panam,* se ciocni de un alb care fugea urlând în spatele unui grup de *ballados* care îi furaseră geanta. Ce ambianţă fermecătoare… Tocmai când voia să se urce în maşină, un tânăr negru în abacost maro se îndreptă spre el.

Malko se trase în spate, crezând că e un *ballados,* dar celălalt scoase discret o carte de vizită şi se aplecă la urechea lui:

— Cetăţeanul Dikuta M’Funi vrea să vă vadă, cetăţene.

Şeful de la C.N.D. Ar fi putut să fie vorba de călătoria la Lubumbashi.

— Unde? întrebă Malko.

— La biroul lui.

— Voi merge.

Urcă în Mercedes şi dădu adresa şoferului. Ajuns în curtea clădirii imense a C.N.D.-ului fu oprit de un soldat instalat în spatele unei puşti mitraliere pusă pe sol. Zeci de prizonieri erau aşezaţi, înşiruiţi sub o prelată, lângă maşinile vechi de poliţie ruinate şi puse grămadă. A trebuit să discute cinci minute cu o santinelă obtuză, înarmată cu un

Sten datând din epoca de piatră, ca să-l lase să intre în clădirea principală.

Urcă direct la primul etaj. Mai mulţi soldaţi în uniformă cu mitraliere 16 vegheau în compania unui civil echipat cu un walkie-talkie. Malko îşi dădu numele, aşteptând într-o anticameră. În sfârşit, o uşă capitonată se deschise şi apăru silueta înaltă a cetăţeanului Dikuta M'Funi, ca de obicei, în abacost, tras la patru ace şi parfumat ca o cocotă.

Biroul era tapisat cu lemn, climatizat şi cu o imensă hartă a Zairului pe perete. Avea mai multe telefoane pe birou.

— Cetăţene, avem noutăţi, anunţă triumfător directorul general de la C.N.D. Am arestat un membru al complotului contra lui Guide.

— Ce? făcu Malko uluit.

— Cetăţeanul Kengo Wa Kengo. E un negustor din Cetate. Informatorii noştri l-au denunţat ca un inamic al poporului A făcut afirmaţii foarte grave contra lui Guide.

— E puţin cam subţire, remarcă Malko. Ştiţi că e multă nemulţumire în Cetate.

Negrul îşi fixă ochii globuloşi pe el, cu un aer de gravitate aproape comică.

— Am descoperit exploziv acasă la el. Exploziv de fabricaţie sovietică. E foarte grav. Veniţi să vă arăt.

— Poate că nu e relevant, zise Malko.

— Ba da, ba da, insistă Dikuta M'Funi.

Voia neapărat să-i arate lui Malko eficacitatea lui. Resemnat, Malko îl urmă, escortat de gărzile de corp până la subsol. Un culoar jegos, luminat foarte slab, unde circulau civili înarmaţi. Zări mai multe celule unde erau înghesuiţi zeci de prizonieri îngrămădiţi unii într-alţii, cu picioarele în lanţuri şi mâinile legate la spate. Doi soldaţi vegheau în faţa ultimei celule. La un semn al cetăţeanului Dikuta M'Funi, deschiseră uşa.

Un geamăt continuu se auzea din celulă şi în aer plutea un miros abominabil. Malko zări o formă umană pe jos. Când ochii i se obişnuiră cu penumbra, distinse un negru legat de un fel de capră, gol, cu picioarele şi mâinile prinse de sol cu cătuşe. În ciuda sângelui şi a hematoamelor care îi deformau faţa. Malko îl recunoscu imediat. Era

zairezul cu eşarfă roşie cu care cărase lăzile din Congo-Brazza. Cele care ar fi trebuit să conţină *MANPADS.*

Capitolul VIII

Malko fixă faţa tumefiată cu oroare, neştiind dacă Dikuta M'Funi îi întindea o cursă. Privirea prizonierului era prea vagă ca să vadă dacă zairezul îl recunoscuse. În celulă intrară alţi doi negri ducând o trusă cu fire într-o ladă de lemn. Directorul general de la C.N.D. se întoarse spre Malko.

— Acest cetăţean a fost arestat azi-dimineaţă şi n-a fost încă interogat. Am vrut să fiţi prezent la primul interogatoriu.

Onoarea de care Malko trecuse cu bine… Foarte demn, ofiţerul zairez îşi aprinse o ţigaretă cum se putea vedea în filmele cu Gestapo, în timp ce doi africani se agitau în jurul prizonierului, întorcându-l pe scaun şi scoţându-i ceea ce mai rămăsese din îmbrăcăminte. Şi pe trup era la fel de ornat cu lovituri ca şi pe faţă. O sudoare acră îi acoperea tot corpul; gemea în reprize şi un fir de salivă îi curgea pe la colţul gurii. Dikuta M'Funi privea cu un aer satisfăcut pregătirile supliciului. Unul dintre cei doi negri fixă un fel de cleşte metalic de urechea stângă a prizonierului. Cleştele se termina cu un fir lung. Îl vor interoga cu electricitate… Malko preferă să nu întrebe ce aflase C.N.D.-ul folosind aceste metode… Nu era tipic african.

Cel de-al doilea cotrobăi în lada de lemn şi scoase un fir pe care-l înfăşură cu grijă, cu un surâs de beatitudine, în jurul sexului gol a prizonierului. Malko încercă să nu privească decât spre perete.

— Haide, cetăţene, ordonă solemn directorul general de la C.N.D.

Auzi un scârţâit metalic, acoperit de urletul inuman al prizonierului încovoiat ca un arc pe scaunul lui, apoi imediat o odoare abominabilă de carne arsă şi zgomotul unui corp căzând pe pământ. De durere, Kengo Wa Kengo leşinase.

Dikuta M'Funi urlă furios un fel de ordine în lingala şi cei doi africani se năpustiră pe omul căzut la pământ şi îl puseră la loc pe scaun. Avea ochii închişi şi părea inconştient. Febril, ei începură să se joace cu firele lor electrice.

— Grăbiţi-vă, strigă ofiţerul zairez.

Călăul, un tip mic şi gras ce transpira aproape tot atât de tare cât

victima lui, se aplecă să înfăşoare firul în jurul sexului, chiar în momentul în care colegul lui lega curentul. Călăul scoase un urlet şi sări în spate ca şi cum i-ar fi explodat în nas o grenadă, dând peste, Dikuta M'Funi şi căzând jos în celulă, leşinat.

Se electrocutase.

Celălalt rămase năucit, cu cele două fire în mâini, în timp ce şeful de la C.N.D., beat de furia de a-şi pierde firea în faţa unui alb, începuse să urle ca un nebun.

— Ştergeţi-o de aici amândoi, urlă el în franceză. Nu sunteţi buni de nimic, sunteţi ruşinea Zairului!

Malko îşi reţinu un râs nebun în ciuda circumstanţelor. Numai în Africa se putea întâmpla aşa ceva. Între timp, asta nu era decât un mic repaus pentru nefericitul legat de scaun. Călăul de-abia îşi ridică de jos prietenul pe jumătate leşinat că Dikuta M'Funi, cu o nebunie de taur, îl puse pe jos şi îi aplică o lovitură brutală la rinichi prizonierului.

Sub şoc, Kengo Wa Kengo gemu şi îşi deschise un ochi, celălalt fiind prea tumefiat. Şeful de la C.N.D. mai dădu câteva lovituri la întâmplare, apoi îşi vărsă nervii cu un aer dezgustat.

— N-a vorbit încă, dar o să vorbească, zise el sentenţios. Dacă nu, îl vom tăia între două table. E dur cetăţeanul ăsta. E un Lunda, un trădător.

Celălalt, care îşi recăpătase cunoştinţa, lansă o frază în lingala. Malko văzu trăsăturile şefului de la C.N.D. deformându-se sub efectul furiei, cu ochii aproape ieşiţi din orbite. Scoase un fel de răcnet şi ţâşni afară din celulă, vociferând.

Se auzi o agitaţie pe culoar printre gărzile de corp şi, după trei minute, unul dintre agenţii C.N.D. sosi aducând cu el ceva ce îi păru lui Malko a fi un fel de foaie. Dikuta M'Funi i-l smulse din mâini, intră în celulă şi se puse la spatele prizonierului.

Îi plantă între fese extremitatea care părea un furtun şi îşi apropie mâinile. Un urlet strident şi atroce ţâşni câteva minute mai târziu dinspre scaun. Prizonierul, prins de un tremurat convulsiv, urla cu gura deschisă de i se vedea cerut gurii roz şi dinţii foarte albi. Malko îl apostrofă pe zairez revoltat:

— Ce-i faceţi?

Şeful de la C.N.D. smulse foalele şi îl aruncă deoparte. Bărbatul continua să urle şi să se chircească, cu faţa schimonosită.

Neputând să-i mai suporte strigătele, Malko ieşi din celulă. Urletele supliciului îl urmară de-a lungul întregului culoar. Îi venea să vomite. Dikuta M'Funi ieşi la rândul lui din celulă. Aruncă un ordin în lingala.

Doi negri în abacost, cu fotografia lui Mobutu la inimă, dispărură imediat. Malko auzi lovituri surde abătute asupra victimei, ale cărei strigăte se calmară. Îşi imagina carnea despicându-se sub lovituri. Puţin câte puţin, gemetele deveniră din ce în ce mai ascuţite, apoi încetară complet. Livid, se întoarse spre Dikuta M'Funi.

— Dacă veţi continua să-l trataţi astfel, nu va mai rămâne în viaţă mult timp.

Celalalt surâse crud.

— Îi aplicăm doar tratamentul la care sunt supuse femeile care-şi înşală soţul. El şi-a trădat patria şi pe Guide cel iubit. Îi vom înfunda *pilli-pilli* în intestine. Dar din păcate, când o să vrea să vorbească, nu va mai fi în viaţă. Inamicii lui Guide nu merită niciun fel de milă.

Urcară cu ascensorul în linişte. Malko se întreba dacă prizonierul îl recunoscuse. În acest caz, ar fi fost mai bine să nu vorbească. Se întrebă cât timp îl vor supune acestui regim. Şeful de la C.N.D. îi spuse cu o voce mai calmă:

— Domnul Hammer mi-a spus că veţi merge la Lubumbashi mâine. Cineva de la C.N.D. va veni să vă caute în avion.

— Poate că nu e util, zise Malko care nu ţinea să se facă remarcat. Îl voi contacta eu.

— Cum vreţi, zise zairezul.

Mai degrabă vexat.

Se despărţiră rece, Malko disimulând cu greu greaţa. Atunci când se confruntase cu această eroare, se întrebase uneori dacă se afla în tabăra bună. Vai! Cealaltă tabără era capabilă de chestii şi mai abominabile… A fost fericit totuşi să regăsească soarele şi se îndepărtă rapid de clădirea mare şi albă plină de antene. Direcţia era ambasada americană.

*

* *

Victor Hammer avea un aer suspicios şi agitat în acelaşi timp. Închise cu grijă uşa biroului şi-l conduse pe Malko pe terasă.

— Mister Doorf nu e un necunoscut pentru C.N.D., îl anunţă el. E un vechi cadru de la Gecamine bănuit că a adăpostit locuitori din Katanga în timpul ultimului atac şi chiar că le-a procurat arme. Ar fi fost deja arestat dacă n-ar fi fost protejat de un general de la F.A.Z. Din cauza poveştii întunecate cu malahit şi cu *matabiches.* În orice caz, se pare că nu s-a ocupat niciodată de diamante.

Malko asculta atent. Ceea ce nu păruse la început decât un joc de copii, lua o dimensiune mult mai gravă treptat şi pe măsură ce se trăgeau sforile.

— Asta nu e totul, preciză şeful staţiei C.I.A. Acest Doorf e şi el un prieten de-al lui Josse. Ei au servit amândoi într-o unitate katangheză în ’63. Încă mai sunt katanghezi în jurul oraşului Lubumbashi. Cam cât un batalion. Toată lumea se întreabă de ce nu acţionează. Poate veţi afla dumneavoastră ceva de acolo.

— Sper, zise Malko. Până atunci, trebuie să-l înfrânaţi puţin pe prietenul dumneavoastră de la C.N.D. Am impresia că şi-a luat licenţa la Gestapo.

Victor Hammer rămase mut. Nu era un adept al violenţei. Era un om de birou care nu atinsese o armă de foc de mulţi ani şi ştiind ce se petrecea nu era decât rareori în contact cu abominabila realitate. Oftă.

— Ştiu, dar sunt la ei acasă. Tot timpul au făcut aşa… E dezgustător, dar… îşi ridică privirea. Fiţi atent la „Lubu“. Tipul de la C.N.D. e bun, dar nu-mi place deloc această călătorie. Acest Josse nu e uşă de biserică. Vă acceptă puţin cam prea uşor…

— E vorba de un complex fericit de împrejurări, remarcă Malko. Avea nevoie de mine.

Hammer dădu din cap, deschise un sertar şi îi întinse lui Malko un Smith & Wesson de 9 mm paraautomatic, 14 lovituri.

— Uitaţi. Luaţi-l.

*

* *

Locuinţa de pe 21 Noiembrie era liniştită şi întunecoasă. Malko se strecură pe casa scărilor. Cinase singur la *Stirwen* şi apoi îşi omorâse

timpul la barul de la *Intercontinental,* ascultând un zairez deghizat în mexican cu un sombrero imens cântând balade de cowboy… Pentru a fi discret, luă un taxi ca să ajungă la Emilia Nogeira.

Bătu uşor la uşa nr. 3. Metisa îi deschise aproape imediat. Era încă îmbrăcată în rochie de seară, machiată şi coafată, radioasă şi dulce. Ea se aruncă pe Malko.

— O! Nu mă gândeam că o să mai vii!

De data asta îl conduse direct în camera ei de jos, unde puse muzică. Climatizorul fusese reparat între timp. Se îmbrăţişară, se sărutară şi se lansară spre pat. Emilia îl strânse cu violenţă şi tandreţe, pudică. Totuşi, când Malko a vrut s-o ia, şi-a dat seama că – hazard sau premeditare – nu purta niciun fel de lenjerie pe dedesubt. A fost lent şi delicios. Reuşiră să ajungă împreună la plăcere şi el rămase lungit lângă Emilia, extrem de delicat.

— A fost minunat, zise ea în şoaptă. Nu m-ai mai intimidat.

— Cum a fost seara?

— Oh! Ca de obicei. Aceleaşi persoane. S-a băut, s-a flirtat, s-au povestit ultimele bârfe de la „Radio-Şanţ“. Colonelul are totdeauna poveşti bune cu Mobutu. Ei sunt împreună fără încetare. Se spune chiar că doarme în camera lui, dar nu e adevărat.

— Bineînţeles, zise Malko, el doarme în camera ta…

Ea râse.

— Şi Van de Kamp?

— Nu ne-a părăsit nicio clipă. Niciodată nu l-am auzit punând atâtea întrebări. Nu ştiam că îl interesează atât de mult Mobutu.

O sonerie de alarmă se aprinse în creierul lui Malko. O altă piesă din puzzle. Care îl îngheţă. Avea impresia că stă călare pe o maşină infernală. Un proiectil nu putea fi folosit decât cu bună ştiinţă. Nu se trage de două ori cu un *Red Eye* asupra lui Mobutu. Trebuie să reuşească din prima lovitură. Deci e nevoie de informaţii precise.

— La ce te gândeşti? întrebă Emilia.

— La Mobutu, răspunse Malko. Unde stă atunci când e la Kinshasa?

Emilia Nogeira se ridică, comic furioasă:

— Şi tu! Ce aveţi? Locuieşte la reşedinţa lui de pe muntele N’Galiema. E un compromis între un Zoo şi Pentagon. O vilă mare în spatele lui Oua. Se numeşte lagărul Tsatshi.

— Călătoreşte?

— Frecvent, zise metisa. Totdeauna cu doi medici chinezi specialişti în acupunctură şi cu prietenul meu. Merge la B'Gadolite, satul lui natal, unde se vor întâlni cu prieteni precum Bongo.

— Şi iese în oraş?

Emilia dădu din cap.

— De un an n-a mai ieşit. Înainte se plimba uneori în Volkswagen. Dar la Tsatshi e foarte prudent. Nu se culcă două nopţi la rând în aceeaşi cameră.

— E protejat bine?

— De marocani.

— Cum călătoreşte?

— Depinde, zise Emilia. Are avionul C130 Hercules personal cu o placă în faţă purtând trei stele, sau cu DC-10 de la Air-Zair când îl cere. Pentru distanţe scurte ia un elicopter.

Lui Malko îi îngheţă şira spinării. Îşi disimulă tulburarea îmbrăţişând-o. Trebuia să se grăbească să se întoarcă la Shaba, ca să găsească *Red Eye*-ul înainte ca Josse să aibă timp să-l folosească. Forţaţi să se joace de-a v-aţi ascunselea, C.N.D.-ul şi C.I.A. aveau să provoace catastrofe. Gura Emiliei care cobora spre vintre îl smulse din gândurile lui morocănoase. Aceasta dură foarte, foarte mult timp, până când nu mai auzi zumzăitul climatizorului.

Strigă de plăcere.

Emilia Nogeira se ridică, cu fericirea citindu-i-se în ochi, cu mândria unei tinere care a reuşit la examen pentru prima dată. Apoi îşi apropie gura de cea a lui Malko.

— Te iubesc, îi şopti ea.

*

* *

Salonul de onoare al aeroportului din N'Jili era aproape gol, în afara unei negrese splendide în tunică lungă africană, acoperită cu bijuterii. Josse Braaskart se uită la ceas după ce zvântase dintr-o înghiţitură jumătate din berea Bek's.

— Decolaţi peste cinci minute. Cred că e timpul să vă îmbarcaţi. Să-i daţi asta lui Hans Doorf.

Spunând asta îi întinse lui Malko un plic sigilat. Întorcându-l Malko zări cinci pecete de ceară roşie care-l închideau ermetic. Josse îi întinse mâna.

— Noroc. Pe vineri. O să vin să vă iau.

Şi aproape că îl împinse pe pistă. Pasagerii de la clasa turist se îmbarcau deja în spatele avionului DC-10.

Malko se îndreptă perplex spre faţa avionului. Ce semnifica acest mesaj de ultim minut? Se întoarse. Josse îi adresă saluturi cu gesturi amicale mari din uşa salonului de onoare. Urcă pasarela avionului şi dispăru în imensul aparat de zbor.

De-abia se aşezase, că şi scoase plicul din buzunar şi îl examină atent: era imposibil să-l deschizi fără să laşi urme. Ar fi putut fi un fel de test. Oricum, avea să vadă despre ce era vorba. Se închiseră uşile şi reactoarele începură să urle. Se strădui să încerce să-şi continue somnul. Urmau două ore de zbor până la Lubumbashi.

*

* *

Un soare orbitor explodase pe un cerul de un albastru limpede. Malko clipi din ochi pe pasarela aşezată în lateralul avionului DC-10. Dormise marea majoritate a călătoriei, stewardesa nu-i adusese decât o urmă de Nescafe călduţă. Se gândi cu nostalgie la un drum lung şi agreabil pe care-l efectuase acum câteva săptămâni într-un avion 747 de la Air France. Paris-Los Angeles, direct. Răsfăţat, plin cu vinuri delicate, cu caviar. Totul într-o linişte de vis. Civilizaţie. Sforăise şi se trezi.

În momentul în care cobora, un tânăr negru urcă pasarela şi îi şopti câteva cuvinte stewardesei. Aceasta se apropie de Malko.

— Cetăţene, sunteţi căutat.

C.N.D.-ul era incorigibil! Tânărul negru se apropie de Malko.

— „Pigeot“ va fi aici în zece minute.

În Africa asta ar fi putut însemna „niciodată“. Malko coborî la sol. Sute de belgieni cu bagajele lor puse în aeroportul de la Lubumbashi, sub protecţia unor zairezi nonşalanţi şi a unor soldaţi marocani ale căror maşini ocupau o mare porţiune din pistă. O masă compactă asediase deja aparatul care se oprise, ca să fie siguri că prind locuri.

Exodul… Puţin mai departe, un avion C130 egiptean descărca materiale militare. Malko coborî, urmat de ghidul lui. După aerul lipicios din Kinshasa, briza tonică din Shaba era foarte reconfortantă. Un drapel zairez verde şi galben flutura pe un cer imaculat. Belgienii îl priveau cu curiozitate pe acest alb care coborâse acolo de unde ei fugeau. Unul dintre ei se apropie de el:

— Ştiţi cumva dacă e linişte la „Kin“?

— Foarte calm, îl asigură Malko.

Aerogara era un vulcan de militari şi de belgieni care se interpelau în toate colţurile. Cu sacul de voiaj în mână, reuşi să iasă afară din aerogară, cu ochii în patru şi aşteptă. Douăzeci de minute mai târziu văzu ivindu-se o veche maşină Simca fără parbriz, cu doi bărbaţi în abacost maro. C.N.D.-ul. Se îndreptară drept spre el, surâzători.

— Scuzaţi-ne, zise cel mai mare, „Pigeot“-ul are pană. Şeful nostru e la Kolwezi şi se întoarce numai mâine. Avem ordin să vă conducem la *Karavia*.

— Perfect, îi asigură Malko.

Cu ochelari de soare, se circula foarte bine fără parbriz. O savană rară separa aeroportul de oraş. Peste tot era plin de militari zairezi, nonşalanţi, câteodată aşezaţi pe jos, în plutoane sau în grupuri mici. Foarte puţini albi.

Lubumbashi, ca toate oraşele africane, era imens, cu mii de vile şi bulevarde mari care păreau abandonate. Malko zări un enorm coş care deversa torente de fum negru. Cel mai mare din Africa, furnalul înalt de la Gecamine, care nu se oprise niciodată şi care îşi scuipa tonele de cobalt şi de cupru.

Miza luptei feroce la care era şi el participant.

Maşina Simca fără parbriz se îndrepta spre un tunel mov: arbori jacarandas înfloriţi. *Karavia* era la celălalt capăt al oraşului. Poşta mică era veche şi emoţionantă, vestigiu al colonialismului. Ca şi cele două focuri roşii. Unice în Zair. Nu era nici măcar unul la Kinshasa.

Se îndreptară înspre nord, traversând tot cartierul european. Nu se zărea niciun negru, numai servitori luând aer în faţa vilelor. *Karavia* era mult mai departe. Ultramodern şi alb, înconjurat de un mic lac, aproape în savană. O oază de civilizaţie. O enormă piramidă de malahit orna holul, ca simbol al lui Katanga. Belgienii au ars-o pe cea

originală în furnalele înalte, înainte de independenţă, ca să nu se afle de existenţa ei. Cei doi agenţi de la C.N.D. păreau grăbiţi să-l părăsească pe Malko. Acesta încercă oarecum să le smulgă câteva informaţii:

— Cum merg treburile pe aici?

Şeful dădu din cap.

— Nu prea e bine. Sunt multe capete noi în Cetate. N-ai nevoie de nimic, cetăţene?

— De nimic, îl asigură Malko.

Cu saboţii lor mari, tipii de la C.N.D. erau mai periculoşi decât utili.

Lângă recepţie, un panou anunţa: Atenţie, stingerea se dă la ora opt.

Hotelul părea plin, lumea mişuna peste tot.

I-au dat o cheie şi a plecat să-şi lase sacul de voiaj într-o cameră modernă şi minusculă.

Stingerea la ora opt era un progres. După „evenimente“ se dădea la ora şase. Malko îşi scoase pistolul Smith din sacul de voiaj şi îl vârî la centură, sub vestă. Era ora trei după-amiaza şi era aproape frig. Lubumbashi era la o mie trei sute de metri altitudine. Se grăbea să intre în contact cu Hans Doorf. Ridică receptorul şi ceru la camera 406.

Niciun răspuns. Insistă mai multe minute. În zadar. Examină din nou plicul sigilat. Cu un echipament modern l-ar fi putut deschide. Dar se afla la capătul lumii. Plicul era prea gros ca să poată vedea prin el ce se afla la interior. Agasat, decise să meargă până la camera 406.

Se lansă pe culoar şi urcă la etajul patru. Cum trecu de camera 402, râsete înăbuşite îl făcură să întoarcă capul. Mai multe negrese stăteau în pragul uşii deschise, strânse unele într-altele. Una dintre ele înaintă spre Malko.

— Ce cameră ai, şefu'? Vrei să vin deseară?

Cel puţin te serveau la domiciliu. Malko bătu în uşa de la camera 406.

— Nu e, ziseră fetele în cor. Se întoarce deseară.

Dacă n-ar fi fost ele, poate că ar fi încercat să deschidă uşa. Bătu în retragere şi coborî la bar să bea un pahar.

N-avea altceva de făcut decât să-şi aline durerea în linişte.

*

* *

— Domnul Doorf?

O voce de bărbat răspunse imediat: „Da, eu sunt“. Cu un accent flamand de tăiat cu cuţitul.

— Vin din partea lui Josse Braaskart, anunţă Malko. Am o scrisoare pentru dumrfeavoastră. Sunt în camera 302.

Linişte, apoi vocea tărăgănată spuse:

— Foarte bine, băgaţi-o pe sub uşa de la cameră.

Apoi închise imediat.

Bizar.

Malko ieşi din cameră luând cu el plicul sigilat şi urcă la etajul patru, făcând ceea ce-i ceruse celălalt. Apoi se întoarse în camera lui şi aşteptă. Un sfert de oră, o jumătate de oră, o oră… Se îndrepta spre telefon să sune la camera 406 tocmai când soneria telefonului sună. Era vocea tărăgănată a lui Hans Doorf.

— Scuzaţi-mă pentru mai devreme, zise el cu o intonaţie clar mai călduroasă. Ştiţi, nu se ştie niciodată cu cine ai de-a face. Am ceea ce aţi venit să luaţi. E un Fiat gri în faţa hotelului. Cheile sunt pe planşeu. Luaţi-o pe drumul spre Cartierul General al Marocanilor, vechiul hotel Lido. Recepţionera vă va explica. Veţi vedea, e un mic râu şi un pod. Îl treceţi şi imediat la stânga, după pod, o să vedeţi o vilă cu un Land Rover în curte. Vă aştept acolo într-o oră.

— De ce nu ne vedem aici? întrebă Malko.

— Nu vreau să vă văd aici, i-o tăie Hans Doorf. E prea periculos.

Închise… Malko îşi consultă ceasul Seiko. Nu-i rămânea prea mult timp înainte să se dea stingerea. Coborî şi se hotărî treacă pe la C.N.D, înainte să meargă la întâlnirea lui stranie.

Fiatul gri era în faţa hotelului. Era într-o stare jalnică, dar rezervorul de benzină era plin şi avea şi parbriz. O luă spre centru, pe care îl găsi fără prea multă bătaie de cap şi o coti spre bulevardele identice ca să găsească clădirea C.N.D.-ului. Într-un sfârşit, un trecător îi arătă cum să ajungă la adresa pe care o căuta. Se afla la colţul dintre două bulevarde, o clădire cu pereţii din cărămidă roşie. Era

foarte cochetă. Două santinele îl opriră. Cel pe care îl căuta nu era acolo. Fusese chemat la P.G., generalul Singa, comandantul sectorului.

Dacă voia, să-l aştepte, că urma să se întoarcă foarte repede.

Îl aşteptă. După douăzeci de minute, plecă, servindu-se de furnalul de la Gecamine ca punct de reper. Vilele din cartierul european se întindeau la infinit, ascunse în mijlocul unor grădini mari împrejmuite cu pereţi înalţi. Erau puţini trecători, dar şi mai puţine maşini. În ciuda frumuseţii plantelor ornamentale de origine americană înflorite şi a arborilor de jacarandas, te încerca o senzaţie de indispoziţie, ca într-un oraş mort, lovit de un cataclism. Oraşul era imens, îngrijorător cu acei soldaţi înarmaţi peste tot. Un negru dormea lângă o puşcă mitralieră pusă sub o scară, la o răscruce. Insolit.

Ajunse la periferia oraşului. Casele se răriseră. Zări printr-o perdea de copaci o clădire mare şi albă: ex-hotelul *Lido,* P.C.-ul marocanilor. Apoi râul şi podul. De cealaltă parte văzu o vilă mică cu o piscină goală.

Trecu podul. Era bine acolo. Poarta era deschisă şi un Land Rover alb se afla parcat în curte. Îşi parcă Fiatul în faţă. Uşa se deschise chiar înainte să atingă soneria. Îi deschise un alb, cu ochelari pătraţi, o gură foarte subţire şi foarte firavă, bărbia scursă şi părul de un blond spălăcit. Un aparat mare radio trona pe o măsuţă. Evoca un campament militar. Resturi de la prânz lâncezeau pe masa din sala de mese.

— Bine aţi venit la Lubumbashi, croncăni Hans Doorf.

Fără să îi ceară părerea lui Malko, destupă o sticlă de Beck's şi umplu două pahare. Băură în linişte, apoi Hans Doorf se ridică şi dispăru în camera de alături. Reveni cu o cutie de mărimea uneia de pantofi închisă ermetic cu bandă auto-colantă.

— Uitaţi, zise el. Când plecaţi?

— Vineri, răspunse Malko.

Hans Doorf se întunecă la faţă.

— Ah! Asta nu e în regulă. Pentru că nu trebuie să o puneţi în seiful hotelului şi nici în cameră, căci aici se fură totul.

— O voi păstra la mine, promise Malko. De altminteri n-am nimic de făcut la Lubumbashi.

Belgianul dădu din cap.

— Ar fi o mare tâmpenie să dispară. Valorează vreo două milioane de zairi.

— Păstraţi-o până vineri, sugeră Malko. Sau cel puţin până joi seara.

Hans Doorf dădu din nou din cap.

— E imposibil. Trebuie să plec mâine dimineaţa la Likasi.

— Ei bine, voi fi prudent.

Celălalt împinse solemn pachetul înspre el.

— Atunci, fără prostii, da? repetă el.

Malko îşi privi ceasul. Doorf începuse să-l agaseze serios.

— Cred că vă voi lăsa. Stingerea…

Era opt fără un sfert. Flamandul scutură din cap.

— Nu e nicio problemă. Dumneavoastră sunteţi alb. În cel mai rău caz vă va costa douăzeci de zairi. Dar, dacă o să daţi peste un filtru, opriţi-vă. Cei de la F.A.Z. sunt foarte nervoşi în acest moment. E sfârşitul lunii şi n-au fost încă plătiţi.

Malko privi piscina fără apă.

— Vila e a dumneavoastră?

— Nu, răspunse Doorf. E a unor prieteni care au părăsit ţara.

Îşi aprinse o ţigaretă. În mod vizibil, nu voia să dea informaţii despre persoana lui.

— Cum mai e la „Kin“? întrebă el. Se mai crapă de foame în oraş?

— Aşa se pare, zise Malko. Oamenii sunt nervoşi.

Celălalt surâse uşor sarcastic.

— Aici, alaltăieri, la piaţă, a fost un început de răscoală pentru că nu se găsea nici măcar un fir de făină de manioc. E semn rău. În sfârşit!

Făcu un gest fatalist…

Soneria îi făcu să tresară.

— Aşteptaţi, zise Doorf sec.

Merse la uşă, o întredeschise, vorbi câteva clipe cu un interlocutor invizibil şi închise uşa. După ce-şi lăsă arma, reveni spre Malko şi îi întinse mâna.

— Când plecaţi, după pod să o luaţi la dreapta. Pe acolo nu sunt marocani. Sunt foarte neplăcuţi. Să lăsaţi maşina acolo unde aţi găsit-o. Drum bun.

Malko se afla din nou în Fiat, cu preţiosul pachet lângă el. Perplex. Se pare că era implicat într-un simplu trafic de diamante.

Trecu podul, o luă la dreapta de-a lungul râului după cum îl sfătuise Doorf, după care se angajă pe un drumeag străjuit cu eucalipţi gigantici care înmiresmau aerul. Erau foarte puţine case ascunse în spatele unor garduri de verdeaţă. Era un superb cartier rezidenţial abandonat. Nu era nici măcar o pisică pe drum.

Doar că, la cinci sute de metri mai încolo, o siluetă kaki ţâşni din spatele unui copac. Un soldat de la F.A.Z., înarmat cu o mitralieră MI6. se plantă în mijlocul drumului, făcându-i semn lui Malko să se oprească. Alţi doi soldaţi se iviră la rândul lor, înarmaţi şi ei până-n dinţi. Unul dintre ei avea chiar şi o bandă de mitralieră în salbă. Malko frână docil şi se opri pe marginea drumului. Fără să oprească motorul, răscoli în borsetă ca să ia nişte zairi, scoase un teanc mare din care extrase două bancnote de zece zairi.

Un zgomot sec îl făcu să ridice capul. Un zgomot pe care-l cunoştea foarte bine: o chiulasă care pocni. Într-o fracţiune de secundă, fotografie scena. Primul soldat îşi montase puşca de asalt pe maşină, la patru metri. Malko agita bancnotele prin uşă şi strigă:

— Hei! Nu trageţi!

Sfârşitul frazei se pierduse în trosnetul rafalei mitralierei MI6.

Capitolul IX

Malko plonjă pe tabloul de bord cu o fracţiune de secundă înainte ca gloanţele să spargă parbrizul. Auzea proiectilele găurind caroseria, făcând geamurile zob, ricoşând în cadrele metalice. Din fericire, motorul îl proteja. Cu un soldat experimentat ar fi fost atins, dar trăgătorul nu realizase că trăgea prea sus. La sfârşitul încărcătorului, caroseria Fiatului era sfâşiată. Liniştea se lăsă din nou. Aplatizat pe podeaua maşinii, Malko nu vedea ce se petrece afară. Pistolul lui Smith n-ar fi făcut faţă unui duel cu trei puşti de asalt. Cu urechile ţiuindu-i şi inima bătându-i gata să-i sară din piept, căută o modalitate să iasă de acolo. Ca prin miracol, motorul nu se oprise. Ochii îi căzură pe teancul de zairi răspândiţi pe jos prin maşină. Luă bancnotele şi le aruncă afară prin geamul deschis. Apoi aşteptă mai multe secunde înainte să se ridice şi să rişte să-şi înalţe capul deasupra tabloului de bord. Doi dintre soldaţi adunau bancnotele. Al treilea căuta un încărcător nou la centură, în picioare, în faţa maşinii.

Malko se aruncă din nou la pământ şi, fără să se ridice, reuşi să debraieze şi să bage în viteza întâi. Demară brutal, simţind un şoc violent, auzi un strigăt şi continuă să strivească acceleraţia. Intenţia lui nu era să meargă departe. Era o ţintă frumoasă. După ce parcursese vreo cincizeci de metri, trase de volan, aruncând voluntar maşina în prăpastie, cu viteză mică. O rafală deşiră asfaltul chiar în locul pe care-l părăsise.

Înghesuit sub volan, încasă şocul în cel mai bun mod posibil, deschise uşa cu o lovitură de umăr, luă pistolul Smith de sub scaun şi se rostogoli în pădure, ascunzându-se în spatele unui copac.

Cei doi soldaţi care adunaseră bancnotele stăteau încă în mijlocul drumului, cu arma la şold. Cel de-al treilea era întins pe jos.

Zărind direcţia Fiatului, declanşară un foc continuu, golindu-şi încărcătoarele într-o singură direcţie, pulverizând frunzele eucalipţilor giganţi, scrijelindu-le trunchiurile.

Malko, pe burtă, aşteptă ca tirul să înceteze, apoi trase trei focuri cu pistolul Smith & Wesson la întâmplare, fără să iasă din

ascunzătoare.

Dar zgomotul detunăturilor avu un efect salutar. Cei doi soldaţi se aruncară în prăpastie. Malko crezu mai întâi că se pregătesc de contraatac şi îşi reîncarcă armele. Apoi îi zări regrupându-se în spatele eucalipţilor, fără ca măcar să tragă o rafală de control. Îşi aminti ce-i spusese Victor Hammer: negri nu cunosc decât două forme de luptă, masacrul sau fuga.

Se ridică cu inima spărgându i încă pieptul şi alergă spre soldatul care se tăvălea încă de durere în mijlocul drumului. Dădu un picior mitralierei. Bărbatul, livid de durere, gemea ghemuit. Îi aruncă lui Malko o privire de bestie resemnată, fiind sigur că-l va termina. Alt obicei african. Era foarte tânăr, aproape un copil. Malko îşi îndreptă pistolul spre părul creţ al acestuia.

— De ce ai vrut să mă omori?

Celălalt nu-i răspunse. Poate că nu vorbea decât lunda.

Malko n-a mai avut timp să-şi continue interogatoriul.

Siluete în kaki fugeau printre eucalipţi. Un jeep apăru în viteză, ticsit de marocani înarmaţi până în dinţi. I-au înconjurat pe Malko şi pe rănit, interpelându-l în arabă, în timp ce un subofiţer urla în staţia radio.

Malko încercă să le explice în franceză ce se întâmplase, dar nimeni nu-l asculta. Marocanii începură să-l maltrateze pe rănit, umplându-l cu lovituri de picioare, ceea ce-l făcu să înceapă să urle.

Alţii se înghesuiră în jurul maşinii lui Malko, care era zdrobită în groapă. Un jeep de la F.A.Z. se ivi la rândul lui şi era cât pe ce să deschidă focul asupra marocanilor. Malko încercă să-i vorbească ofiţerului care nu-l asculta, ocupat febril să lanseze o vânătoare a celor doi. Bărbaţii săreau din jeep şi se împrăştiau sub eucalipţi. După trei minute, o salvă de focuri izbucni dinspre râu şi se opri într-un concert de vociferări în arabă şi în lunda. Cei de la F.A.Z. şi marocanii trăgeau fericiţi înspre stele… Bineînţeles, cei doi agresori ai lui Malko dispăruseră de multă vreme.

În sfârşit, după douăzeci de minute, atunci când marocanii şi cei de la F.A.Z. îşi mai disputau încă onoarea care să-l termine pe rănit, maşina fără parbriz care venise să-l ia pe Malko de la aeroport venise în trombă cu patru civili de la C.N.D., chiar în momentul în care un

soldat zairez îl înţepa pe rănit cu pumnalul în piept ca să vadă dacă mai trăieşte. Unul dintre agenţii C.N.D era „contactul“ lui Malko. La trei, îl apucară pe rănit şi reuşiră să-l îndese în portbagaj.

Malko se afundă în groapă până la Fiatul lui recuperând pachetul cu diamante, înţepenit sub scaun. Agenţii de la C.N.D. îl aşteptau nerăbdători şi neliniştiţi. Malko urcă în spate între doi giganţi negri care puţeau ca nişte dihori. Grenade belgiene cilindrice se rostogoleau pe jos în maşină, un Uzi era înţepenit în cutia de mănuşi. Maşina avea pneuri netede. Unul dintre agenţii de la C.N.D., care schimbase câteva înjurături cu rănitul, anunţă pe un ton exaltat:

— E un fel de M'Bumba.

Malko înregistră informaţia, tulburat. Nathaniel M'Bumba era şeful rebelilor katanghezi care atacaseră Kolwezi acum trei săptămâni. Mulţi se aflau încă la Shaba, ascunşi prin sate. De ce încercaseră oare katanghezii să-l omoare? Şi chiar imediat după întâlnire?

*

* *

O cadă veche trona chiar în mijlocul încăperii, legată la nimic, ca o decoraţie suprarealistă, plină ochi cu apă murdară în care pluteau lucruri indefinibile.

În faţă, erau gratiile. O celulă lungă de zece metri unde se înghesuiau o sută de prizonieri, bărbaţi şi femei amestecaţi. Lundas şi câţiva balubas. Cu mâinile încrucişate pe zăbrele, privea prin ferestrele deschise la grădina înflorită, ornată cu un eucalipt superb. Din când în când, un gardian trecea şi lovea cu un baston degetele strânse pe bare. Se simţea sudoarea şi sângele. Într-un colţ lâncezeau nişte arme lângă un post de radio de unde se auzeau voci, greu de desluşit. Bărbaţi în cafeniu se agitau cu diferite sarcini.

Dintr-un singur elan, doi agenţi de la C.N.D. îl luară pe sus pe soldatul rănit de Malko şi îl aruncară în cadă. Aceasta scoase un sunet sinistru şi apa sări pe podeaua murdară, iar unul dintre poliţişti scoase un urlet furios, uitându-se la pantalonii uzi.

Cei doi zairezi, cu mânecile suflecate, ţineau prizonierul cu capul sub apă în mijlocul stropilor. Nici măcar nu se putea vorbi de interogatoriu, mai ales că nu-l întrebaseră nimic. Agentul de la C.N.D.

care îl luase pe Malko de la aeroport se întoarse, cu faţa crispată de furie:

— Nemernicul ăla va vorbi, vă spun eu.

Era foarte uimitor să auzi un negru vorbind cu accent belgian!

— Dacă îl mai lăsaţi acolo mult timp, nu va mai vorbi niciodată, remarcă Malko.

Ţinea încă în mâini preţiosul pachet cu diamante, fericit că nimeni nu-l întrebase ce avea în el. Rănitul începu să se agite într-un mod foarte neliniştitor. L-au scos din apă, ud pe jumătate, vomitând, ca să-l arunce pe podea. Imediat, trei poliţişti se aruncară asupra lui ca să-l maltrateze şi să-l lovească cu picioarele până-l umplură de sânge. Faţa lui străbătută de zone roşii nu mai semăna cu nimic. Sângele îi curgea din gură. Nu i se pusese nicio întrebare. În sfârşit, şeful se decise. Îl aruncară pe un scaun şi dialogul începu. În lunda. Fiecare întrebare era punctată de o lovitură de pumn. Soldatul răspundea prin monosilabe, scuipând deopotrivă cuvinte şi dinţi. Şeful se întoarse spre Malko. Cu o privire furibundă.

— Nu vrea să vorbească. Îi vom zdrobi dosul.

Dădu un ordin. Doi subordonaţi sosiră din încăperea vecină, aducând cu ei o piramidă de malahit ce semăna cu cea care se afla în holul hotelului *Karavia.* Era doar mai mică, înaltă de patruzeci de centimetri. Cu aceeaşi brutalitate, îi smulseră hainele soldatului, făcând să se vadă carnea brăzdată de urme vinete. Pe şold avea un hematom enorm, acolo unde Malko îl lovise cu maşina. Acesta din urmă ar fi vrut să oprească supliciul, dar n-avea nicio putere acolo. Agenţii de la C.N.D. i-ar fi râs în nas şi l-ar fi dat afară pe uşă. În Africa nu se face războiul în dantelă. Când e vorba de adversar, fie îl omoară, fie îl mănâncă. Nu există iertare. Poliţiştii acţionau fără grabă, liniştiţi, glumind la fiecare lovitură.

Soldatul înţelese ce voiau să-i facă. Începu să se zbată şi să urle. O lovitură de baston în plină figură îl aduse la tăcere. Îl traseră spre vârful malahitului. Potrivirea ceru câteva lovituri suplimentare şi un val de înjurături. Apoi, brusc, călăii lui îl apăsară pe umeri.

Malko văzu gura deschisă înainte să audă strigătul atroce, de nedescris. Se pare că vârful piramidei se înfundase douăzeci de centimetri în canalul anal, rupând sfincterul, spintecându-i carnea,

deschizându-i măruntaiele. Era abominabil. Ţinut de cei doi călăi ai lui, rănitul urla încontinuu, în timp ce torţionarii lui continuau să-l apese pe vârful piramidei, făcând glume pe seama lui. Auzi un horcăit, mărul lui Adam urcă şi coborî şi el rămase nemişcat, cu gura deschisă.

Îl înşfăcară imediat de pe soclu, în mijlocul unei bălţi de sânge şi-l întinseră pe jos. Ca să-l reanimeze, au folosit metoda obişnuită: lovituri cu picioarele şi cu bastonul. Deschise ochii sticloşi şi pronunţă în sfârşit câteva cuvinte culese cu grijă de unul dintre poliţiştii de la C.N.D. Acesta se ridică, cu faţa preocupată şi se apropie de Malko care-şi reţinea cu greu greaţa.

— A zis că au fost plătiţi de un alb ca să vă omoare. Că el se ascundea de o lună într-un sat aproape de Kipushi, la frontiera zambiană, unde şi-au ascuns armele. El nu-l cunoaşte pe alb. Un coleg de-al lui l-a văzut. Nu ştie nimic mai mult.

— E probabil, zise Malko fără să realizeze importanţa cuvintelor lui.

Interlocutorul lui aruncă un ordin. Doi poliţişti îl traseră în grădină, la umbră. Malko îl văzu pe unul dintre ei luând un pumnal de comando şi apăsându-l în ceafa prizonierului. Lama dispăru între vertebre ca prin unt. Rănitul tresări, arcuindu-şi corpul în arc de cerc, apoi căzu din nou, scuturat de fibrilaţii. Criminalul mai ţinu pumnalul în el câteva secunde, apoi îl scoase şi îl şterse pe iarbă. Pe faţa lui nu se citea niciun pic de emoţie. Intră în clădire cu un aer oarecum preocupat. Bănuitor la limită, se plantă în faţa lui Malko.

— Să sperăm că-i vom prinde pe ceilalţi, zise el. Dar au ajuns deja în oraşe. Aveau uniforme F.A.Z. E greu să-i recunoşti… Cunoaşteţi pe vreunul care ar vrea să vă omoare?

— Nimeni, afirmă Malko. Nu cunosc decât o singură persoană în Lubumbashi de care nu mă îndoiesc.

Prefera să conducă ancheta el însuşi, ca să evite o nouă „eroare“. Numai în Africa puteai scăpa de trei criminali dotaţi cu puşti de asalt. În final, marocanii fuseseră cei care profitaseră de banii lui…

— Aveţi toalete? întrebă el.

— Bineînţeles, îi răspunse celălalt.

Îl îndrumă pe Malko într-o încăpere mică de o insalubritate repugnantă care ar fi făcut de ruşine şi un lagăr de concentrare. Malko

se prinse de uşă ca să o ţină închisă şi începu să scoată banda autocolantă de pe cutia de carton. De îndată ce rupse cartonul, pietricelele verzui apărură.

Erau malahite fără niciun fel de valoare.

După câte se întâmplaseră, nu era o surpriză… Ieşi, ducând totuşi cu el pachetul. Agentul de la C.N.D. îl aştepta.

— Ce este? întrebă el curios.

Malko îi arătă. Celălalt se strâmbă.

— Astea nu valorează mare lucru. Eu ştiu unde se găsesc dintr-alea frumoase.

— Aş vrea să merg să-l văd pe prietenul care mi-a împrumutat maşina lui, zise Malko. Aţi putea să mă conduceţi? Pe urmă mă întorc la *Karavia.*

— Bineînţeles, zise agentul de la C.N.D., avem ordin de la cetăţeanul director general să vă ajutăm total.

O fetiţă apăru subit, privind curioasă prizonierii şi apoi dispăru sărind într-un picior. Nu părea tulburată.

Marile bulevarde umbrite de jacarandas şi de eucalipţi păreau totdeauna extrem de calme. Lui Malko îi venea greu să creadă că se trăsese dinspre ei puţin mai devreme. Practic în plin oraş. Agentul de la C.N.D. părea preocupat.

— Sunt foarte mulţi indivizi înarmaţi în oraş, zise el. Noi nu suntem prea numeroşi. Şi aici sunt balubas, dar la Kolwezi toţi sunt lundas, din acelaşi trib ca şi katanghezii. Asta nu uşurează deloc lucrurile.

— Ce-ar trebui făcut? întrebă Malko.

Celălalt făcu un gest foarte expresiv.

— Ar trebui omorâţi toţi, dar e dificil, pentru că ei au arme.

Ajunseră în oraş. Land Roverul dispăruse. Bătu şi sună la uşă în zadar. Slabe şanse ca Hans Doorf să reapară. Se îndreptau acum spre *Karavia,* unde îl lăsase paznicul lui.

Malko traversă holul şi urcă direct în camera lui, fiind agăţat în treacăt de prostituatele vesele. Nu-i stătea capul lui la asta acum. Avea timp doar cât să facă un duş şi să adune cioburile de sticlă. Era aproape ora zece şi nu cinase. Coborî în sala de mese, trecând pe la recepţie. Constată faptul că cheia de la camera 406 era acolo. Cu

stingerea, Hans Doorf nu se va întoarce decât mâine. Dacă va mai apărea…

Sala de mese era plină de agenţi francezi, marocani, zairezi şi chiar chinezi. Malko merse să se instaleze la o masă mai retrasă. După ce-şi bău cafeaua, se întoarse la parter şi înconjură piramida enormă de malahit ca să ia liftul. Printre indivizii care lâncezeau prin holul hotelului, recunoscu pe unul dintre agenţii de la C.N.D. care îi făcu afectuos cu ochiul. Era păzit.

*

* *

Un zairez burtos în abacost maroniu îl aştepta pe Malko într-un birou-minuscul plin cu hârţoage: şeful C.N.D. pentru regiunea Shaba. Îi strânse mâna cu regret şi deschise inevitabila sticlă de bere Beck's, înainte să întrebe pe un ton aproape agresiv:

— Cetăţene, pe cine aţi venit să vedeţi la Lubumbashi?

Era dificil de minţit. Negrul îl fixă pe Malko fără amabilitate.

— Un oarecare Hans Doorf, zise acesta din urmă. A dispărut.

Faţa zairezului se contractă imediat de furie.

— Acela e un sagouin, să ştiţi! El îi aşteaptă pe katanghezi… A ascuns răniţi la spitalul Gecamine. El e cel care trebuia să ia direcţia minei dacă ceilalţi ar fi câştigat… Sunt sigur că el a vrut să vă omoare. Dar trebuie să fie deja în Zambia. Noi am fi vrut să-l arestăm, dar am primit ordine de la comandamentul regiunii militare să-l lăsăm în pace.

— De la cine?

Şeful C.N.D.-ului ezită.

— De la un ofiţer de rang foarte înalt. Hans Doorf i-a făcut nişte servicii. L-a lăsat să ridice mai multe tone de malahit fără să-l contabilizeze. S-a spus că rebelii au fost cei care l-au luat…

Un mare *matabiche*… care astfel explica mai multe lucruri. Un înger trecu, prâbuşindu-se, sub malahit. Şeful de la C.N.D. oftă;

— Guide nu şi-a dat seama de toate… în sfârşit… Dacă vreţi să vă întoarceţi la Kinshasa, am un Hercules care pleacă mâine dimineaţă la ora şapte. Vă voi ţine la curent cu ancheta.

Malko nu mai avea nimic de făcut la Lubumbashi. Din contră, se

grăbea să ajungă la Kinshasa ca să-i pună un oarecare număr de întrebări lui Josse Braaskart.

*
* *

Avionul Hercules începu să coboare pe pistă în Kinshasa. Cinci ore de zbor într-un vacarm asurzitor. Aparatul era aproape gol, în afară de câteva lăzi şi un jeep trimis la reparat. Malko îşi petrecuse marea majoritate a zborului pe bancheta din cocpit, în spatele echipajului, ca să observe focurile care presărau savana la fel ca focul din Saint-Jean. Puţin câte puţin, peisajul se schimbase. Se cobora spre ecuator, la căldură serioasă. Halta la Kamina durase doar atât cât să-şi dezmorţească picioarele în jurul a patru Mirage supravieţuitoare ale forţelor aeriene zaireze.

Al cincilea se „plantase“ în pământ în timp ce efectua un tonou foarte jos ca să-i facă plăcere preşedintelui său. Din pilot n-au mai găsit decât cât să umple o linguriţă.

O duzină de ofiţeri dormeau pe banchetele din pânză amplasate de-a lungul carlingii goale. Hercules îi amintea lui Malko de aventura din Polonia. I-ar fi trebuit o mândră candelă… Ce găsise el la „Kin“? Normal, ar fi trebuit să se întoarcă învelit într-o pânză de cort… Josse Braaskart risca să fie surprins. Oare cum va reacţiona? Un lucru era sigur. Katanghezii erau implicaţi în lovitură. Ce se întâmplase oare în timpul absenţei lui? în această ţară fără comunicaţii, se putea întâmpla orice… Roţile atinseră pista de la N'Jili. Hercules făcu un viraj şi merse să se gareze în faţa hangarului, la ecartametul din zona comercială.

Când motoarele se opriră, au coborât scara. Malko zări imediat siluetele maronii impecabile a doi locotenenţi de la C.N.D. care îl cunoşteau. Îl întrebară dacă fusese o călătorie plăcută şi îl conduseră până la o maşină 504 care avea parbriz.

Era luxul capitalei. După Shaba, lui Malko aproape că-i era prea cald.

— Cetăţeanul Dikuta M'Funi vrea să vă vadă, îl anunţă unul dintre agenţi.

Se avântară de-a lungul imensului bulevard Sendwe, mergând pe

lângă monumentul gigant, neterminat, ridicat în memoria lui Lumumba, imaginea Zairului. Rampele de acces nu fuseseră terminate, nici săgeata. Continua să fie înconjurat de schele. Trei ani de la debut şi probabil că nu va fi terminat niciodată. Sau va fi consacrat unui alt erou. Pe şosea era obişnuita droaie de vehicule în pană.

Maşina nu se oprise nici măcar la *Inter.* Totuşi, Malko ar fi vrut să facă un duş. Această grabă suspectă semăna cu furia unei arestări. Şi Victor Hammer nici măcar nu fusese anunţat că se întorsese. Urâtă treabă… Trecură prin faţa colinei Oua şi continuară drumul ca pentru a merge la hotel *Okapi.* Colina era plină de vile de bogătani. Doi soldaţi deschiseră o poartă de grilaj şi maşina 504 intră într-o grădină superbă. După trei minute, un Mercedes 450 SI (preţul unui diamant mare în Europa) intră în grădină şi se opri.

Directorul general de la C.N.D. ieşi din maşină, impecabil în ţinuta lui maronie, fără nicio cută. Întinzându-şi walkie-talkie unui servitor, scoase câteva cuvinte şi îi făcu semn lui Malko să îl urmeze în casă. Uşile culisante se închiseră în spatele lor.

*

* *

Dikuta M'Funi îşi scoase pantofii şi îi trimise la plimbare în celălalt capăt al încăperii. Apoi, cu supleţe, sări peste canapeaua pe care Malko tocmai o ocolea, cu scopul de a câştiga timp. Vila lui se compunea dintr-o suită de saloane care dădeau într-o curte interioară mare. Tot din mers, zairezul abandonă şi prima şosetă, apoi pe cea de-a doua şi ajunse cu picioarele goale în încăperea din fund.

Acolo, îşi scoase vesta maro şi o aruncă pe jos, apoi cu aceeaşi simplicitate îşi scoase cămaşa din pantaloni, lăsând să plutească poalele în aer. Într-un sfârşit se aşeză oftând uşurat. Malko începuse să se întrebe când avea să se termine acest straniu strip-tease. Dar zairezul mai avea destule de scos… Se aşezase pe perne şi înhăţă un imens cleşte de unghii.

Neliniştea lui Malko se disipă imediat. Dikuta M'Funi începu pur şi simplu să-şi taie unghiile de la picioare…

— Ştiu tot ce s-a întâmplat la Lubumbashi, îi zise el între două

unghii.

Era un protocol neaşteptat, dar Malko era forţat să se preteze la el. La urma urmelor, regii Franţei îi invitau pe favoriţii lor în baie…

— Care e concluzia dumneavoastră, cetăţene director general? întrebă el reuşind cu greu să-şi păstreze seriozitatea. Cetăţeanul director general luptă îndelung şi în zadar contra unei unghii încarnate înainte să spună grav:

— Avem de-a face cu un complot.

— Este o ipoteză bună, recunoscu Malko.

Zairezul atacă piciorul stâng. Dacă-şi trata opozanţii în acelaşi fel ca unghiile încarnate, zilele lui Guide nu ar fi fost numărate. Malko aşteptă urmarea. Zairezul nu-l convocase pentru o scenă de pedichiură.

Şeful C.N.D. puse deoparte cleştele de unghii şi luă pila.

— Am certitudinea, anunţă el, că ştiţi mai multe lucruri despre acest complot. Trebuie să mi le spuneţi ca să putem să-l înăbuşim din faşă.

Vorbea ca din carte. Nu avea nicio ameninţare în voce, dar Malko ştia că nu trebuie să se încreadă în africani. Putea deveni isteric în câteva secunde şi putea să-l taie în bucăţi cu cleştele de unghii. De aceea era mai bine să fie sincer. Căci, dacă lăsa C.N.D.-ul s-o facă, rădăcinile complotului nu vor fi niciodată smulse…

— Ştiţi multe, remarcă el. Suspectul arestat a vorbit.

Pila se opri.

— N-am putut să-l facem să vorbească, mărturisi şeful de la C.N.D.. E foarte dur. Ne-a spus minciuni, dar dumneavoastră puteţi să-mi spuneţi adevărul. Voi păstra totul pentru mine.

Era pe o pantă periculoasă… în Africa, cel care aducea veşti proaste era frecvent sacrificat…

— Nu sunt pregătit să o fac, afirmă Malko, e încă prea devreme, nu am decât bănuieli.

— Spuneţi-mi-le, zise zairezul întinzând mâna.

Malko ştia cum transformau bănuielile în probe în pivniţele de la C.N.D. În faţa liniştii lui, cel din faţa lui anunţă grav:

— Dacă nu-mi spuneţi nimic, îl voi aresta pe cel care va vorbi. Cetăţeanul Josse Braaskart.

Malko ridică ochii spre cer. Era sfârşitul sfârşitului. Josse nu va vorbi şi, în cel mai rău caz, va fi expulzat. Se oprise acolo. Şi Malko nu putea să vorbească despre *MANPADS…*

— Dar de ce el?

— El are contact de cealaltă parte, zise zairezul. Şi eu deţin dovada că îl cunoaşte pe cetăţeanul Kengo Wa Kengo. Acela e un tip periculos.

Intră un servitor aducând un platou plin cu *fou-fou* (făină de manioc) pe care îl puse pe jos. Înainte să răspundă, zairezul îşi înfipse degetele în platou şi făcu un cocoloş pe care-l duse la gură. Apoi împinse platoul spre Malko.

— De altminteri, zise el, atât dumneavoastră cât şi domnul Hammer îl bănuiţi pe cetăţeanul Braaskart.

— Bineînţeles, zise Malko. Dar nu avem încă dovezi. Am încercat să găsesc la Shaba, dar n-am reuşit. Dar sunt pe pistă sigură. Au încercat să mă omoare la Lubumbashi.

Dikuta M'Funi dădu din cap, având aerul că era un semn bun.

— Lăsaţi-mă să o fac. Ceru Malko. Vă promit că, dacă nu reuşesc, vă voi spune tot ce ştiu. Dar, până atunci, nu trebuie să arestaţi pe nimeni.

Maniocul dispăru cu toată viteza. Dar zairezul nu promise nimic.

— Trebuie să aşteptăm, zise calm Malko. Să ştiţi că nu e vorba numai de africani…

Auzind astea, Dikuta M'Funi începu să reflecteze. Dacă era vorba de africani, era uşor: trebuia numai să-i baţi. Vorbeau imediat. Şi cum nu stătea prea bine cu memoria, notau totul, ceea ce uşura mult lucrurile în caz de arestare.

— Bine, zise el, vă dau trei zile.

— Trei zile! protestă Malko. Dar e mult prea puţin.

Brusc, ochii zairezului începură să se rotească nebuneşte în orbite ca bilele de loto. Aruncă violent pe jos cocoloşul pe care se pregătea să-l mănânce.

— Dacă se întâmplă ceva, eu sunt cel responsabil. Guide mă va împuşca pe mine, nu pe dumneavoastră.

— Nu se va întâmpla nimic, afirmă Malko puţin uşurat. Vă dau cuvântul meu.

Negrul îndreptă un deget ameninţător spre el.

— Nu vă las. Trebuie să-mi spuneţi totul peste trei zile. Haideţi, puteţi pleca.

— Ştiţi cumva unde se află Josse Braaskart? întrebă Malko.

— E în Kinshasa, zise prost dispus zairezul. În seara asta merge să cineze la *Stirwen.* Asta e tot.

Fără ca măcar să se ridice, îl concedie pe Malko cu un gest sec. Acesta din urmă se ridică, beat de furie şi de umilinţă. Plecă fără să se uite înapoi, urmărit de ţăcănitul cleştelui de unghii.

*

* *

Malko urcă încet scările care duceau la restaurant. Sala restaurantului de la *Stirwen* era aproape goală. Zări silueta masivă a lui Josse Braaskart care stătea singur la o masă, cu spatele la el, în faţa unei imense creme caramel.

Se apropie de belgian cu pas de lup. Era un moment delicat de savurat. Îl bătu gentil pe umăr.

Capitolul X

Belgianul se întoarse brusc şi se trezi nas în nas cu surâsul rece al lui Malko. Ochii albaştri ai lui Josse Braaskart reflectau o expresie pierdută şi toate bărbiile i se ridicaseră dintr-odată. Rămase cu furculiţa în aer şi cu gura deschisă ca un peşte pe uscat.

— Poftă bună, îi zise Malko.

Ochii lui păreau două perle de sticlă cu mijlocul din aur. Cu preţul unui efort suprauman, belgianul reuşi să se adune şi chiar să surâdă. Reuşi un fel de grimasă chinuită. Ceafa i se umpluse într-o clipă de sudoare.

— V-aţi întors? croncăni el.

Nu fusese o frază propriu-zis. Malko se aplecă înainte, scoţându-şi de la centură pistolul Smith & Wesson şi ascunzându-l sub şervetul lui Josse, cu ţeava lipită de burta belgianului, ferită de privirile celor din sală.

— Nu graţie dumneavoastră, răspunse el sarcastic. Au vrut să mă omoare. Profitaţi pe deplin de crema dumneavoastră caramel. Pentru că asta va fi ultima.

Josse Braaskart privi în jurul lui agitat. Patronul era de negăsit. Doi ospătari negri tachinau o servitoare cu sâni enormi. Nu putea spera la niciun ajutor din partea lor. Încet, degetul mare al lui Malko trase cocoşul pistoletului automat. Acela făcu un mic „clac“ sec care îl făcu pe Josse să tresară. Belgianul fixă capătul ţevii ce depăşea şervetul şi spuse pe un ton comic de reproş:

— Ei! Aşteptaţi! Nu ştiu nimic! Ce e cu povestea asta?

— Mă veţi urma ca şi cum nu s-a întâmplat nimic, zise Malko. Nu vreau să fac mizerie aici. Haideţi, cereţi nota de plată.

Deoarece Josse Braaskart nu se mişca, se întoarse el şi îl chemă pe ospătar:

— Cetăţene, prietenul meu vrea să plătească!

Chiar în acel moment, patronul se ivi pe scări. Un corsican mic şi jovial, îndesat şi cu mutră de lichea. Amator de prostituate şi de lovituri dure. Îl salută pe Malko cu un semn din cap şi luă un aer

dezolat în faţa cremei caramel intacte.

— Ei bine, n-a fost bună?

— Nu i-a mai fost foame, zise Malko. Vrea să meargă la culcare.

— Nu puteţi pleca aşa, protestă patronul. Vă ofer un coniac. Nu, Josse?

Josse îi aruncă o privire jalnică lui Malko care îi adresă un surâs ironic.

— Coniacul dumneavoastră o să pice bine. Pentru mine o votcă.

— Nu avem decât americană, îl avertiză patronul.

— Atunci tot un coniac, zise Malko.

Corsicanul merse la bar şi reveni purtând ceremonios o butelie de coniac Gaston de Lagrange V.S.O.P. şi umplu trei pahare. Astupă sticla şi îşi ridică paharul.

— Ah, ce târfă de ţară unde te simţi atât de bine!

Băură încet toţi trei, savurând coniacul Gaston de Lagrange. Patronul plescăni din limbă:

— E altceva decât alcoolul de manioc, nu? Tu nu zici nimic, Josse? Nu ţi-a plăcut „capitaine en liboque“?

Belgianul schiţă un surâs. Strângea cu amândouă mâinile paharul lui cu Gaston de Lagrange ca şi când ar fi vrut să nu-i scape.

— Ba da, numai că îmi e rău de la ficat…

Îşi terminară băuturile povestind despre una, despre alta. Josse privea la sticla de Gaston de Lagrange ca şi cum ar fi fost Fecioara Maria. Fruntea îi era plină de broboane de sudoare. Eroul era vizibil obosit. Malko îl bătu pe mână.

— Haideţi să mergem.

— Unde? întrebă patronul, ciulindu-şi urechea. La *Perruche Bleue?*

— Da, la *Perruche Bleue,* zise cu vioiciune Josse. Vii cu noi? Sunt fete noi.

Avea încă reflexul. Micul corsican surâse cu toată faţa. Nu remarcase pistoletul înfăşurat în şervetul pus pe genunchii lui Malko.

— Desigur. Îmi scot şorţul şi vin.

Era deja în picioare. Lui Josse îi venea greu să înfrunte privirea din ochii aurii ai lui Malko.

— Nu câştigi nimic dacă întârzii, zise în şoaptă acesta. Nu încerca să o ştergi. Pentru că, chiar dacă trebuie să te împuşc în faţa a

douăzeci de persoane, o voi face-o…

— Vă jur, nu v-am făcut nimic, repetă Josse. Nu eu am fost, ci şeful.

— Cine este şeful?

Un ospătar aduse nota de plată. Josse arătă cu o mână tremurândă. Malko remarcă:

— Bravezi. În plus mai eşti şi necinstit. Ştii bine că n-o să achiţi niciodată această notă.

Masa groasă şi gelatinoasă a lui Josse părea că se prăbuşeşte. El murmură:

— Nu mă mai jigniţi aşa. La naiba, sunt un alb. Ca şi dumneavoastră.

— Şi ce-i cu asta? zise Malko. Şi albii se omoară între ei când sunt nemernici.

Patronul care se întoarse întrerupse această conversaţie interesantă. Era foarte aranjat şi mândru că mergea la curve. Josse se ridică de parcă i s-ar fi pus fluid glacial pe scaun. Malko îl urmă cu pistoletul Smith băgat discret înapoi la centură. Corsicanul remarcă mişcarea şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ia staţi! Sunteţi înarmat.

Malko dădu din cap.

— Da. Am adus asta din Shaba. Un cadou.

— Ce maşină luăm?

— Luăm două, sugeră Malko. Va fi mai uşor. Eu merg cu Josse.

Zicând asta, îl împinse practic pe Josse la volanul maşinii lui 404 şi se aşeză lângă el. Belgianul îşi şterse fruntea.

— Ia spuneţi, glumiţi, nu?

Ţeava pistoletului automat Smith & Wesson i se înfipse deja în stomac. Câinele se trezise.

— O să vezi tu dacă glumesc.

Cu mâna stângă, Malko porni radioul la maxim.

— Vezi? Acum pot să te omor. Vor crede că ai o indispoziţie… Bun. Vrei o curvă după coniac. În fond şi la urma urmei, de ce nu? Avem toată noaptea la dispoziţie. Asta nu va schimba nimic.

Josse îşi şterse mâinile ude şi porni maşina.

*

* *

— Vrei să dansezi, *Bwana*?

Fata se aplecă spre Malko, părând că vrea să se prezinte. Pieptul ei strâns o treime în rochia neagră şi lungă de seară îi atinse pielea. Avea părul tapat în aureole, mai mare de trei ori decât capul… Josse schiţă un surâs chinuit.

— V-o prezint pe Lila, o prietenă.

Superbă metisa. Crupa arcuită à la zaireze, cerând discret violul, ochi blânzi şi căprui foarte machiaţi, o siluetă unduitoare şi suplă, aproape fără miros… Unghiile vopsite cu un roşu aprins. Josse o mânca din priviri. Malko îi surâse:

— Nu-mi place să dansez singur. Dacă aveţi vreo prietenă…

Zaireza se destinse.

— Bineînţeles! Haideţi, veniţi amândoi…

Ea îl trăgea deja pe Malko înspre ringul de dans. Acesta îi făcu semn lui Josse să-l urmeze. Belgianul se supuse docil. O altă fată, mai tânără, veni şi îl luă de gât. Se lansară într-un merengue diavolesc. Malko avu grijă să se posteze între uşă şi belgian. Fata începu să se lipească de el de îndată ce muzica deveni mai lentă. Apoi, cu o duioşie cuceritoare, se ridică pe vârful picioarelor şi îşi vârî vârful limbii în urechea stângă a lui Malko.

— *Bwana,* ce chestie mare ai acolo!

Ea luase ţeava pistoletului automat drept altceva. Malko se îndepărtă vioi, doar atât cât să o lase cu iluziile ei. Toate aceste fete puteau să lucreze pentru C.N.D.

— Imediat, murmură el.

Josse se zbătea ca un apucat la un metru de partenera lui, făcându-şi burdihanul să tresalte, fără să-l părăsească pe Malko din priviri, asurzit de orchestră. *Perruche Bleue* era un mic bar tropical situat chiar în spatele poştei, foarte jalnic, dar cu o orchestră bună şi prostituate superbe la un preţ rezonabil. Albilor din „Kin“ nu le displăcea să vină aici să se înhăiteze cu ele. Lumini colorate deasupra barului lung dădeau o oarecare ambianţă de lumină cernută. Evident că băuturile erau infecte, scaunele departe de a fi confortabile şi fetele pline de sifilis.

Din nou, partenera lui Malko începu să se frece de el. Dar muzica se oprise. Salvat de clopoţel. La o privire aruncată de Malko, Josse încetă şi el să mai danseze şi se reîntâlniră la masă. Micul corsican avea mâna vârâtă până în cot în decolteul generos al unei tipe fermecătoare, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu o faţă bovină. Fata îi masa între picioare cu un surâs comercial.

— Cred că o să vă părăsesc, zise corsicanul bucuros. Această mititică e plină de afecţiune.

— Ai grijă, zise Josse cu un umor simulat. Îţi aminteşti cât te-a costat ultima prostituată? Două mii de zairi.

Se întoarse spre Malko:

— A dat peste o netrebnică care a pretins că a făcut tuberculoză pentru că i-a supt-o. Nu-i rău, nu?…

Apoi izbucni într-un hohot infernal de râs. Dar, de îndată ce n-a mai fost supravegheat, ochii lui mari albaştri au luat o expresie pierdută. Malko se ridică:

— Veniţi.

Începuse să profite de numărul lui de aventurier prins în cursă. Se urcară amândoi în maşină, cu Josse la volan. Veselia afectată a belgianului îi pieri într-o clipă.

Malko îşi puse arma pe genunchi.

— Haide-ţi. Luaţi-o spre Zgongo-Ntolo până la bulevardul Naţiunilor Unite. Apoi vă voi spune direcţia.

Bulevardul Naţiunilor Unite era aproape de fluviu şi era colţul cel mai liniştit din *Gombé*, cartierul rezidenţial. Făcuseră zece minute până acolo. Nu întâlniră nici măcar o pisică.

— La dreapta, ordonă Malko.

Belgianul coti docil la dreapta pe un drum mărginit de grădinile ambasadei Iranului care se terminau pe malul fluviului. Luna strălucea pe apă şi locul era absolut pustiu. Drumul era mărginit de doi pereţi ascunşi. Josse Braaskart se întoarse spre Malko cu faţa descompusă. Acesta îl împinse spre portieră cu ţeava pistoletului Smith & Wesson.

— Coboară.

Josse se supuse şi rămase cu mâinile bălăngănind pe lângă corp, cu faţa la fluviu şi bâigui:

— N-am fost eu, vă jur, n-am fost eu. Nu ştiu nimic. Îmi sunteţi

simpatic. Am lucrat împreună.

Majko aţinti arma spre el:

— În genunchi.

— Nu, nu, făcu Josse trăgându-se înspre lumina farurilor. Pot să vă duc la şeful meu chiar acum.

Cele trei bărbii ale lui tremurau ca gelatina. Malko îl urmări timp de mai multe secunde interminabile. Era desfigurat. Avea privirea înnebunită şi cearcăne adânci sub ochi. O pasăre de noapte ţipă în parcul vecin.

— Ce?

Linişte. Îl simţea pe Josse Braaskart sfârtecat. Belgianul îşi mângâie bărbiile cu o faţă jalnică şi murmură:

— Albert Van de Kamp!

Malko lăsă puţin în jos ţeava pistoletului.

— Van de Kamp? repetă el. Vă bateţi joc de mine?

„Marele *Bwana“* scăldat până în gât în combinaţiile regimului. Părea de necrezut.

— Da. Da. Repetă Josse Braaskart. Vă jur.

— Foarte bine, zise Malko. Atunci să mergem la el. Dar, dacă aţi minţit, veţi primi două gloanţe în cap chiar în faţa lui.

Urcară din nou în maşină. Josse întoarse şi se opri ca să-şi şteargă fruntea de sudoare. Malko continuă să-i pună întrebări:

— El e cel care v-a dat plicul sigilat?

Josse dădu din cap afirmativ. Intrară pe drumul ce ducea la Binza, trecând de C.N.D şi apoi de *Devinière.* Puţin mai departe, Josse Braaskart opri în grădina întunecată a lui Albert Van de Kamp.

— Ce facem? întrebă Josse cu o voce muribundă.

Malko nu avu timp să răspundă. Două siluete se iviră din întuneric. Erau soldaţi înarmaţi din garda particulară a belgianului, cu armele aţintite asupra maşinii lor.

— Aşteptaţi! zise Josse, ei mă cunosc.

Cei doi bărbaţi coborâră. Văzându-l pe marele belgian, zairezii îşi ascunseră armele. Josse îi întrebă:

— *Bwana* e aici?

Unul dintre soldaţi răspunse în lingala cu un surâs de ticălos. Josse traduse pentru Malko:

— Da, e aici. Dar nu e singur. E cu nişte prieteni.

— Foarte bine, zise Malko. Să mergem.

Categoric, cărnoasa de Astrid Van de Kamp nu şoma. Se ţinea de capul lui Malko. Totuşi, Astrid nu era amanta lui Josse, ci pur şi simplu un „curier“.

Urcară scara care ducea la partea superioară a vilei. Barul era pustiu, legat de o serie de încăperi pline şi ele cu plante verzi. O muzică plăcută se făcea auzită din difuzoarele invizibile. Malko îl zări pe cel pe care îl căuta. Aşezat într-un balansoar, Albert Van de Kamp, îmbrăcat în alb, privea o fată brunetă, aşezată în faţa lui, gata să se dedea plăcerii, cu ochii închişi şi un picior trecut pe spătarul lateral al balansoarului. Malko se întoarse spre Josse:

— Nu spune nimic.

Era sigur că marele belgian spusese adevărul. Trebuia însă să exploateze surpriza până la capăt.

Lăsându-l pe Josse paralizat de teroare, înaintă spre peluză, făcând un ocol ca să ajungă în spatele balansoarului, iarba îi estompă zgomotul paşijor. Ajunse în spatele lui Albert Van de Kamp fără să fie auzit. Întinzând mâna, atinse uşor cu vârful pistoletului Smith & Wesson gâtul flamandului murmurându-i la ureche:

— Dacă strigaţi, vă zbor creierii.

Santinelele erau acolo, la câţiva metri, ascunse în spatele copacilor. Dar ele nu se ocupau de ceea ce se petrecea în vilă.

Albert Van de Kamp tresări violent şi întoarse capul. Pupilele lui cenuşii-albastre se măriră sub şocul surprizei, apoi ochii părură să se întunece, adâncindu-i trăsăturile. Mâna i se crispă pe mânerul balansoarului. Sexul ieşit din pantaloni i se culcă instantaneu ca un balon spart. Deschise gura, apoi o închise.

— Veniţi cu mine, cetăţene Van de Kamp, zise amabil Malko. Avem ceva de vorbit.

Lui Albert Van de Kamp îi îngheţă sângele în vine. Se ridică fără să-i spună nimic fetei care continua să se mângâie frenetic cu ochii închişi. Malko se îndepărtă cu pistoletul aţintit spre el. Intrară unul după altul în casă. Josse aştepta la bar. Văzându-l pe Van de Kamp, marele belgian zise pe un ton smiorcăit:

— Şefu’, voia să mă omoare.

— E în ordine, zise Albert Van de Kamp cu o voce fără accent. Vorbim despre asta mai târziu.

Intrară toţi trei în birou, şi Malko încuie uşa. Albert Van de Kamp se plantă în faţa lui. Îşi regăsise sângele rece.

— Ce doriţi? întrebă el. De ce l-aţi ameninţat pe Josse? Ce semnifică această intruziune? N-aţi fost invitat în seara asta.

Aluzie stângace. Ţeava pistoletului Smith îi zdrobi obrazul, zdrelindu-i pielea. Belgianul se trase înapoi şi îşi duse mâna tremurândă la obraz.

— Am venit să vă ucid, zise rece Malko. N-ar fi trebuit să mă întorc din Lubumbashi, dar m-am întors. Prietenul dumneavoastră Doorf n-a avut noroc. Aşa cum n-aveţi nici dumneavoastră. Josse mi-a spus că dumneavoastră i-aţi dat scrisoarea. Cea în care îi spuneaţi să mă omoare. E adevărat sau nu?

Ochii afundaţi ai „marelui *Bwana*“ păreau acum pietre de lună. Cu aproximativ tot atâta expresie. Malko aproape că putea să-i vadă circumvoluţiunile creierului în acţiune. Era un dur, ca de obicei, în circumstanţele dificile şi la pericol. Privea arma automată aţintită spre el, schiţă un surâs şi îşi tamponă rana cu o batistă, apoi îl fixă pe Malko drept în ochi:

— E adevărat, recunoscu el. Josse a greşit aducându-vă aici, pentru că necunoaşterea membrilor organizaţiei noastre e cea mai bună garanţie, dar e adevărat. Am dat ordinul să fiţi scos din circuit pentru ceva vreme. Prietenii mei din Lubumbashi au acţionat poate cu puţin cam multă ardoare. Eu nu le-am spus să vă omoare. În fine, sunteţi aici şi asta e un lucru bun.

— Nu şi pentru dumneavoastră, zise Malko.

Albert Van de Kamp ridică din umeri. Sprijinit de birou, cu cămaşa larg desfăcută pe pieptul gol acoperit cu păr alb, părea un animal sălbatic ce pândeşte greşeala îmblânzitorului.

— Nu faceţi o melodramă din asta, zise el. Ce câştigaţi dacă mă omorâţi? Această vilă e plină de soldaţi. La primul foc se vor năpusti pe dumneavoastră. Sunt nişte neciopliţi. Nu cunosc decât ordinele date. Eu sunt şeful lor.

Josse îşi scoase o batistă mare în carouri din buzunar şi îşi şterse fruntea. Asuda în broboane mari.

Malko nu-şi schimbase atitudinea lui ameninţătoare. Făcuse un pas uriaş ajungând la unul dintre capetele complotului contra lui Mobutu. Dar nu vedea unde e interesul lui Van de Kamp. Belgianul era prea implicat în combinaţiile regimului ca să vrea să-l doboare pe Guide. Va lumina povestea asta mai târziu.

— De ce aţi vrut să mă scoateţi din circuit? întrebă el.

Albert Van de Kamp surâse aproape călduros. Îşi ţinea batista îmbibată de sânge pe obrazul rănit, ca şi cum ar fi fost o pişcătură de ţânţar.

— Pentru că sunt un tip prudent. Josse mi-a povestit un incident care nu mi-a plăcut. Seara în care l-aţi însoţit acasă şi v-a surprins când încercaţi să vă uitaţi sub saltea. Acolo se aflau documente confidenţiale. Ştiu că Josse n-ar fi trebuit să le păstreze într-un loc ca acela. Dar a fost un test bun. De ce v-aţi interesat de acele documente, domnule Linge?

Abil, trecuse la atac. Josse lăsă capul în jos, ca un copil prins făcând o prostie. El chiar că n-avea nimic în creier. Luptătorul candid cu inima în bandulieră. Cineva bătu la uşă şi vocea neliniştită a lui Astrid întrebă:

— Albert, ce se petrece acolo?

— Nimic, strigă belgianul, am musafiri, continuă fără mine.

Paşii se îndepărtară. Malko schiţă un surâs.

— Şi eu sunt un tip prudent. Îmi place să ştiu cu cine am de-a face. Mica acţiune a voastră de pe fluviu m-a neliniştit puţin. N-am crezut nicio secundă povestea voastră cu piesele pentru Mercedes. Astfel, când sunt minţit, încerc să aflu adevărul…

— Şi l-aţi găsit?

Malko se strâmbă.

— Mă îndoiesc puţin. Pregătiţi o lovitură împotriva lui Mobutu. Veţi doborî avionul lui sau ceva în genul ăsta, nu? Cum n-aveaţi cele necesare aici, aţi fost să le căutaţi în cealaltă parte. La comunişti. Dar de ce credeţi că mă interesează toate astea? Eu n-am venit în Zair să refac lumea, ci ca să fac lovele. Şi asta cât mai repede, ca să pot să mă car de pe continentul ăsta împuţit… Intrigile voastre nu mă interesează sub nicio formă. Dar am oroare să fiu luat de prost.

Albert Van de Kamp dădu din cap plin de înţelegere şi zise cu o

voce tărăgănată:

— Vă înţeleg. Dar trebuie să mă înţelegeţi şi dumneavoastră. Nu ştiu mare lucru despre dumneavoastră. În afară de ce mi-a spus Emilia Nogeira, că aţi fost mercenar în Angola. Bun. Aţi venit aici cu diamante aduse din Kasaï. Aţi lucrat cu OTRAG. Aţi făcut şi puţin trafic. C.N.D.-ul v-a arestat din cauza asta şi dumneavoastră n-aţi petrecut acolo niciun sfert de oră. Dar aţi putea fi un provocator; cei de la C.N.D. nu mă plac. Ei îl suspectează pe Josse. Dacă ar auzi ce o să vă spun, m-ar fierbe în ulei încins până când aş crăpa.

O idee traversă spiritul lui Malko:

— Dumneavoastră aţi cumpărat diamantele? întrebă el.

Albert Van de Kamp dădu din cap afirmativ şi întinse mâna spre peretele din fundul încăperii:

— Exact. Sunt acolo. Aş fi vrut să cumpăr mai multe, dar când Josse mi-a zis că aţi picat în flagrant delict mi-am spus că nu mai e nimic de făcut… Sunt riscuri pe care nu mi le pot asuma în acest moment. Iată, acum ştiţi totul.

— Aproape totul, zise Malko. De ce faceţi tot circul ăsta? Aparent aveţi lovele. De ce să vă implicaţi într-o asemenea poveste?

Ochii cenuşii ai lui Albert Van de Kamp sclipiră dintr-odată răutăcioşi.

— Sunt lucruri pe care nu puteţi să le înţelegeţi. Noi, belgienii, am fost umiliţi de Mobutu. Şi apoi, noi iubim această ţară. Trebuie s-o salvăm de acest tiran…

Încă puţin şi avea dreptul la imnul naţional. Acest gen de cuvinte sunau foarte comic în gura belgianului, ca un jurământ amoros în gura unei prostituate. Malko aştepta urmarea. Cea adevărată. Ea veni foarte repede. Albert Van de Kamp se asigură că obrazul nu-i mai sângera şi înaintă cu o voce conciliantă:

— Acum că ne-am explicat, putem să facem pace. A fost o neînţelegere. Dar un bărbat ca dumneavoastră poate să ne fie foarte util. Vreţi să lucraţi cu noi?

Linişte. Avea o repriză frumoasă în mână. Albert Van de Kamp îşi luă o ţigară de pe birou şi o aprinse, ca şi cum n-ar fi avut aţintit asupra lui pistoletul. Josse îşi ţinea respiraţia, neîncercând să înfrunte privirea celor doi bărbaţi.

— Domnule Van de Kamp. Cum se spune „tupeu“ în flamandă? Mai întâi, încercaţi să mă daţi la o parte şi pe urmă îmi propuneţi să lucrez cu dumneavoastră. Eu nu sunt din Bantu. Dacă vreţi să facem pace, e o mică problemă de lămurit înainte. Am avut multe emoţii dezagreabile la Lubumbashi. Am dreptul unei compensaţii.

— Care?

— Diamantele.

— Care diamante?

— Cele pe care vi le-am vândut. Mi le înapoiaţi şi uit ce s-a întâmplat.

Albert Van de Kamp luă un aer de-a dreptul şocat.

— Nu prea sunteţi onest, domnule Linge, zise el pe un ton supărat. O afacere încheiată, e o afacere încheiată.

Mâna lui Malko se ridică foarte puţin. Toată lumea părea că a uitat de existenţa pistoletului Smith. Detonaţia de 38 făcu să tremure pereţii încăperii, care se umplu imediat de mirosul înţepător al prafului de puşcă. Van de Kamp se dădu înapoi atât de brusc încât îi căzu ţigara. Glonţul se înfipse în bibliotecă, trecând pe deasupra capului lui.

— Nu-mi place să mi se vorbească aşa, domnule Van de Kamp, zise Malko.

Imediat se auzi o cavalcadă pe culoar şi voci care strigau în lingala în timp ce se auzeau bătăi în uşă. La o privire a lui Malko, Albert Van de Kamp strigă ceva în lingala. Cum aceasta n-a fost suficient, îi făcu un semn lui Josse care înaintă înspre uşă. Belgianul deschise şi vorbi cu un grup de negri înarmaţi până în dinţi. Când închise uşa, Malko îl întrebă:

— Nu mi-aţi răspuns la propunere, domnule Van de Kamp.

Albert Van de Kamp îi aruncă o privire furibundă lui Josse, rămase pe loc fără să spună nimic timp de câteva secunde, apoi lansă cu o voce plictisită:

— E în regulă. Sunt de acord, domnule Linge. Deşi nu e foarte corect, vi le voi da înapoi.

— Acum, zise Malko. Nu-mi plac promisiunile vagi.

Timp de câteva secunde se provocară din priviri. Apoi Van de Kamp se întoarse uşor şi merse lângă bibliotecă unde se ghemui.

Culisă un panou de lemn care acoperea un seif. Manevră discurile, formă o combinaţie şi deschise uşa grea a seifului. De îndată ce puse mâna pe un sac din piele de capră, uşa seifului se închise. Albert Van de Kamp se ridică, se întoarse şi îi dădu sacul lui Malko:

— Uite, sunt toate acolo.

Malko luă sacul cu mâna stângă, îşi vârî pistoletul la centură şi deschise sacul. Erau diamante brute. Numai atunci surâse celor doi flamanzi.

— Acum vă ascult, zise el. Ce aveţi să-mi propuneţi?

Albert Van de Kamp îşi smulse un surâs care nu era neapărat sincer.

— Ce-aţi spune dacă am merge să discutăm lucrurile astea în jurul unei butelii de Moet? Ar fi mult mai plăcut decât aici.

În încăpere plutea încă un miros vag de la împuşcătură. Malko aprobă din cap şi cei trei bărbaţi ieşiră. Astrid aştepta într-un fotoliu din apropierea barului îmbrăcată în rochia ei neagră crăpată. Văzându-l pe Malko, ea marcă vizibil crăpătura, apoi se ridică şi îl îmbrăţişă cu un surâs stânjenit.

Josse se aplecă ceremonios asupra mâinii ei, cu ochii fixaţi pe sânii ei fabuloşi şi bronzaţi care îi ieşeau din decolteu. Comic. Albert Van de Kamp o luă pe soţia lui de braţ şi îi spuse cu o voce mângâietoare ca un fierăstrău mecanic:

— Du-te la culcare, avem ceva de vorbit.

Astrid făcu o faţă decepţionată, îl îmbrăţişă din nou pe Malko şi o şterse într-o fâlfâire de crep de China negru şi de coapse bronzate. Van de Kamp trecu în spatele barului, luă o butelie de Moet & Chandon, o deschise şi umplu trei pahare.

Îl ridică pe al lui.

— Pentru colaborarea noastră!

Începută sub asemenea auspicii, nu putea decât să continue bine. Sunetul cristalului i se păru uşor sinistru lui Malko.

— Vă ascult, zise Malko. Înainte să vă spun da, vreau să ştiu exact despre ce e vorba. Întotdeauna am discutat angajamentele mele în această manieră.

Albert Van de Kamp făcu un gest liniştitor, semnificând că înţelegea aceste scrupule de aventurier prudent.

— E foarte simplu, zise el. Mobutu tocmai duce Zairul la faliment.

Oamenii mor de foame. Nu se găseşte deloc benzină în ţară, zahărul a depăşit cincizeci de makoutos la opt zairi, toată carnea vine din Rhodezia. Mobutu e ţinut de familia lui. Zairul valorează de cinci ori cursul lui la piaţa neagră. Înainte, o familie supravieţuia cu zece zairi pe lună. Acum îi trebuie o sută… Nu sunt decât trei mii de persoane care au de lucru în „Kin“. Dacă n-ar fi fost aici marocanii şi francezii, ţara ar fi crăpat de acum un an. Iubesc această ţară şi vreau să prospere.

Pentru asta, trebuie eliminat Mobutu. Cu câţiva prieteni siguri, am pus la punct un plan foarte simplu care are avantajul că va costa foarte puţine vieţi umane.

— Proiectilul, zise Malko. Îl veţi trimite asupra avionului.

Van de Kamp aprobă din cap.

— Exact. Am o reţea care îmi permite să-i cunosc toate deplasările. De mult timp facem contrabandă cu Congo. Le-am cerut furnizorilor mei obişnuiţi să-mi găsească un proiectil sol-aer. Ei au făcut-o, dar asta m-a costat foarte scump. Ştiu că a fost furat dintr-un depozit militar, dar nu-mi pasă. Acum e la noi. Cu ăsta nu putem rata. Normal, Josse e cel care ar fi trebuit să se ocupe de asta. Voi fi bucuros dacă vă veţi ocupa împreună cu el.

Malko asculta această poveste cu zâne în negru. Bău puţină şampanie, după care întrebă:

— Şi povestea din Katanga?

Van de Kamp nici nu clipi.

— Avem prieteni foarte buni acolo. Ei au anumite decizii de luat, pe plan politic, pentru după Mobutu. Ţineam ca ei să fie preveniţi. Va urma o perioadă dificilă, nu-i aşa? Trebuie ca europenii să fie puşi la adăpost de tulburări.

Nu mai era un flamingo roz, era Crucea Roşie. Generos, îi turnă din nou şampanie lui Malko care întrebă amuzat:

— E bună strategia voastră, dar există într-o oarecare măsură un punct obscur. Îl trimiteţi la naiba pe Modutu ca să puneţi în locul lui pe cine? Dumneavoastră veţi trece la putere şi veţi lua crema?

Van de Kamp catadicsi să surâdă.

— Nu, dar avem numeroşi simpatizanţi printre zairezi care sunt gata să asigure înlocuirea lui Mobutu la „Kin“ rapid. Totul se va

petrece foarte bine.

— Atunci cine?

Albert Van de Kamp rămase tăcut un moment ca să dea un plus de greutate cuvintelor lui:

— N'Gunza Karl-I-Boon, lansă el într-un final. Fost Ministru al Afacerilor Externe. Are domiciliu supravegheat în lagărul de la Kotakoli. E un lunda, nepotul lui Moïse Tschombe şi el va fi acceptat de Shaba. Şi pentru oamenii de aici el are aureola de martir, mai ales că Mobutu l-a închis de un an de zile. E un om capabil şi onest…

— El e de acord?

Van de Kamp dădu din cap.

— Nici măcar nu e la curent. E foarte periculos. Dacă Mobutu ar bănui măcar o secundă că el ar putea să-i ia locul, l-ar omorî imediat.

— Şi cum veţi face?

Albert Van de Kamp surâse, etalându-şi dinţii stricaţi.

— Suntem informaţi. Comandantul lagărului îl respectă mult. De îndată ce operaţiunea noastră va reuşi, un elicopter al forţelor aeriene îl va lua pe Karl-I-Boon şi îl va aduce la Kinshasa. Cunosc trei sau patru oameni care vor ţine ţara. Ei se vor alia cu el imediat ca să evite o nouă revoluţie ca în 1962. Deci, ce spui?

— E subtil, recunoscu Malko. Presupun că lucraţi la asta de ceva timp…

— Am investit mult timp şi mulţi bani, recunoscu grav Van de Kamp. Dar jocul nu valorează nici cât o lumânare. Ţara trebuie să fie salvată.

— Şi cei din Katanga?

Belgianul surâse.

— Noi suntem siguri că rebelii vor accepta să discute cu Karl-I-Boon. Cred că aveţi acum destule informaţii ca să luaţi o decizie. Chiar prea multe.

— Ce-mi oferiţi? întrebă Malko fidel personajului lui.

— Două mii de dolari americani imediat. Douăzeci de mii după, atunci când lovitura va reuşi. Şi un post de consilier în noul guvern dacă vă încântă.

Malko nu ezită decât de formă. Îi întinse mâna belgianului.

— Accept.

Cei trei bărbaţi ciocniră cupele cu şampanie. Un nou clinchet de cristal. Josse avea lacrimi în ochi. Îşi trecu braţul în jurul umerilor lui Malko.

— Nu mă urâţi, nu? E război…

— Deloc, afirmă Malko.

În plus, era adevărat. Terminară butelia pălăvrăgind de unele şi de altele, apoi Josse îi propuse să-l conducă. Van de Kamp arătă spre Malko cu degetul lui depigmentat.

— Mâine Josse vă va duce în Cetate ca să vă prezinte prietenilor noştri zairezi. Veţi studia împreună cum funcţionează proiectilul. E un *Red Eye* american.

— Proiectilul e acolo?

Van de Kamp înclină din cap.

— Da.

Îl însoţiră până la maşină. Soldaţii vegheau tot timpul. Cerul era superb, Crucea Sudului strălucea pe cer şi Venus, foarte jos la orizont, părea o stea imensă în fuziune. În timp ce Josse conducea de-a lungul serpentinelor de la Binza, Malko trăgea concluziile. Îşi jucase viaţa şi câştigase. Imediat putea să lovească cu bună ştiinţă. Dar stătea pe un scaun de dinamită. Ceea ce-l neliniştea puţin era subita încredere pe care i-o acorda Albert Van de Kaftnp. Flamandul nu picase din cer odată cu ultima ploaie. Malko îşi recuperase diamantele. Sau mai degrabă pe cele date de C.I.A. Bert Adlin avea să fie mândru… Motivaţiile belgianului păreau oarecum bizare. Se întoarse spre Josse:

— Spuneţi-mi, ce este cu acest post de consilier?

Marele belgian ardea de dorinţă să povestească. Îşi drese glasul, mândru să dea câteva informaţii.

— Şefu' a primit informaţii sigure. În jurul localităţii Chicapa sunt câmpuri diamantifere aproape deloc exploatate. Dacă asta merge, vor fi încărcate. Puteţi să fiţi implicat în acţiune.

— Înţeleg, zise Malko.

Era deja o motivaţie mult prea serioasă…

Josse opri în faţă la *Inter* şi îi întinse mâna lui Malko:

— Bună seara, camarade, zise el pe un ton în mod ridicol emfatic.

— Bună seara, zise Malko.

Era grăbit să se afle în faţa proiectilului *Red Eye,* în inima

complotului. Dar era aproape sigur de ceva: Albert Van de Kamp nu-l strângea în braţe decât ca să-l sufoce. Viitoarea lui tentativă n-o va mai rata. Mai sigur ca niciodată, Malko era omul de răpus.

Capitolul XI

Şeful staţiei C.I.A. îşi disimula cu greu ironia, ascultându-l pe Malko. În această sâmbătă dimineaţa era practic singurul care lucra în ambasadă. Dar era unica manieră de a termina rapoartele în întârziere.

— Van de K.amp îşi bate joc de tine, domnule Linge, zise el. Karl-I-Boon este respins de toată lumea, inclusiv de Lundas. L-a trădat pe Moïse Tschombe, unchiul lui, lucrând pentru Mobutu care a fost responsabil pentru moartea acestuia din urmă. Sunt lucruri care nu se iartă în Africa. Dacă încearcă să ia puterea, va fi izgonit în douăzeci şi patru de ore… Oricum, starea lui de sănătate îi interzice tot proiectul. E foarte grav bolnav de inimă.

Victor Hammer se opri ca să-şi aprindă o ţigară Rothmans. Malko nu-l mai văzuse niciodată în starea asta. De obicei era un om calm, zgârcit la vorbă. De-abia se întâlniseră în ajun, atunci când Malko îi povestise escapada lui la Shaba şi ceea ce urmase. Aşadar, era puţin surprins de vehemenţa americanului.

— Atunci, care e adevărul? întrebă el.

Victor Hammer îl fixă cu un aer grav.

— Va avea loc un atentat contra lui Mobutu, dar asta nu e decât o parte a unui plan mult mai vast. Povestea cu furtul proiectilului *Red Eye* nu stă nici ea în picioare. Nu e un Kalachnikov. A fost furnizat de cubanezi. Şi cubanezii nu furnizează astfel de materiale fără să ştie la ce vor servi… Deci sovieticii sunt în spatele întregii acestei poveşti. Cubanezii nu fac nimic fără ei.

— Credeţi că Van de Kamp e un agent sovietic?

Americanul surâse amuzat.

— Bineînţeles că nu. Dar unii belgienii mediocrii au contacte strânse cu katanghezii lui M'Bumba. Ei au visat tot timpul la o Katanga independentă. Sunt gata să se alieze şi cu diavolul pentru asta. Anul ăsta, diavolul e cubanez. Cu Mobutu lichidat, nimic serios nu se va opune rebelilor din Shaba. Apoi va fi prea târziu să reacţioneze… Cel puţin dacă planul nu e deja mult mai vast…

Oricum, avem de-a face cu o coproducţie sovieto-belgiană. Cu complici aici. Nu uitaţi că Van de Kamp a făcut avere cu negrii cărora el le este *comprador*. El îi protejează de C.N.D. Ei simt poate vântul întorcându-se şi îşi iau măsuri pentru viitor.

— Nu e veselă situaţia asta, remarcă Malko. De ce n-a fost prevenit Mobutu? Puteţi să ajungeţi la el foarte uşor.

— Bineînţeles, zise Hammer. Dar există două posibilităţi: fie să nu mă creadă şi ceilalţi să aştepte trei luni, sau să mă creadă şi să decidă să acţioneze. Dar noi n-avem probe. Trebuie să găsim înainte proiectilul *Red Eye*. Dacă nu, Van de Kamp ar avea timp să-şi ia măsuri de precauţie. Pentru moment, suntem condamnaţi să ne descurcăm singuri.

— Şi M'Funi? El e neliniştit.

Americanul dădu din cap.

— N-am încredere în el. Ne pregăteşte o lovitură blândă. Apropo, vă caută. Mi-a spus să vă anunţ. Şi el e la birou.

— Vrea să ştie dacă am stors ceva de la Josse, zise Malko.

Hammer îl fixă vădit preocupat.

— Totul cade pe umerii dumneavoastră. Intraţi în jocul lor şi găsiţi acea nenorocită de rachetă. De îndată ce o vom putea recupera, vom putea să acţionăm. Dar fiţi atent că n-aveţi statut diplomatic. Dacă vă agaţă M'Funi, îmi va fi foarte greu să vă scot de-acolo. Veţi fi un ţap ispăşitor perfect. Haideţi, noroc! Astă-seară sunt acasă la mine.

Malko se trezi perplex în faţa ambasadei. Se îndreptă pe jos spre biroul de la *Panam* situat la parterul clădirii de la Sozacom, enorma masă mare care domina bulevardul 30 Iunie.

Emilia Nogeira îl zări prin geam. Imediat avu o mimică expresivă care îi semnala să nu intre.

Avertizat, Malko se refugie în holul clădirii. Emilia îl însoţi câteva clipe mai târziu, cu privirea ei dulce foarte agitată.

— Oh! Nu trebuia să intraţi, zise ea. O să vă explic. Veniţi la mine acasă la ora cinci. Uitaţi cheia. Şi strecură o cheie plată în mâna lui Malko.

Plecă. Malko strânse cheia cu o senzaţie de indispoziţie. Ce semnifica asta? Plecă pe jos, ajungând fără să se grăbească la maşina lui. Avea de făcut o corvoadă: vizita la Dikuta M'Funi.

— Mergem la C.N.D., îi spuse el şoferului.

*

* *

Dikuta M'Funi părea mai mult ca niciodată o gravură de modă. Îl scrută pe Malko cu o privire pătrunzătoare în ochii lui bulbucaţi. Garda de corp închise uşa cu precauţie.

— Ştiu acum tot ce s-a petrecut la Lubumbashi, zise zairezul. Că cetăţeanul Braaskart lucrează pentru rebelii lui M'Bumba, ceea ce e foarte grav. Ne-am făcut în mod scandalos ridicoli neacţionând…

Apoi reluă emfaza tropicală.

— Noi acţionăm, zise Malko, dar nu e uşor. Prizonierul dumneavoastră a vorbit?

Zairezul luă un aer dezgustat.

— Nu. L-am transferat la închisoarea Matadi.

Apoi îşi aţinti degetul negru asupra lui Malko.

— Amintiţi-vă că sunteţi responsabil dacă se întâmplă ceva. N-aţi fost de acord să-l arestez pe cetăţeanul Braaskart şi să-l fac să vorbească. Dumneavoastră l-aţi văzut ieri seară…

— N-am nicio noutate, jură Malko cu mâna pe inimă.

Dikuta M'Funi se juca cu un cuţit de scrisori din malahit.

Agasat. Se simţea că murea de dorinţa să-i sară în gât lui Malko. Se mulţumi totuşi cu o mimică dezgustată.

— Bine, e în regulă.

Devenise de-a dreptul dezagreabil. Malko se ridică şi îi întinse mâna.

— Pe curând, cetăţene director general. Dormiţi liniştit, că noi vom avea ultimul cuvânt.

O grămadă de vizitatori aşteptau în micul salon, printre care şi o europeană blondă de o frumuseţe izbitoare, care venise cu siguranţă ca să schimbe o licenţă de import contra puţin şarm exotic. Dacă ar fi fost puţin onest, Dikuta M'Funi n-ar mai fi scuipat pe carnea albă.

Având timp de omorât, Malko se îndreptă pe jos înspre locuinţa de pe bulevardul 21 Noiembrie, după ce-i dădu liber şoferului care oricum raporta sigur C.N.D.-ului toate mişcările şi gesturile lui.

Înainte să bage cheia în uşa Emiliei Nogeira, îşi luă pistoletul şi-l

ascunse sub vestă. Niciodată nu poţi fi suficient de prudent. Conversaţia cu Albert Van de Kamp fusese prea rapidă…

Dar apartamentul era liniştit şi pustiu. Îl inspectă în cele mai mici unghere şi sfârşi prin a se instala pe pat după ce porni climatizarea. Era aproape ora patru.

*

* *

— Malko!

Vocea dulce îl trezi pe Malko. Se ridică tresărind, cu mâna dreaptă căutând automat pistoletul Smith. Metisa era aplecată deasupra lui, cu o privire tandră şi cu un surâs adorabil. Se destinse şi imediat fata îi sări în jurul gâtului. Îmbrâţişându-l, gata să-i taie respiraţia. Se lăsară amândoi pe pat. Prins de această dragoste comunicativă, Malko se trezi dezbrăcând-o pe Emilia, ceea ce nu dură foarte mult. Era îmbrăcată doar cu o rochie şi în slip transparent. Atunci când Malko o luă cu blândeţe, unghiile ei i se crispară în spate şi scoase un sunet care semăna cu torsul unei pisici fericite.

A fost o îmbrăţişare liniştită şi plăcută. Rămaseră tăcuţi un moment lung.

— De ce n-ai vrut să mă primeşti mai devreme? întrebă într-un sfârşit Malko.

— Albert Van de Kamp m-a invitat să iau masa cu el astăzi. Mi-a pus tot felul de întrebări despre tine. Cum te-am cunoscut etc. Am fost foarte uimită, dar a trebuit să-i răspund. I-am repetat ceea ce-i mai spusesem deja. Părea foarte preocupat. Apoi mi-a cerut să nu ne vedem. Mi-a zis că crede că eşti un tip dubios. Că te va expulza din Zair… M-a speriat. Am avut impresia că mă ameninţa şi că voia să te facă să părăseşti Kinshasa.

— Nu va reuşi, zise Malko.

— Mi-e frică, zise Emilia. Cetatea e nervoasă în acest moment. Oamenii nu mai ies. Bineînţeles că e frig, dar asta nu explică totul. Se va întâmpla ceva. Oamenilor le e foame. Am un prieten care vinde şobolani la piaţa Kasavubu. Ei bine, în acest moment oamenii n-au nici măcar bani ca să-i cumpere…

Ţară prosperă.

— Vreau să rămân aici până la noapte, zise Malko. Nu-ţi fie teamă. O să-l anunţ pe domnul Hammer să vegheze asupra ta. Ne-ai făcut un serviciu imens.

Emilia Nogeira surâse mândră.

— Sunt atât de încântată că v-am întâlnit. Mă plictisesc să vând bilete de avion unor persoane care au o viaţă interesantă. Colonelul m-a cerut de soţie, să mă ducă în Belgia, dar mie nu-mi place Belgia. Mă simt acasă în Africa. Dar, în această dimineaţă, Van de Kamp chiar m-a înspăimântat. Cred că mă urmăreşte.

*

* *

Malko se strecură uşor pe coridorul de afară. Învăluită într-o fâşie de pânză, Emilia l-a urmărit cu privirea până a ajuns la ascensor, apoi a închis uşor uşa. Telefonul sunase frecvent, dar ea nu răspunsese. El se mulţumise să verifice dacă n-are vreun mesaj de la Josse la hotel.

Această perioadă de repaus îi făcuse bine lui Malko. Luaseră amândoi o gustărică, făcuseră dragoste din nou. Acum vedea situaţia mult mai limpede. Toată lumea minţea. Inclusiv Victor Hammer. El era capra pândită nu numai de un tigru, ci de mai mulţi. Situaţie eminamente inconfortabilă.

Traversă aleea şi se postă la capătul bulevardului 30 Iunie. Miracol: după doar trei minute, un taxi se opri aproape de el. Nu voia să meargă la *Intercontinental.*

Nu era decât ora zece seara şi holul hotelului era încă foarte animat. Eternii „stâlpi indicatori“ ai C.N.D.-ului, cum li se spunea în Kinshasa, prostituatele înfundate în marile fotolii din răchită, echipaje de la U.T.A. gata să intervină şi câteva cupluri de negri bine îmbrăcaţi. Tocmai se pregătea să-şi ridice cheia de la recepţie, când o voce din spatele lui spuse:

— La spuneţi, unde aţi petrecut?

Se întoarse brusc. Ochii albaştri ai lui Josse Braaskart surâdeau din mijlocul unei mase gelatinoase, strânse într-un costum gri deschis plin de cute. Belgianul îl luă familiar de braţ.

— Mergem, zise el misterios.

— Unde mergem?

— În Cetate. Pentru prima dumneavoastră lecţie de mânuire de arme, zise Josse făcându-i cu ochiul puţin cam prea jovial.

O greutate îi trecu brusc prin stomacul lui Malko. Această întâlnire nocturnă şi pe nepregătite nu-i mirosea a bine.

Capitolul XII

Josse Braaskart îl privea, cu burta scoasă înainte, jovial şi îngrijorător, fără să-l slăbească din ochi nicio secundă. Dintr-odată, Malko realiză că-şi lăsase pistoletul Smith & Wesson acasă la Emilia. Îl pusese pe jos şi uitase să-l ia la plecare. Ce porcărie!

— Veniţi? întrebă belgianul.

— Să bem mai întâi un pahar la bar, propuse Malko furios pe el însuşi.

Josse dădu din cap mâhnit.

— N-avem timp. O să bem acolo. Veniţi. O să luăm maşina mea.

Malko nu ezită decât o fracţiune de secundă. Perspectiva de a descoperi proiectilul *Red Eye,* prima oricărei consideraţii de prudenţă.

— Bine, zise el, îmi las cheia la recepţie şi mergem.

Parcurse cei patru metri care îl despărţeau de recepţie fără să se întoarcă. Josse îl aştepta. Cu un gest natural, scoase o bancnotă de zece zairi din buzunar şi o înfăşură în jurul cheii. Unul dintre angajaţi se apropie de el.

Malko se aplecă spre el surâzător.

— Dacă mă caută cineva, spuneţi-i că sunt plecat cu cetăţeanul Josse.

Se întoarse şi arătă spre marele belgian. Toţi angajaţii din *Intercontinental* îl cunoşteau.

— E în regulă, şefu'.

Comisionul fusese dat… Bancnota dispăruse deja. Malko se întoarse la Josse şi ieşiră din hotel împreună. Noaptea era călduţă, delicioasă, aproape lipsită de umiditate. Bătrâna maşină 404 a lui Josse Braaskart demară într-un nor de fum şi coborâră spre bulevardul 30 Iunie. Puţin mai departe, cotiră spre interminabilul bulevard 21 Noiembrie (data venirii lui Mobutu la putere) care se adâncea spre sud şi-l regăseai în toate oraşele.

În sfârşit, sate frumoase şi arbori. Aliniamente de case în mijlocul unor minuscule „parcele“ alternau cu imense terenuri virane, câţiva pietoni şi rar câte o maşină. Bulevardele şi străzile se tăiau în unghi

drept ca într-un oraş american. Era vechiul cartier „Belge“, cartierul unde se îngrămădeau 95% din populaţia oraşului Kinshasa. Buticurile erau încă deschise şi se stătea la coadă. În treacăt, un negru făcu în direcţia lor un mic semn. Ei se încrucişară cu un autobuz ce părea venit dintr-o luptă de stock-cars fără faruri, cu caroseria zdrobită şi fără geamuri. O epavă. Un turn enorm presărat cu lumini multicolore ca un pom de Crăciun apăru în stânga lor. *Vocea Zairului,* ultra modern. Josse coti la stânga, pe bulevardul Cabinda, trecând în faţa porţii turnului. Puţin mai încolo, Malko zări o grămadă negricioasă, neobişnuită: cimitirul de autobuze. Sute şi sute de vehicule fără roţi şi fără motor ruginind sub acţiunea intemperiilor.

Josse viră din nou la stânga pe un bulevard mic şi se opri în faţa unei clădiri cu un etaj, fără niciun însemn. Un camion mare staţiona pe trotuar. Muzica răzbătea prin ferestrele camionului.

— Unde suntem? întrebă Malko.

— Pe bulevardul Sankum, zise Josse. E aici.

Un negru păzea intrarea într-un culoar strâmt. Schimbă câteva cuvinte cu Josse şi se dădu la o parte ca să-i lase pe cei doi albi să treacă… Scara era aproape prea strâmtă pentru Josse. O mână răzbunătoare scrisese cu vopsea roşie *Mobutu pamba* (Mobutu e ticălos). Încurajator. Ajunseră pe un palier minuscul ticsit de mai mulţi negri ce ascultau o muzică asurzitoare. La stânga se zărea un fel de bar cu banchete şi un mini-ring de dans pe care se agitau cu mult antren câteva cupluri. Nu aveau orchestră. Două fete ieşiră de pe o altă uşă şi începură să se agite bucuroase văzându-i pe cei doi albi, cabrându-şi crupa cu fese frumoase, într-o ironie provocatoare, înainte să izbucnească într-un hohot de râs.

Malko sorbi aerul plin de fum. Puţea a cânepă de înţepeneai. Din stradă, imobilul părea foarte mic, dar era foarte spaţios. Josse schimbă câteva cuvinte cu un negru uriaş care îl strânse la pieptul lui şi îi întinse ceremonios mâna lui Malko. Le deschise apoi o uşă ce dădea într-un culoar lung.

Ajunşi la a treia uşă, Josse bătu şi deschise. Îl împinse pe Malko în încăpere. Era o cameră mică cu banchete, ca în sala din spatele bistroului. Acolo erau patru sau cinci negri care beau. Dar Malko nu văzu decât o persoană aşezată pe marginea unui scaun.

Marea negresă care venise să recepţioneze marfa în Congo-Brazza în compania lui Kengo Wa Kengo, cel care căzuse în mâinile C.N.D.-ului. Era cu adevărat în miezul problemei. De data asta, Josse nu-l minţise. Avea părul ascuns sub un şal şi purta ochelari negri care îi dădeau un aer insolit. Nu se distingea din ea decât o gură mare bine conturată şi un nas fin nu prea turtit. Corpul mândru era ascuns în pliurile unei tunici lungi. Era foarte mare. Mâinile ei erau deosebit de îngrijite. Josse îi spuse lui Malko la ureche:

— Cetăţeana Ndaya Kadima e o persoană foarte importantă. Este fata unui mare şef ce se ocupă de Kasaï. Ea îl detestă pe Mobutu care a făcut-o să-şi piardă şase membri din familie. Dacă ajunge la el, îl va face bucăţi bucăţele.

Se aşezară. Negresa îi făcu un semn din cap lui Josse, ignorându-l pe Malko. Veni un ospătar şi Josse comandă un Martini Bianco pentru el şi o Prismus pentru Malko. Un difuzor emitea aceeaşi muzică din încăperea de dinainte. Malko avea un sentiment de indispoziţie. Unul dintre negri o invită pe fată la dans şi asta destinse atmosfera. Ea începu să se onduleze lasciv, făcând să zboare pliurile tunicii.

Malko se aplecă spre Josse:

— Ce mai aşteptăm? Credeam că vom merge să ne ocupă de acel echipament.

Belgianul bău jumătate din Martini dintr-o înghiţitură şi se uită în jur misterios.

— Ndaya Kadima e cea care comandă aici. Toţi cei pe care îi vezi acolo ar putea fi făcuţi bucăţi la ordinele ei. Merg să o întreb.

Aşteptă ca negresa să se oprească din dans, se îndreptă spre ea şi îi şopti ceva la ureche. Malko o văzu pe negresă dând din cap. Josse reveni la el, lamentându-se, în timp ce ea începuse din nou să danseze.

— A spus că avem timp.

Era din ce în ce mai bizar. Dar zairezii adorau dansul. Difuzoarele emiteau o muzică tropicală, amestecată cu rumba, merengue şi tam-tam-uri.

Toţi negrii prezenţi fumau cânepă şi atmosfera devenise foarte încărcată. Malko începuse să aibă ameţeli: mai aşteptă încă vreo douăzeci de minute, apoi îl întrebă din nou pe Josse.

— Ne vom petrece noaptea aici?

Negresa se opri din dans. Josse se avântă din nou la asalt, aplecându-se din nou spre urechea lui Ndaya Kadima. Aceasta îi spuse câteva cuvinte, care se pierduseră în ritmurile muzicii. Josse se întoarse spre Malko:

— Îl aşteptăm pe cetăţeanul Kengo Wa Kengo. A fost arestat de C.N.D., dar se pare că a putut să evadeze. Vă amintiţi? El a fost cel care a venit să ne caute în seara în care am traversat fluviul.

— Îmi amintesc, zise Malko.

Nu mai auzea muzica. Sau Josse era un comediant extraordinar, sau capcana fusese montată direct de Albert Van de Kamp. Flamandului nu-i luase mult timp să contraatace. Dacă nu reuşea să o şteargă în vârful picioarelor, situaţia lui devenea foarte, foarte delicată.

Se aplecă spre Josse şi îl întrebă pe un ton detaşat:

— Toţi cei de aici sunt prieteni de-ai lui Ndaya?

— Bineînţeles, zise Josse. E *N'Ganda.* O cafenea privată. Lumea vine aici să asculte muzică şi să se distreze între prieteni. Aici nu intră persoane străine.

— Ştiaţi că Kengo Wa Kengo a evadat?

— Nu, zise Josse.

Nu părea dispus să zăbovească pe acest subiect şi părea contrariat.

— Ştiţi unde pot să fac pipi? întrebă Malko.

Josse transmise întrebarea mai departe şi unul dintre negri se ridică pentru a-l conduce pe Malko la capătul culoarului. Era un WC minuscul. Odată închis înăuntru, Malko examină ferestruica: era foarte îngustă ca să poată trece prin ea. Dacă scăpa îşi dorea să-i spună vreo două cetăţeanului Dikuta M'Funi. Ieşi şi merse să exploreze încăperea unde se dansa. Un negru aşezat pe o banchetă strângea sălbatic şi protector sânii companioanei lui. O fată îl îmbrăţişă pe Malko şi începuse să danseze cu el, frecându-se ca un chibrit şi râzând în hohote. Era foarte greu de înţeles dacă îşi bătea joc de el sau dacă era numai veselie. Fără gânduri ascunse. Josse şi el erau singurii albi din clădire.

Examină locurile. O fereastră din fundul încăperii dădea spre stradă, deasupra unui bar unde oficia un negru masiv, întredeschisă.

Fu tentat să sară numaidecât, dar ceva îl mai reţinea încă. În stadiul în care se găsea, nu era sigur că Kengo Wa Kengo l-ar recunoaşte. Dacă se afla asta acum, toată penetrarea lui ar fi fost compromisă… Se întoarse în cealaltă încăpere şi, în treacăt, se apropie de scară. Imediat, negrul imens care îl îmbrăţişase pe Josse îi bară drumul fără să-i spună un cuvânt. Blocă toată uşa.

— Nu poţi să ieşi de aici, îi zise el în franceză.

Malko nu insistă. *Era* fain frumos prins în capcană.

În încăpere se opriseră difuzoarele şi liniştea era absolută. Ciudată senzaţie. Chiar şi Josse părea abătut. Malko se aşeză din nou şi acceptă ţigareta de cânepă pe care i-o întinse vecinul lui. Nu fără gânduri ascunse. Stoic, se strădui să înghită fumul. Puţin câte puţin simţi cum i se modifică comportamentul. Avea impresia că este uşor şi în acelaşi timp că se bucură de o forţă herculeană. Murind de sete, comandă câte un Primus pentru toată lumea. Mândru, vecinul lui ciocni un pahar cu el.

— E bună chestia asta, nu? zise el.

Malko fumă încă jumătate din ţigareta de cânepă. Ştia că cu câteva fumuri în plus cădea într-un soi de nebunie în care nu se mai putea controla.

Brusc, se auzi hărmălaie pe culoar. Exclamaţii, strigăte de bucurie, aclamaţii. Muzica se oprise brusc şi uşa se deschise la perete.

Malko era cât pe ce să nu-l recunoască pe Kengo Wa Kengo. Faţa nu mai era decât o băşică mare de arsură cu pansamente şi avea o tăietură mare pe gât, ca şi cum cineva ar fi vrut să-l decapiteze… Pierduse zece kilograme şi înota într-un tricou ud. Ochiul lui drept era închis şi negru ca o ciupercă, dar celălalt se fixă pe Malko cu o expresie de o ferocitate rară.

Dacă acesta din urmă îşi făcuse iluzii, acum se terminaseră.

Două matahale îl susţineau pe Kengo Wa Kengo. Unul dintre braţe îi atârna inert de-a lungul corpului şi, când vorbi, Malko realiză că aproape nu mai avea dinţi în gură. Era imposibil de înţeles vreun cuvânt din ceea ce spunea. Atmosfera devenise brusc apăsătoare.

Ochiul lui unic rămase ţintuit pe Malko. Gura superbă a lui Ndaya Kadima se deformă de dispreţ şi de ură. Brusc, Kengo Wa Kengo se întoarse şi cei doi malaci îi ridicară tricoul: spatele lui era tot o rană.

Care supura… Negrul se întoarse uşor înspre Malko cu un aer acuzator.

— L-au ars cu un fier de călcat ca să vorbească, zise ea cu o voce descompusă.

Malko avea inima în gât. L-au aşezat pe Kengo Wa Kengo pe un scaun. Numai atunci Ndaya Kadima se întoarse spre Malko şi întrebă:

— Ce-aţi făcut cu Dikuta M'Funi când a venit să-l tortureze pe confratele nostru? De ce îl însoţeaţi?

Vocea ei era perfect egală. Toţi negrii tăcuseră. Josse îl privea pe Malko cu ochii ieşiţi din orbite.

— Şi eu am fost arestat de C.N.D., zise Malko. Am fost cât pe ce să fiu omorât. Când a fost arestat prietenul vostru, au vrut să mă confrunte cu el. Eu n-am zis nimic. Apoi m-au pus în libertate.

Ea traduse în lingala. Imediat Kengo Wa Kengo se sufocă de furie. Ndaya Kadima îi traduse răspunsul acestuia.

— Minţiţi. Cetăţeanul M'Funi vă trata cu consideraţie, nu ca pe un prizonier. Lucraţi pentru Mobutu. Trebuie să vă omorâm.

— Trebuie să-l omorâm, reluară în cor mai multe voci.

Ndaya Kadima se întoarse spre Josse.

— Poţi să pleci. Nu trebuie să vezi ce se va întâmpla.

Toată gelatina lui Josse tremura. Malko îl simţea şovăind între solidaritatea lui rasială şi confuzie. În final se strecură afară din încăpere fără să-l privească pe Malko.

De îndată ce ieşi pe uşă, negresa întrebă:

— Ştiţi care e tratamentul pe care-l aplicăm trădătorilor în ţara noastră?

— Nu, zise Malko.

— Îl înmuiem în ulei încins, zise ea. Ceea ce vă vom face şi dumneavoastră. Ca pentru micuţele maimuţe pe care le vedeţi în pieţe.

Strigăte ostile veneau de pe culoar. Atmosfera devenea halucinantă. Ndaya Kadima îndreptă un deget acuzator spre Malko.

— Voi albii îl susţineţi pe Mobutu care ne înfometează şi care ne omoară. Trebuie să muriţi de asemenea…

— Omorâţi-l! striga mulţimea.

Doi dintre negrii care împărţiseră berea şi cânepa se ridicară şi

veniră să-l ia pe Malko de subsuori. El se lăsă cărat. Mai ales nu trebuia să-şi risipească forţele. În faţa lui, nu era decât o mare de feţe negre şi ostile. Cei care îl ţineau începuseră să scoată pe boturi răcnete ca să-i facă pe spectatorii de pe culoar să se dea înapoi. Un altul îi trase o lovitură în ficat care îl plie în două, lăsându-i în gură un gust amar de fiere.

Strânse din dinţi înaintând metru cu metru pe culoarul îngust. Ca să treacă prin uşa care ducea la etaj, cei doi negri care îl ţineau trebulră să treacă pe rând. Era clipa mult aşteptată de Malko: cu un efort disperat, se întoarse izbindu-l pe unul dintre negri de tocul uşii. Cu o lovitură de genunchi îl făcu pe cel de-al doilea să se îndoaie. Doar câţiva metri îl separau de bar. Se avântă spre el. Cânepa îi dădea aripi, îi înzecea forţele. Îşi aminti de război. „Simbas“ care continuau să fugă fiind deja morţi… Nu simţea loviturile. O masă compactă se refulă pe scară, încercând să-i taie posibilităţile de retragere. Văzu strălucind lama unui cuţit. Urât. Dar, dintr-odată, uşa barului era aproape liberă. Îmbrânci un cuplu, lovi cu un baston un negru masiv care voia să se opună trecerii lui şi se trezi în spatele barului.

Luă un taburet pe care îl aruncă în fereastră şi, imediat, sări afară cu acelaşi elan.

N-ar fi crezut că e aşa de înalt. Trezindu-se în patru labe, rămase câteva clipe ameţit, incapabil să se mişte. Auzi un strigăt (paznicul de la uşă îl văzuse căzând), apoi urletele haitei. Disperat, îi ordonă creierului să fugă. Într-un sfârşit îşi regăsi întrebuinţarea muşchilor şi sări de-a lungul bulevardului pustiu în momentul în care primii urmăritori ieşeau din scară.

Bulevardul Sankum era complet pustiu. Graţie cânepii, Malko fugea cu o lejeritate de etiopian ghidat de luminile de la *Vocea Zairului.* Se întoarse: o duzină de negri îl urmăreau. Faptul că nu mai strigau era semn rău. În acest cartier nu puteai spera la ajutor de la nimeni. Rarii soldaţi de gardă la centrala electrică dormeau şi erau foarte departe. Puţin câte puţin efectul cânepii se risipea şi el începu să gâfâie. Înţelese că nu va reuşi să păstreze distanţa mult timp. Dacă s-ar fi refugiat într-o casă, l-ar fi denunţat imediat.

Se trezi în bulevardul Cabinda.

Un junghi în coaste îl împiedica să respire, plămânii îl ardeau. În

spatele lui tropotele de paşi se apropiau. Mai avea mai mult de un kilometru înainte să ajungă pe bulevardul 21 Noiembrie. Nu va ajunge niciodată până acolo. Brusc, o coti în stânga lui, spre masa neagră a cimitirului de autobuze.

Urmăritorii lui nu luaseră colţul încă. Se strecură printre primele şiruri, poticnindu-se de fiarele vechi, înjurând, lovindu-se. Vehiculele erau atât de strânse unele într-altele că uneori trebuia să se strecoare pe sub ele. Auzea în treacăt grohăituri. Unii erau cazaţi în „squattere“… Pe la al douăzecilea rând se opri, nemaiputând să se strecoare. Înainte de a continua trebuia să-şi refacă forţele. Muşte luminoase îi treceau prin faţa ochilor şi era la căpătul suflului. Se vârî într-un vehicul şi se lungi pe o banchetă, lăsând bătăile inimii să se calmeze, pândind zgomotele din noapte.

Lupta să rămână treaz. Cânepa începea să-şi facă efectul. Cel rău. Muşchii îi anchilozau şi pierdea noţiunea timpului. Graţie cadranului luminos al ceasului lui Seiko verifică faptul că se scursese o jumătate de oră. Liniştea era absolută. Urmăritorii lui probabil că obosiseră. Se mişcă, făcând să scârţâie bancheta din lemn. Nu putea rămâne acolo toată noaptea. Se pregăti să iasă. O mişcare la exterior îl făcu să-şi simtă inima în gât. Scrută întunericul. Şi dintr-odată lumina unei lanterne îl orbi. O siluetă se materializă între lumină şi el. Ndaya Kadima îşi scoase ochelarii negri şi ţinea în mâna dreaptă un cuţit. Surâsul ei crud, animalic, îi aminti de măştile de război colecţionate de Victor Hammer. Fără niciun cuvânt, ea se ridică în picioare şi înaintă spre Malko. Acesta auzi şi alte zgomote afară şi feţe negre apărură în spatele ferestrelor fără geam. Cel care ţinea lampa sări la rândul lui în autobuz, ţinând aţintit spre el fasciculul luminos al lanternei.

Dintr-odată Malko simţi că picioarele lui cântăreau o tonă. Desigur că nu aveau cum să-l mai înmoaie în ulei încins, dar asta nu valora cu mult mai mult. Dacă încerca să o şteargă printr-o fereastră, cei de afară l-ar fi făcut bucăţi.

Ndaya Kadima maj înaintă puţin, cu vârful cuţitului îndreptat spre gâtul lui Malko. În spatele lui, simţi răceala peretelui din fundul autobuzului.

— *Musungu* (albule) mizerabil, zise ea. O să te omor.

Capitolul XIII

Malko căută din priviri ceva cu care să se apere. Nimic, în afară de banchetele desţelenite. Ndaya Kadima avansa spre el, cu ochii ei mari căprui şi proeminenţi fixaţi asupra burţii lui. Îi mai separa doar un metru. A văzut-o cum s-a ghemuit puţin ca să-şi ia elan să sară pe el.

Şi brusc auzi o mişcare la exterior. Şoapte, paşi grăbiţi, apoi un strigăt. Ndaya Kadima întoarse capul şi încremeni. Se auzi un foc de armă.

Lanterna îi căzu. Imediat o rafală de armă automată izbucni foarte aproape de autobuz, urmată de mai multe strigăte.

Lanterna căzuse pe jos, dar lumina vag scena. Profitând de ezitarea lui Ndaya Kadima, Malko, cu un elan brusc, se aruncă peste ea şi o prinse de încheietura mâinii. Începură să se lupte furioşi. Negresa avea tot atâta forţă cât un bărbat. Se luptară pe scaune şi ieşiră pe alee. Malko, cu ambele mâini încleştate în jurul încheieturii mâinii ei, căuta să i-o sucească astfel încât să-i cadă din mână cuţitul.

Dintr-odată, Ndaya Kadima îşi lăsă capul în jos, iar Malko simţi o durere violentă în mână: îşi înfipsese dinţii în carnea lui, muşcându-l până la sânge, ca un animal.

De afară se auzi o fugă galopantă şi strigăte; autobuzul tremura sub asaltul mai multor bărbaţi în cafeniu, luminaţi de lanterne. Unul dintre ei se opri în uşă cu o mitralieră în mână. Ndaya Kadima se întoarse dintr-odată, trăgându-se din strânsoarea lui Malko. Scoase un strigăt războinic venit din străfunduri şi se avântă cu cuţitul ridicat. Chircindu-se pe scara autobuzului, negrul apăsă pe trăgaciul armei. Încărcătorul se goli, toate proiectilele lovind-o pe Ndaya Kadima în plin. Dar asta n-a oprit-o. Cuţitul ei se lovi de umărul adversarului, despicându-l până la os. Negrul căzu urlând, dar fu înlocuit imediat de un altul. Ndaya Kadima se clătină, fluturând încă cuţitul. Cea de-a doua rafală o tăie practic în două şi ea căzu prin uşa autobuzului, cu faţa în iarbă, fără a da însă drumul cuţitului.

Cel care trăsese băgă precaut capul în autobuz şi strigă la Malko:

— Albule, ieşi afară.

Malko se supuse. Fasciculele luminoase ale mai multor lanterne dansau în întuneric. Strigăte se încrucişau în întuneric, îşi sprijini corpul de autobuz. Împreună cu „ghidul“ lui, reuşiră să ajungă în bulevardul Cabinda. Patru maşini 504, dintre care un break, erau parcate în mijlocul şoselei pustii pe care mişunau agenţi de la C.N.D. Malko recunoscu silueta înaltă a lui Dikuta M'Funi. Directorul general de la C.N.D. înaintă spre el, legănând surâzător un Uzi.

— Cetăţene! Aţi fost cât pe ce să ne faceţi să ratăm misiunea, prin vâlva pe care aţi creat-o încercând să vă salvaţi, zise zairezul. Înconjuraserăm casa.

Ameţit încă de ceea ce se petrecuse, Malko nu înţelegea prea bine.

— Cum aţi ajuns aici? întrebă el.

Dikuta M'Funi surâse crud şi îl luă pe Malko de braţ, conducându-l înspre break.

— Cetăţeanul Kengo Wa Kengo nu a evadat, zise el. Noi l-am lăsat s-o facă… împreună cu alţi trei, dar ei nu vor mai încerca asta niciodată. Priviţi.

Îndreptă lanterna spre locul din spate al break-ului. Malko zări ceea ce crezuse mai întâi a fi o pereche de bocanci aruncaţi în dezordine pe jos în maşină. Brusc, realiză cu oroare că era ceva în interiorul bocancilor. Picioare umane, cioturi de picioare, tăiate deasupra gleznei. Dikuta M'Funi râse fericit.

— Le vom duce la închisoare ca să le arătăm celorlalţi că nu trebuie să evadeze.

— Unde este Kengo Wa Kengo? întrebă Malko.

Directorul general de la C.N.D. îl privi în ochi.

— Acel derbedeu va fi transferat mâine dimineaţă la Kisangani împreună cu complicii lui. Cu avionul.

Malko nu mai insistă. Ştia foarte bine care sunt metodele C.N.D.-ului. Îi puneau pe prizonieri să urce într-un avion Hercules şi, o dată ajunşi în aer, deschideau trapa din spate. Ca pentru o lansare de paraşutişti, numai că aceştia nu aveau paraşute.

Aduseră trei negri cu mâinile legate la spate. Cei care îi înconjurau îi umpleau de lovituri. Îi aruncară imediat, cu hainele sângerânde, lângă picioarele evadaţilor. Dikuta M'Funi părea mândru.

— Atunci, zise el, ne mai luaţi drept nişte incapabili? Aţi văzut

munca pe care o facem?

— Sunt toţi arestaţi? întrebă Malko.

— Toţi, răspunse Dikuta M'Funi, sau sunt morţi ca această Ndaya Kadima. Acum Guide nu se mai teme de nimic.

— Aţi pus mâna pe arme?

— Pe câteva, zise şeful de la C.N.D. Explozivi. Le vom arăta presei. (îşi drese vocea.) Puteţi să vă odihniţi, cetăţene Linge. Mergeţi deci în Kinwu să vedeţi gorilele.

— E o idee, zise Malko. Şi Josse Braaskart?

Şeful de la C.N.D se întunecă brusc la faţă.

— Ne-a scăpat, recunoscu el abătut. Probabil că acum trece fluviul ca să-şi întâlnească prietenii.

Niciun cuvânt despre Albert Van de Kamp, nici de *Red Eye.*

Dikuta M'Funi era prea extaziat ca să ascundă o asemenea informaţie. Deci Josse minţise. Proiectilele nu se aflau acolo. Îi spuseseră asta doar ca să-i întindă o capcană. Toată povestea asta nu fusese decât o diversiune şi maşina infernală continua să facă „tic-tac".

— Guide este la Kinshasa? întrebă el.

— Da, răspunse Dikuta M'Funi. E în lagărul din muntele N'Galiema. De ce?

— Oh! nimic, zise Malko. Mi s-a spus că e plecat.

— Trebuie să plece la B'Gadolite mâine sau poimâine „zise Dikuta M'Funi. Poate că va vrea să evoce complotul. Într-o confruntare directă Mobutu-populaţie, adăugă el pe un ton emfatic.

Malko realiză că, aparent, era singurul care ştia că pericolul mai plana asupra capului lui Mobutu. Nu-i putea vorbi despre *Red Eye* lui Dikuta M'Funi fără undă verde de la Victor Hammer. Asta părea a fi totuşi cel mai bun lucru de făcut.

— Puteţi să mă duceţi la *Inter?* întrebă Malko.

Era ora două şi jumătate dimineaţa. Şeful C.I.A.. dormea probabil cu pumnii strânşi. Nu ştia să se fi petrecut nimic în noaptea asta. Atacul C.N.D.-ului probabil că dăduse peste cap planurile lui Albert Van de Kamp.

— Cu plăcere, zise directorul general de la C.N.D. Eu mai am încă treabă de făcut.

Îl chemă pe şofer şi îi dădu un ordin. Malko se instală pe scaunul din faţă al unei maşini 504. Cânepa îi dădea o migrenă atroce.

Dikuta M'Funi se aplecă prin portieră.

— Cetăţeanul Braaskart nu pierde nimic dacă aşteaptă. Dacă a fost atât de imprudent încât să rămână în Kinshasa, va fi arestat în orele următoare. Noapte bună.

Maşina se afundă în noapte, înconjurând turnul înalt luminat al *Vocii Zairului.* Problema rămânea în picioare. În câteva ore sau în câteva zile, Van de Kamp va lovi. Numai dacă Malko ar pune între timp mâna pe *Red Eye.* Văzu cu greu defilând bulevardele pustii şi sumbre şi se trezi la *Intercontinental,* ca dintr-un vis. Ajunse în cameră şi se trânti pe pat, transpirat, incapabil să gândească, după ce bău jumătate dintr-o sticlă de Vichy Saint-Yorre.

*
* *

Soarele intra în valuri în cameră, combătând victorios aerul condiţionat. Malko îşi privi ceasul şi se ridică tresărind. Zece şi jumătate! Ceruse să fie trezit la ora nouă şi, bineînţeles, camerista uitase…

Se frecă energic timp de zece minute cu săpun Jacques Bogart sub duş înainte ca să-şi revină. Încercă să-i telefoneze lui Victor Hammer, dar niciunul din cele două telefoane nu funcţiona. Încă o veste bună.

Ca în toate dimineţile, şoferul îl aştepta în faţa hotelului.

Direcţia: ambasada Statelor Unite. Îl conduseră imediat în biroul lui Victor Hammer.

Un negru tocmai ieşea de la el. Foarte demn, cu părul alb, îmbrăcat după moda europeană. Pe culoar, unul din uşieri îngenunche brusc la trecerea lui şi îi sărută mâna!

Victor Hammer observase scena din uşa biroului lui.

De îndată ce intră, îi spuse lui Malko cu un aer jubilant:

— L-aţi văzut' pe tipul care a ieşit de aici? Este M'Pole. Unul dintre liderii locali cei mai importanţi din Kiwu. E gata să meargă cu noi, împreună cu alţi lideri locali. Ca să pună o administraţie paralelă în loc şi să-l înlocuiască în blândeţe pe Mobutu. Într-un an vom fi gata şi regimul Mobutu va cădea ca un fruct copt. Bun. Dikuta M'Funi mi-a

telefonat. Se pare că totul e în regulă. Bravo.

Malko se aşeză.

— Nimic nu e în regulă, zise el.

Jubilării lui Victor Hammer îi făcu loc treptat consternarea pe măsură ce Malko îşi spunea recitalul. La sfârşit, îşi scoase ochelarii şi îşi aprinse un Rothmans.

— Trebuie să punem mâna pe Braaskart cât mai repede, zise el. Şi să-l facem să ne spună unde se află proiectilele *Red Eye.*

— Aveţi vreo idee? întrebă Malko.

Şeful centralei C.I.A. reflectă câteva secunde.

— Emilia Nogeira. Ea cunoaşte multă lume. Dacă n-avem niciun rezultat în patruzeci şi opt de ore. îi voi spune lui Dikuta M'Funi povestea cu proiectilele *Red Eye.*

— Ei bine, voi încerca, zise Malko.

Plecă apoi pe jos până la biroul de la *Panam.* Nu o găsi însă pe Emilia. Îl întrebă pe un angajat de acolo:

— Domnişoara Nogeira nu e aici?

— Nu, e bolnavă, îi răspunse acela. E acasă.

Malko se sui din nou în Mercedes şi îi dădu şoferului adresa metisei.

*

* *

Malko ţinu mult timp degetul pe butonul soneriei.

Niciun răspuns. Probabil că dormea la etaj. Insistă. Tot nimic. Într-un final se deschise o uşă vecină, în pragul ei apărând o tânără metisă care-l privi pe Malko suspicioasă.

— Ce doriţi?

— Domnişoara Nogeira nu e acasă?

Cealaltă dădu din cap.

— Sigur nu. A plecat de dimineaţă cu un prieten. I-am văzut eu.

O lumină roşie i se aprinse în cap lui Malko. Se forţă să surâdă.

— Nu era un alb foarte gras cu ochi albaştri?

— Ba da.

El se îndepărtă, neliniştit de moarte. De ce o luase Josse Braaskart cu el pe Emilia Nogeira?

Urcă în maşină, căutând să înţeleagă ce se întâmpla. Dintr-odată se lumină…

Amantul ei, „degustătorul“ lui Mobutu, era la curent cu toate deplasările lui Guide şi nu-i ascundea nimic Emiliei…

De la *Panam* se îndreptă din nou spre ambasadă. Fierbea de furie intrând în biroul lui Victor Hammer.

— Emilia Nogeira a fost probabil ridicată de Josse Braaskart. Anunţă el. Ceea ce ar vrea să spună că o acţiune din partea lor ar fi iminentă.

Şeful de la C.I.A. păli şi întrebă pe un ton plângăreţ.

— Aveţi vreo idee?

— Nu, mărturisi Malko. Acest proiectil sol-aer se poate afla oriunde în Kinshasa. Singura soluţie este să punem mâna pe Josse Braaskart şi să-l tocăm până vorbeşte. N-aveţi nicio idee în ce loc ar fi putut s-o ducă Josse pe Emilia, cu complicitatea lui Van de Kamp?

— Niciuna. Mărturisi americanul. Van de Kamp are foarte mulţi prieteni pe aici. Merg să mă întâlnesc cu M'Funi, ca să aflu viitoarele deplasări ale lui Guide.

*

* *

Albert Van de Kamp, cu un pacheţel în mână, trânti portiera Mercedesului şi se îndreptă cu pasul lui şchiopătat spre clădirea în care se afla camera seif a fabricii lui de bijuterii. Se aflau acolo permanent milioane de zairi în aur şi în argint şi era singurul care avea cheia. Soldaţi înarmaţi furnizaţi de asociatul lui zairez păzeau un perimetru larg în jurul clădirii, care era situată la distanţă de restul fabricii. O dată în plus, aliaţii lui zairezi eşuaseră în mod lamentabil. Dacă nu şi-ar fi luat precauţii, tot planul ar fi fost în aer şi el un fugar.

În plus, echipa C.I.A. era perfect la curent cu totul şi făcea eforturi ca să pună mâna pe el. Din fericire, operaţiunea „Emilia“ a mers. Fusese de o simplitate infantilă. Josse îi spuse doar că Malko Linge era rănit şi că o chema. Ea îl urmase până la fabrică fără dificultăţi. Prin intermediul contactelor lui de la C.N.D. ştia că numele lui nu fusese pronunţat în timpul operaţiunii de curăţare în Cetate. Singurul lucru pe care nu-l ştia era motivul tăcerii celor de la C.I.A.., care erau la

curent cu complotul. Mânia lui crescu în timp ce băga cheia în uşă. Încă de la început, Emilia Nogeira trebuia să ştie că el era realmente aşa-zisul traficant de diamante.

Încuie cu grijă uşa blindată în spatele lui. O deschise pe a doua. Cea de la camera seif. În întuneric, se lovi de corpul Emiliei Nogeira care era întinsă pe jos şi înjură. Părul lui alb era lipit de sudoare de frunte. Căută, găsi butonul de la întrerupător şi aprinse lumina. Încăperea nu avea nici o altă deschidere spre afară decât uşa. Emilia Nogeira, lungită pe spate, cu hainele în dezordine, cu mâinile şi picioarele legate, îl fixa cu ochii ei mari căprui. Se putea citi în ei pe deplin teama şi dezgustul. Nici măcar nu era legată la gură. Pereţii fiind foarte groşi. Scoase o exclamaţie furibundă, uitându-şi frica:

— Domnule Van de Kamp! Sunteţi nebun!

Se simţea mai degrabă surprindere decât frică în vocea ei. Van de Kamp o fixă mult timp fără să spună nimic.

— Ce vreţi de fapt? întrebă ea. Ştiţi că prietenul meu mă va căuta. Ce v-a apucat?

Albert Van de Kamp îşi luă un scaun şi se aşeză în faţa ei.

— Nu-mi pasă de colonelul tău de rahat, zise el cu tonul lui greu flamand. Nu el e cel care te-a atras aici. Eu i-am spus lui Josse că am ceva să te întreb. Vreau să ştiu la ce oră şi cum pleacă Guide la B'Gadolite. Ştiu că va pleca.

Un văl de teroare îi umbri ochii metisei. Înţelesese. Albert Van de Kamp nu fusese deloc subtil. Ca să pui o asemenea întrebare, trebuia ca întreaga maşină infernală să fie pregătită. Ştia răspunul la întrebarea flamandului. Amantul ei îi spusese aseară. Şi Van de Kamp ştia că ea ştia răspunsul. Însă ea rămase mută.

În faţa tăcerii ei, Albert Van de Kamp încercă o nouă abordare.

— Emilia, zise el pe un ton mai conciliant. Am hotărât, împreună cu câţiva prieteni, să debarasăm ţara de mizerabilul de Mobutu. De aceea, tu ne vei ajuta. Dacă nu ai această informaţie, vei telefona prietenului tău şi îl vei întreba. Crede-mă că n-o să regreţi.

Emilia nu se clinti.

— N-o să telefonez, zise ea. Şi aveţi grijă, că vor porni în căutarea mea.

— Nu mai spune prostii, zise Van de Kamp reluându-şi tonul brutal.

Nimeni nu va veni să te caute aici. Ştii cine e asociatul meu. Deci, vrei să mă ajuţi?

— Nu, îi răspunse Emilia Nogeira.

Era proba de forţă. Albert Van de Kamp se aplecă şi o trase pe Emilia de părul ei lung, până când faţa metisei fu la înălţimea genunchilor lui.

— Ştii ce se întâmplă cu femeile adulterine în ţara asta?

Emilia Nogeira întoarse capul. Ştia. Albert Van de Kamp o fixă cu un aer răutăcios. Cerul îl lipsise de orice sensibilitate şi asta îl ajuta de multe ori. Metisa reuşi să nu spună nimic. Flamandul ridică din umeri.

— Foarte bine, vei degusta.

Luă sacul pe care-l adusese cu el şi-l deschise. Conţinea un borcan cu *pilli-pilli* concentrat şi o pară de clismă. Efectul condimentului asupra mucoaselor era apropiat de cel al sodei caustice. Nimeni nu putea suporta această durere fără să înnebunească.

Trebuia să distrugă rezistenţa Emiliei. Dacă nu, tot proiectul se ducea de râpă şi el s-ar afla într-o postură nu tocmai plăcută.

*

* *

Malko, la barul de la *Inter,* încerca să-şi limpezească creierii în faţa unui Perrier. Josse Braaskart se volatilizase. Albert Van de Kamp nu părea să fie de găsit nici acasă, nici la birou. Era în impas.

Brusc, forţându-se să-şi amintească evenimentele recente, îi veni o idee.

Abandonând un dejun care i-ar fi dat crampe la stomac şi unui struţ, plecă să-şi caute şoferul. Din fericire, acesta era la postul lui. La acea oră, Victor Hammer ar fi trebuit să-şi ia masa acasă. Îi dădu şoferului adresa de pe bulevardul Caisse-d'Epargne.

Dombashi, pigmeul, era în grădină. Veni ceremonios ca să-i strângă mâna şi îl conduse până la uşa americanului. Acesta din urmă îl primi în cămaşă.

— Din nou? întrebă el neliniştit.

— Nu, zise Malko, dar am o idee.

— Intraţi.

De îndată ce ajunseră în livingul imens, Malko întrebă:

— M’Pole, liderul local pe care l-aţi văzut în această dimineaţă, are oameni în Kinshasa?

— Da, bineînţeles. Chiar mi-a lăsat numele colaboratorului lui.

— Daţi-mi-l. Vreau să-i cer să ni-l găsească pe Josse Braaskart.

Hammer fluieră admirativ.

— Nu-i rău. Trebuie să întrebi de cetăţeanul Moue-Moue la I.N.S.S. Din partea lui M’Pole.

Malko plecase deja. Ieşirea Emiliei Nogeira îl obseda cel puţin tot atât de mult ca Mobutu. Van de Kamp era destul de puternic ca să o ducă într-un loc sigur. Clădirea de la I.N.S.S. se afla la doi kilometri mai departe, pe bulevardul 30 Iunie. El se adresă băiatului de la recepţie:

— Cetăţeanul Moue-Moue?

Celălalt dădu din cap.

— Nu cunosc niciun cetăţean Moue-Moue aici, cetăţene. Malko scoase o bancnotă de zece zairi. Într-o clipă, celălalt plecă să se informeze. Reveni după zece minute şi îi arătă lui Malko un garaj din spatele imobilului.

— Cetăţeanul Moue-Moue lucrează acolo. Spală maşini.

Nu părea să-i poarte o stimă prea mare. Malko traversă curtea şi se îndreptă spre un negru în zdrenţe, aşezat pe jos, care îl privea cu un aer bovin.

— Cetăţeanul Moue-Moue?

— Da, eu sunt, şefu’.

— Vin din partea regelui tău, anunţă Malko. M’Pole.

Faţa celuilalt se întunecă imediat. Dădu din cap şi spuse văicărindu-se:

— Nu-l cunosc pe acel cetăţean, şefu’.

Privirea lui se feri de cea a lui Malko. Acesta nu mai insistă, îşi scrise numele şi numărul de telefon de la camera lui de la *Intercontinental* pe o hârtie şi i-o întinse.

— Uite. Dacă afli ceva să mă contactezi aici.

— E în regulă, şefu’.

Îşi reluă faţa de adormit. Malko se întoarse la *Intercontinental.* N-avea altceva de făcut decât să-şi omoare timpul la piscină. Nu se aşezase decât de zece minute, să mănânce un hamburger pe terasă,

când apăru o siluetă gata să ademenească un întreg colegiu de popi. Voluptuoasa Astrid Van de Kamp. Mulată într-un maiou negru din care i se zăreau sânii admirabili. Avansă spre Malko cu mersul ei dansant. Era ultima persoană pe care se aştepta să o vadă.

Cu un gest perfect natural, ea se aşeză la picioarele şezlongului.

— Ce mai faci?

Malko o privi, perplex. Nu se putea ca ea să nu ştie ceea ce se întâmplase. Cum altfel?…

— Uite, chiar voiam să-l văd pe soţul tău, zise el neglijent.

— E la Matadi. Zise ea.

— Ce caută la Matadi?

Astrid oftă şarmant.

— Ştii, niciodată nu ştiu ce face. Nu vreau să fiu la curent cu afacerile lui. E prea complicat. Sunt atâtea lucruri mai plăcute de făcut.

— Ce cauţi aici? întrebă Malko.

Era foarte posibil ca Van de Kamp să nu-i fi spus nimic soţiei lui.

— Trebuie să fac nişte cumpărături de la *Delices,* zise Astrid. Dar n-au deschis încă. Atunci m-am gândit să vin aici să beau un ceai.

— Nu vii să-ţi bei ceaiul în camera mea? întrebă Malko.

— Ştii bine că nu-l înşel pe Albert.

Îi mai auzea încă strigătele în urechi… Pieptul ei îl fascina pe vecinul său care începu să-şi înmoaie ochelarii de soare în *Irish coffee.* Malko căuta disperat să utilizeze această întâlnire. Cel puţin să verifice dacă Emilia şi Josse nu se aflau acasă la Albert Van de Kamp.

— Vrei să te însoţesc la cumpărături? îi propuse el.

— Cu plăcere, zise Astrid. Într-o oră.

Ea îşi luă un şezlong, îşi instală lucrurile şi se aruncă în piscină. În timp ce ea se îmbăia, unul din servitorii negri veni şi se aplecă la urechea lui Malko.

— Şefu', vă caută cineva care vrea să vă vorbească. E acolo.

Malko îşi întoarse capul spre bar şi spre toneta la care se preparau snacks-uri şi îl zări pe cetăţeanul Moue-Moue. Tot în zdrenţe!

Profitând de absenţa lui Astrid, se strecură spre el, cu inima bătându-i cu putere. Moue-Moue aşteptă să fie singuri ca să-i spună pe un ton vehement:

— Şefu', sunteţi nebun că aţi venit să mă căutaţi acolo. E foarte periculos. C.N.D.-ul ne hărţuieşte. Mobutu nu mai vrea lideri locali. Ce doriţi? Cine sunteţi?

— M-am întâlnit cu regele dumneavoastră la ambasada americană, explică Malko. Am nevoie de o informaţie. Să găsesc un alb care e pe undeva prin Cetate. Probabil la cel de-al „doilea birou" al lui. E foarte cunoscut.

Apoi i-l-descrise pe flamand cu lux de amănunte. Celălalt asculta impasibil. Într-un'final dădu din cap.

— Asta va costa aproape două mii de zairi. Dar nu trebuie să spuneţi nimic la nimeni. O să trimjţ pe unul dintre ai mei. Va trebui să-i daţi lui banii.

— Îţi voi da tot atâţia şi ţie, zise Malko, care cunoştea manierele de lucru.

— E în regulă, şefu', zise celălalt, reluându-şi tonul din *Coliba unchiului Tom.*

Apoi dispăru discret. Erau patru mii de nativi din Kiwu la Kinshasa care vor porni la vânătoare. Malko nu mai era singur. Revigorat, se întoarse la flirtul lui interesat. Astrid ieşea din apă.

— Pot să fac un duş la tine? întrebă ea.

Plecară împreună, dezlănţuind valuri de gânduri obscene bărbaţilor de la piscină. Malko o observă pe tânăra femeie.

Această întâlnire era foarte bizară. Totuşi, Astrid părea atât de inocentă! Dar el se îndoia de şmecherul bătrân flamand.

În cameră, Astrid îşi scoase maieul, se dădu într-o parte şi-l întrebă pe Malko:

— Nu faci şi tu un duş?

Chiar dacă era curat ca un bănuţ nou, era o ofertă pe care nu putea s-o refuze. O însoţi şi începuseră să se joace cu jeturile de apă caldă. Apoi, pe nesimţite, jocul lor îşi schimbă natura. Astrid începu să se lipească de Malko, apoi să-l mângâie râzând. Într-un final îngenunche sub jetul de apă şi îi făcu ofranda gurii ei. El se lăsa făcut din picioare, ţinându-se de perete, simţind apa caldă ţârâind deasupra lui şi gura lui Astrid şi mai caldă. Dar creierul îi era înfiorător de lucid…

Zburdalnică, Astrid îl abandonă brusc.

— Acum n-am timp Mă însoţeşti?

Deja ieşise din baie, lăsându-l cu erecţia lui. Încercă să o ajungă din urmă, dar ea se desprinse râzând, se uscă rapid şi îşi trase slipul. Ca şi cum ceea ce făcea ea era perfect natural.

Malko îşi reprimă frustrarea, se îmbrăcă la rândul lui şi coborâră. Maşina 450 SI a lui Astrid era în parcare. Fără şofer.

Parcurseră rapid bulevardul 30 Iunie şi se opriră în faţa unei barăci din pânză cu acoperiş din tablă ondulată verde. *Aux Delices.* O nebunie de flamanzi se înghesuiau acolo. Se vindeau de toate. Era *Fauchon, Fortunum & Mason şi Gimbels* reunite, la preţuri ce provocau întreaga concurenţă. Cel mai mic produs valora o jumătate din salariul unui zairez mediu… Astrid îşi făcu cumpărăturile. Pentru cinci sute de zairi pe care îi scoase dintr-o sacoşă mare din pânză. Salariul pe doi ani al unui muncitor necalificat… Malko o ajută să-şi ducă sacoşa cu mâncare: ficat de gâscă, legume proaspete, zahăr, Dom Perignon… şi chiar apă de toaletă Jacques Bogart.

— Haideţi să bem un pahar acasă, propuse ea. Poate că s-a întors Albert de la Matadi. Va fi fericit să te vadă.

Era atât de naturală, încât Malko alese să o creadă. Albert van de Kamp risca să facă o faţă caraghioasă… Urcară pe serpentinele de la Binza cu viteză mică.

Malko privi gărzile înarmate care vegheau împrejurimile.

Băieţii veniră în fugă să ia pachetele. Astrid îl trase pe Malko spre o clădire pe care o remarcase încă de la prima lui vizită acolo. Un bungalow, la capătul scărilor de la intrare, care înconjurau piscina.

Malko împinse uşa şi se trezi într-o altă lume: era tapetat cu blănuri albe pe toţi pereţii, până la tavanul din sticlă fumurie, care era foarte jos. Solul era foarte plăcut. Un bazin rectangular ocupa mijlocul încăperii, înconjurat şi el cu blană. Apa era caldă şi ieşeau aburi din ea. Erau îngrămădite perne de toate culorile şi un lanţ de o înaltă fidelitate completa ansamblul, cu un bar şi mai multe scaune foarte joase.

— Aici vom fi liniştiţi, zise Astrid. E foarte cald afară.

Se debarasă de rochie dintr-o mişcare şi se aruncă în apă. Nu avea mai mult de cincizeci de centimetri. Un fel de jacuzzi. Tânăra femeie se întinse voluptuoasă cu picioarele desfăcute, privindu-se în plafon.

— E fosta casă a unui general zairez, îi explică ea. El a amenajat

această încăpere pentru micile lui plăceri. Îşi aducea câte patru-cinci fete şi se închidea aici mai multe zile. Tu nu faci baie?

— Ba da, ba da, răspunse repede Malko.

Se dezbrăcă la rândul lui şi intră în apa călduţă.

— Aşteaptă, vom bea puţină şampanie, zise Astrid.

O adevărată gheişă blondă. Se mişca prin apă, ondulându-se până la bar, desfăcu o sticlă de Moet şi apoi reveni cu două pahare. Malko privea oglinzile din plafon nu prea destins. Brusc inima aproape îi stătu în loc. Zărise în reflecţia apei din bazin o linie fină care îl împărţea în două, care aproape că nu se vedea din cauza mişcărilor apei. Dar, în oglindă, se distingea perfect. A trebuit să-şi folosească întregul auto-control ca să nu sară imediat afară din apă.

Foarte lent se sprijini cu spatele de perete, cu mâinile sprijinite de marginea bazinului şi capul pe spate. Avea toţi muşchii încordaţi. O privi pe Astrid.

Ea terminase de umplut paharele, aşteptând să se ducă spuma. Luă un pahar şi i-l întinse lui Malko, după ce se apropiase în dreapta lui.

— Ţine, dragul meu.

Malko întinse mâna dreaptă spre pahar, nemaiţinându-se decât cu mâna stângă. Dar privirea îi rămase ţintuită pe picioarele lui Astrid. Văzu piciorul stâng avansând spre blana albă, tatonând şi, din tensiunea tendoanelor, realiză că ea se apăsa cu toată greutatea. Malko îşi trase violent braţul spre sol, lăsând să-i scape paharul, în momentul în care fundul bazinului se deschise în două.

Capitolul XIV

Cu o violentă mişcare în spate, Malko se ridică pe marginea bazinului şi se rostogoli într-o parte pe blana albă, în timp ce apa dispărea cu zgomot de cascadă în deschizătura uluitoare. Dintr-un salt se puse din nou în picioare. Astrid rămase în acelaşi loc, cu celălalt pahar de şampanie în mână.

Văzându-l pe Malko apropiindu-se, i-l aruncă în cap cu un strigăt înăbuşit. Malko simţi din plin lichidul rece curgându-i pe umeri şi se trezi faţă în faţă cu tânăra femeie. Ea făcuse o mişcare de recul care o îndepărtă puţin de el. Malko se întoarse spre jacuzzi privind gaura sumbră. Fundul bazinului se separase în două părţi care atârnau acum pe verticală. Doi sau trei metri mai jos, el distinse puţină apă şi o formă alungită care începuse să alunece pe sol, dispărând puţin câte puţin din câmpul lui vizual.

Un crocodil enorm.

Nu era o privelişte prea plăcută. Dacă ar fi căzut în trapă ar fi fost sfâşiat şi mâncat de viu. Întoarse capul şi o privi pe Astrid. Trăsăturile feţei i se schimbaseră. Nu mai era frumoasă, chiar şi ochii păreau că i s-au afundat în cap, rămânând goi, fără niciun fel de expresivitate. Cu umerii încovoiaţi, părea că aşteaptă să i se întâmple ceva teribil. Malko o privi lung, în linişte. Ce să facă?

Să o plesnească ar fi fost derizoriu. Să o bată? Nu avea astfel de principii… Să o arunce în fosă? Era exact ceea ce ea se aştepta să facă… Atunci, să o întrebe de ce a vrut să-i ofere această moarte atroce? Răspunsul era evident. Ea forma, împreună cu Albert Van de Kamp, un cuplu adevărat. Două animale de pradă. Probabil că asta îi unea cel mai mult… Brusc, Astrid o şterse spre uşă. Malko nu încercă să o reţină.

Se îmbrăcă rapid şi ieşi din bungalow. Soldaţii înarmaţi îl priveau cu un aer bovin. Auzi un zgomot de motor şi văzu mai jos Mercedesul lui Astrid care se îndrepta spre drumul de la *Devinière*.

Privind în jurul lui, Malko înţelese mecanismul capcanei. Peluza nu era decât înălţimea unui imens rezervor artificial în care era încadrată

piscina. Un crocodil putea rămâne acolo zeci de ani cu condiţia să fie hrănit regulat. Şi cum o şopârlă poate să trăiască aproape două sute de ani… Jacuzzi trebuia că se închide şi se umple din nou automat, nelăsând nicio urmă. Crima perfectă. O pisică apăru şi veni să se frece de picioarele lui. Soarele strălucea.

Malko intră în casă şi parcurse rapid toate încăperile, mai puţin biroul lui Albert Van de Kamp care era încuiat. Nu găsi nimic. Josse şi metisa nu erau acolo. Coborî la etajul inferior. Mai multe maşini staţionau în parcare. Modest, luă un Mercedes 280 SI negru şi se îndreptă în direcţia *Deviniere.* Numai atunci începu să tremure când trebui să-şi strângă falangele pe volan. Revedea silueta lunguiaţă a crocodilului dispărând în întuneric. Deoarece belgianul încercase această lovitură îndrăzneaţă, trebuie că erau încolţiţi. Sau că planul lui era pe punctul de a-i reuşi.

Ca într-un vis, mergea de-a lungul bulevardului 30 Iunie, încercând puţin câte puţin să se calmeze. Victor Hammer avea categoric pâinea şi cuţitul.

Îşi parcă Mercedesul împrumutat în *drive-way*-ul ambasadei şi se anunţă prin intermediul soldatului de gardă. Acesta din urmă îi aruncă o privire plină de curiozitate.

— Nu vă simţiţi bine, domnule?

Malko se privi în oglinda de pe hol: era livid şi avea cearcăne adânci sub ochi. Reuşi să-şi smulgă un surâs şi să spună:

— Sunt bine. E foarte cald. Mult prea cald.

*
* *

Victor Hammer îi întinse lui Malko un pahar plin cu votcă, sincer bulversat.

— Beţi asta, zise el. Dacă aş fi ştiut! Lovitura trapei. Toată Kinshasa vorbeşte despre ea. Fostul proprietar al vilei, un văr de-al lui Guide, a instalat-o ca să-şi lichideze adversarii politici. Dar credeam că e doar un zvon gen Radio-Şanţ.

— E mai mult decât o rumoare, zise Malko care-şi revenea uşor-din emoţii.

Revedea crocodilul târându-se în apa neagră şi greţoasă.

Victor Hammer îşi freca gânditor mâinile una de alta.

— Era crima perfectă. Cine v-ar fi căutat acolo? Servitorii ar fi jurat că aţi plecat, nu eraţi nici măcar cu maşina. Albert Van de Kamp nu va reapărea după o asemenea lovitură. Am să vă dau o altă noutate. (îşi consultă ceasul). Avem exact paisprezece ore ca să-l găsim pe Josse Braaskart şi proiectilul lui *Red Eye.*

— De ce paisprezece ore?

— Pentru că Guide zboară mâine la B'Gadolite cu avionul lui personal C130. Plecarea e mâine dimineaţă la ora şapte. Este ora cinci…

— Înţeleg, zise Malko. Dar eu nu pot să fac nimic altceva decât să aştept noutăţi de la cetăţeanul Moue-Moue… O să încerc încă să dau de urma lui Albert Van de Kamp.

— Ţineţi-mă la curent, zise Hammer. Voi fi acasă peste o oră.

Îl părăsi pe şeful de la C.I.A. mai degrabă descurajat. Eforturile lor erau sortite eşecului din pricina belgianului. O avea pe Emilia, încercase să-l elimine pe Malko şi, pe deasupra, a dezamorsat C.N.D.-ul.

Soarele îi păru mai puţin arzător. Luă drumul spre C.C.I.Z. Urcă direct la etajul unsprezece, la Jacques Anvers, asociatul lui Bert Adlin. Întredeschise o uşă la întâmplare. O voce îl întrebă din spate:

— Ce căutaţi, cetăţene?

Se întoarse. Era Jeanne. Secretara cărnoasă a lui Jacques Anvers. Cucerirea lui de o seară. La fel de provocatoare, într-o tunică violet care-i strângea formele agresive. Pufni în râs şi îşi lăsă în jos ochii căprui umbriţi de genele false lungi de un kilometru.

— Nu te-am recunoscut, şefu…

Ea rămase acolo, privindu-l pe sub pleoape, fără să prea ştie ce voia el de fapt. Malko îi adresă un surâs amăgitor.

— Am împrumutat o maşină de la prietenul meu. Cetăţeanul Van de Kamp. Dar nu ştiu unde e biroul lui. Vrei să te interesezi să vezi dacă este acolo?

— Da, da, zise Jeanne cu entuziasm.

Se angajă într-o lungă conversaţie la telefon, apelă trei numere diferite ca să-l anunţe într-un final:

— Nu vine astăzi.

— Cu atât mai rău, zise Malko.

Jeanne se apropie de el.

— Vrei să mă duci la dans în seara asta?

— Nu ştiu, răspunse Malko evaziv.

— Vino, îţi voi da adresa mea, insistă ea.

Malko trebui s-o urmeze în birou ca să nu o vexeze.

— Poate că voi trece să te văd diseară, promise el.

Se trezi pe scara rulantă, întrebându-se unde va merge acum. Trebui să se rezume să se întoarcă la *Inter* şi să-şi piardă vremea aşteptând ca cetăţeanul Moue-Moue să-şi facă apariţia.

*

* *

Albert Van de Kamp se strâmbă dezgustat intrând în camera seif. Mirosul era insuportabil. Un amestec de urină, de vomă şi de sudoare. Emilia Nogeira era lungită, în acelaşi loc, cu faţa crispată de durere, cu nările strivite, ochii închişi, gemând fără întrerupere. Para de clismă zăcea pe jos lângă un flacon de *pilli-pilli* pe jumătate gol.

— Deci?

Ea nu-i răspunse. Atunci când supliciul ei începuse, dimineaţă, urlase ca o nebună ore întregi, până se epuizase complet. Apoi durerea devenise mai surdă, înviorată de cea mai mică mişcare, la cea mai mică contracţie. Îşi făcuse nevoile pe ea. Burta îi era umflată gata să-i crape, se simţea mâncată de vie. Şi, pe deasupra, îi era frică. După acest tratament, flamandul n-o putea slăbi. În primele ore ale captivităţii sale sperase că Malko va veni să o caute, agăţându-se de acest gând cu toate forţele. Apoi, puţin câte puţin, speranţa se diminuase. Era complet în mâinile flamandului. Singura ei şansă era să reziste cât mai mult timp posibil, sperând într-un miracol. În această fabrică de bijuterii, nimeni n-ar interveni în favoarea ei.

Van de Kamp îşi trase scaunul şi se aşeză călare pe el. Contemplând-o pe metisă cu ochii lui cenuşii plini de răutate. Îi era groază că o să-i reziste. Nu era un bărbat subtil: trebuia să o facă să cedeze. Brutal. Feroce.

— Nu vrei să-mi spui? repetă el.

Emilia dădu din cap negativ.

Van de Kamp se ridică, exasperat. Şi el juca contra cronometru. Nu-i venea să creadă ce rezistenţă îi opunea Emilia. Trebuia să găsească altceva. *Pilli-pilli* îi slăbise vizibil forţele. Ar fi fost suficient să atace într-un alt punct. Vizitându-şi atelierele cu o oră mai devreme, avusese o idee.

Ieşi. Emilia recăzu în toropeala ei. Numai că auzi uşa deschizându-se din nou şi îl zări vag pe Albert Van de Kamp depozitând un recipient pe sol.

Flamandul veni şi se ghemui aproape de ea. Ea simţi că îi desface legătura de la mâini şi brusc, îi reveni speranţa. Dar, atunci când îşi încrucişă privirea cu cea a călăului ei, înţelese imediat că era de rău. Faţa lui respira ura şi gura nu mai era decât o linie subţire.

O luă de mâna stângă şi o legă pe cealaltă de-a lungul corpului. Ai fi zis că un doctor îi ia pulsul bolnavului.

— Eşti sigură că nu vrei să vorbeşti?

Îl lăsă în suspans câteva secunde înainte să răspundă. Prinzând-o de mâna stângă, îi cufundă brusc mâna metisei în recipient.

Emilia încercă timp de o fracţiune de secundă o senzaţie de rece glaciar, care se transformă imediat într-o arsură atroce. Avea impresia că i se răsuceşte pielea şi că i se desprinde. Aerul îi lipsea ca să strige, însă totuşi urlă din toate forţele plămânilor ei, un strigăt care îi smulse bronhiile. Atunci când Albert Van de Kamp îi puse din nou mâna pe jos, avea impresia că e tot în recipient.

I-au trebuit mai multe minute să poată vedea normal. Arsura atroce nu înceta deloc, părând că-i găureşte carnea şi nu se putu împiedica să nu-i scape un geamăt continuu şi surd.

Reuşi să întoarcă gâtul şi îşi privi mâna. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Degetele îi erau adunate, minuscule, ca o mână de copil. Toată pielea îi era acoperită de o peliculă albă şi strălucitoare cu reflexii metalice.

Ea auzi vocea lui Albert Van de Kamp, venind de foarte departe:

— E cositor.

Cositorul topit începuse să se răcească pe ea, strângându-i carnea arsă într-un înveliş de metal. Brutal, inima i se opri şi îşi pierdu cunoştinţa. Simplul fapt că vrusese să-şi mişte degetele îi dăduse o undă de durere atât de mare încât nu putu rezista. Nici măcar nu mai

simţea durerea provocată de *pilli-pilli.*

Atunci când îşi reveni din leşin, Albert Van de Kamp îi aruncă o privire indiferentă. Cositorul se uscase şi mâna ei părea o sculptură. Dar sub el, arsura era înfiorătoare, continuă, rozându-i carnea. Belgianul zise cu o voce egală:

— Dacă nu-mi spui ce vreau să aud, peste cinci minute îţi bag şi mâna cealaltă în baie. Dacă vorbeşti însă, te voi îngriji. Pielea ta va deveni ca înainte. Te las să te gândeşti singură. Pe curând.

Emilia Nogeira n-ar fi crezut că putea fi atât de inuman. Flamandul părea pe deplin mulţumit. Dintr-odată îşi aminti de tot ce auzise despre el, despre masacrele la care se dedase în timpul represaliilor rebeliunii muletiste din Kisangani în 1963.

Modul în care-şi trata băieţii şi secretarele care refuzau să se culce cu el. O dată, plătise un poliţist să-l bată până la moarte pe un mic hoţ care îi sustrăsese masca de la Mercedes… Durerea îi răvăşi creierul. Fără să-şi dea seama, începu să geamă.

Pierduse noţiunea timpului când uşa se deschise din nou. O străbătea o sete obsedantă. Nu-l vedea. Ca prin ceaţă, zări silueta subţire a belgianului. O fixa cu mâinile în buzunar. Impasibil. Ea vru să vorbească, dar era prea obositor pentru ea.

— Eşti de acord?

Vocea flamandului îi parveni din depărtare. Avea impresia că are un cuptor în burtă şi furnici în mâna stângă.

Aproape fără să-şi dea seama, dădu din cap. Van de Kamp se ghemui lângă ea.

— Când pleacă?

— Mâine dimineaţă, şopti Emilia. La B’Gadolite.

— La ce oră?

— La ora şapte din N’Jili.

— Cu ce aparat?

— Un C 130 Hercules. Cel care are o placă cu trei stele în faţă.

Albert Van de Kamp răsuflă uşurat. Ştia esenţialul. Proiectilele de care dispunea puteau să lovească la mai mulţi kilometri distanţă un aparat în plin zbor. Cu atât mai mult unul pe punctul de a decola.

Capitolul XV

Albert Van de Kamp se ridică nespus de uşurat. Securitatea împrejurimilor de la N'Jili era asigurată foarte slab. Chiar şi atunci când Giude se deplasa.. Totul ar trebui să decurgă perfect dacă planul lui ca să-l elimine pe agentul de la C.I.A. ar fi funcţionat. Primise un telefon isteric de la Astrid care îi aduse vestea proastă. Pe moment, i se păruse o catastrofă. Apoi se mai gândise. De azi pe mâine C.I.A. nu putea face nimic împotriva lui.

Emilia Nogeira gemea, cu faţa deformată de durere şi buzele umflate de sete.

— O să trimit pe cineva să-ţi aducă apă, promise Van de Kamp.

Auzi din nou zgomotul zăvoarelor şi uşa grea se trânti. Emilia ştia că nu va mai fi torturată, dar gemea fără încetare. Nu auzise bârâitul Mercedesului care părăsea mica uzină.

Lângă el, blocat între două scaune, Albert Van de Kamp avea plasată o mitralieră Uzi ascunsă sub un ziar. Pentru cazul în care ar fi avut întâlniri neplăcute. Îşi dorea o bere rece şi intră în clubul de golf.

Acum începuse numărătoarea inversă, care îi va aduce o avere ce nu se putea măsura cu ceea ce furase el timp de treizeci de ani din Zair. Ceva comparabil cu miliardele acumulate de Mobutu. Se spunea că acesta din urmă dăduse comandă în Spania să i se fabrice veselă din aur masiv pentru patruzeci de persoane. Acest gând îl ameţea atât de tare că dădu peste un cărucior. Un poliţist cu cască roşie coborî din adăpost şi veni în grabă, cerându-i actele.

— Nu-i în regulă, nu? bombăni Albert Van de Kamp.

Cum celălalt insista, ieşi brusc din maşină şi îi expedie o lovitură de pumn în plină figură.

— Acum ia-mi numărul maşinii, maimuţoiule, zise el jovial înainte să demareze din nou vesel.

Poliţiştii de la circulaţie nu erau înarmaţi, deci nu erau periculoşi. În plus, acela era drogat şi analfabet. Viaţa era frumoasă. Fluieră trecând pe lângă o tipă elegantă în tunică lungă oranj, cu capul ca un satelit.

*

* *

Barmanul se aplecă spre Malko peste tejghea şi murmură:

— Şefu', vă aşteaptă cineva afară în parcare.

Malko tresări. Vizitatorul discret nu putea fi decât cetăţeanul Moue-Moue. Traversă holul şi coborî în parcare. Zairezul îl aştepta într-un colţ întunecos.

Se apropie de Malko.

— Bună ziua, şefu'.

— Ia zi. Ai aflat ceva?

Moue-Moue se scărpină în cap, jenat.

— Albul ăla nu e prea cunoscut, începu el. Dar are un al „doilea birou", pe cetăţeana Liza Kibanga. Ea lucrează la Unibras pe post de secretară, dar n-am putut să-i aflu adresa. Mâine o vei avea.

Risca să fie prea târziu. Malko turbă de mânie.

— Nu e nicio modalitate s-o afli astâ-seară?

Moue-Moue dădu din cap dezolat.

— Nu e posibil, şefu'.

Se muta de pe un picior pe altul. Malko scoase un teanc de zairi.

— Eşti sigur?

Moue-Moue privi bancnotele. Îşi trecu o limbă lungă şi roz peste buze şi zise:

— Poate, şefu'. Merge să danseze aproape în fiecare seară, la bar pe strada Ngiri-Ngiri. E uşor de găsit. E foarte aproape de bulevardul Gambela.

Malko se gândi brusc la secretara cărnoasă a lui Jacques Anvers. Era ideală pentru acest gen de cercetare.

— Voi încerca să o găsesc acolo, zise el. Oricum, vino să mă cauţi dimineaţă, de îndată ce-i afli adresa.

— Promit şefu', jură Moue-Moue. M-a costat cinci sute de zairi ca să aflu asta.

Malko mai scoase o mie de zairi şi i-o întinse negrului.

— Vei primi tot atâta şi mâine.

Dacă îi plăteşti pe *matabiche* dinainte, e supărător.

Urcă din nou în hotel, îşi făcu un duş şi aşteptă cu nerăbdare

venirea serii. Către ora opt, coborî şi îi explică şoferului unde voia să ajungă. Cetatea era încă foarte animată. Prima etapă. Locuinţa lui Jeanne, secretara cărnoasă. Ca în toate grădinile din Cetate, zidul era plin cu cioburi de sticlă.

Auzi paşi grăbiţi când bătu la uşă. Jeanne deschise. Era superbă, într-o tunică roşu cu verde. Radioasă. Genele ei false erau lungi ca nişte aripi. Interiorul locuinţei, decorat la bază cu neoane verzi din plastic, respira luxul african.

Îl îmbrăţişă pe Malko.

— Unde mă duci să cinăm?

— Nu ştiu, zise Malko. Voiam să mergem la dans în Cetate.

Ea îl privi cu o uimire şocată.

— În Cetate! Dar nu se mănâncă bine. Am putea să mergem la *Devinière.* Gătesc bine.

Visul tuturor femeilor din al „doilea birou“. Era în mod comic decepţionată. Malko reluă. Avea nevoie de ea.

— Să mergem la *Stirwen,* zise el. Dar după aceea, vreau să dansez. Se pare că sunt locuri amuzante pe aici.

— Oh! e plin de bunici, zise negresa cu un aer dezgustat. Să mergem mai bine la *Prive.*

— Nu sunt membru.

— Dar eşti alb. E acelaşi lucru.

— Ascultă, zise Malko prins de o inspiraţie genială. În seara asta vom dansa în Cetate şi mâine îţi cumpăr o rochie frumoasă de la *African Lux* ca să mergem la *Prive.* E bine?

— E bine. Zise ea, înseninată de perspectiva rochiei.

*

* *

Negrul lovi cu un aer indiferent palma lui Malko şi pe cea a partenerei lui. Vacarmul muzicii se auzea din capătul străzii. Se opri o secundă în pragul balului. O magmă de bărbaţi şi de femei dansând, gesticulând, interpelându-se într-o ambianţă copilărească. Un singur numitor comun: berea, la trei zairi o sticlă mare. Fără bere nu există plăcere.

O „mama“ enormă strânsă într-o tunică roşie care îi susţinea cu

greu cele o sută douăzeci de kilograme se atinse de el. Cu o cupă de Primus în mână, cu ochii lucioşi de alcool şi de cânepă. O negresă ce vorbea cu partenerul ei nu se dădu suficient de repede la o parte la trecerea ei. Înfuriată, mama masivă se întoarse şi îi aruncă conţinutul cupei în plină figură.

Începută sub asemenea auspicii, conversaţia nu putea fi decât una animată. După treizeci de secunde, o duzină de „manoas“ îşi tapau cocurile într-un concert de urlete şi de râsete. Încăierarea se calmă atât de repede pe cât se şi declanşase.

Foarte demnă, Jeanne, care se aşezase pe un scaun întors invers lângă Malko, puţin mai deoparte, dădu din cap şocată.

— „Mama“ asta e foarte rea.

O negresă căreia îi lipseau jumătate din dinţii din faţă veni gravă şi se aşeză înaintea lor.

Aparent, Jeanne era o verişoară de departe a ei. Balul tropical se derula pe jumătate într-un şir de cămăruţe mici unde zeci de cupluri flirtau şi dansau, pe jumătate într-un fel de grădină pe întreaga lungime a casei, plină de lăzi de bere goale ce serveau drept scaune şi mese. Multe fete singure dansau între ele, cu tunicile africane agresive, luptând pentru singurul alb prezent, adică pentru Malko.

— Ce are verişoara ta? întrebă el. A avut un accident?

— Nu, răspunse Jeanne. S-a certat cu Jules al ei şi el i-a dat un cap în gură.

Ca în termeni galanţi…

— Acum, adăugă Jeanne. E dezgustată de „papas“.

Avea şi de ce.

Jeanne începea să devină afectuoasă pe faţă. Îl luă pe Malko de mână şi i-o puse pe coapsă, cu scopul de a-şi stabili bine proprietatea. Încercară să danseze, dar mirosul din interior era îngrozitor. Ar fi fost necesare tomberoane întregi de Jaques Bogart ca să devină suportabil. Malko privi marea de capete negre din jurul lui, întrebându-se dacă cea pe care o căuta se afla acolo! Se aplecă spre partenera lui:

— Vreau să-mi faci un serviciu. Caut o fată care se numeşte Liza. Cred că e aici. Ai putea să o găseşti?

— Liza?

Privirea lui Jeanne se înflăcăra şi ea ridică periculos halba de bere

în aer.

— Ia te uită. Nu eşti prea politicos. Ce…

Malko se grăbi s-o liniştească:

— E „al doilea birou“ al unui prieten de-al meu, cetăţeanul Josse Braaskart. Cred că e la ea acasă şi vreau să-l întâlnesc. Poţi să le întrebi pe „mamas“? După aceea, putem încerca să mergem la *Prive.* El e un flamand foarte gras, cu ochi albaştri: ea lucrează la Unibras, secretară, la fel ca tine.

Stimulată, Jeanne i-l încredinţă pe Malko verişoarei ei ştirbe şi se îndreptă spre negrul cu care-şi loviseră palmele la intrare.

Malko, ca să se distreze, observa baletul neîncetat al acelor „mamas“ bucălate, planturoase în tunicile lor, maiestuoase şi ridicole…

Jeanne nu lipsi mult timp. Malko o văzu reapărând, trăgând-o pe acea metisă splendidă cu forme provocatoare pe care o întâlnise la *Perruche Bleue* cu Josse. Jeanne o privea maiestuoasă, conştientă de superioritatea obuzelor ei.

— E cetăţeana pe care o cauţi, îl anunţă ea.

*

* *

Josse Braaskart termină de golit cele cinci kilograme de peştişori într-un vas, apoi începu să zdrobească explozibil în cutia mare de conservă. Aşezat pe un taburet în mijlocul unei încăperi goale, transpira îngrozitor. Aerul condiţionat era necunoscut în Cetate… Se tăiase deschizând una din cutii şi îşi sugea într-una degetul. Înjurând de unul singur. Dacă ar fi rămas măcar Liza să-l ajute! Dar ea pleca să danseze în fiecare seară şi revenea duhnind a bere şi a cânepă când nu se lăsa trasă de vreun netrebnic de la bal cu care se alinta în fundul vreunei alei pentru zece zairi.

În fine, era mulţumit că-l găzduise. Termină de umplut cutia de exploziv, închise capacul şi îl fixă cu o bandă autocolantă neagră, lată. Acum trebuia să deschidă cutii de un kilogram. Cinci, mai exact. Băcanul vecin nu mai avea cutii de cinci kilograme. Se întrebă cine mânca aceşti peştişori mici… Ce meserie! îşi consultă ceasul. Trebuia să se grăbească.

Ca măsură de securitate, nu dormea acolo. Puse cutia cu exploziv peste alte trei şi plonjă în peştii mici conservaţi. Niciodată n-a mâncat aşa ceva. După douăzeci de minute terminase treaba. Nu-i mai rămăsese, în afară de vasele cu peşti, decât hârtia uleioasă cu care fusese învelit explozivul. Făcu o grămadă într-un colţ.

Apoi începu să mute cutiile în portbagajul maşinii. Nu era momentul să atragă atenţia vreunei patrule. Din fericire, nu se zărea nimeni pe strada îngustă şi nimeni nu se interesa de el. Nici chiar vânzătorul de frigărui instalat la zece metri mai departe. Erau obişnuiţi să-l vadă pe Josse acasă la cel de-al „doilea birou“ al lui. Mai mulţi albi frecventau Cetatea pentru aventuri uşoare şi ieftine…

Când totul fu gata, închise portbagajul, trânti uşa casei şi se instală la volan.

Visând la o bere. Degetul lui continua să sângereze. Îi luă mult timp să ajungă pe bulevardul 21 Noiembrie. Încetinind la fiecare intersecţie. Nu era momentul pentru un accident. Apoi viră spre nord, extaziat ca un copil.

În sfârşit era din nou un bărbat important. Se conta pe el, iar el avea să schimbe destinul Zairului.

*

* *

Cel de-al „doilea birou“ a lui Josse îl contempla pe Malko cu un aer total bovin. Nici chiar oferta unei beri nu reuşise să o destindă.

— Da, e la mine, zise ea. Dar el nu vine la dans. Vrei să te vezi cu el?

— Da, vreau să-l văd, zise Malko. Mă conduci acolo? Sunt cu maşina.

Negresa îl fixă neîncrezătoare.

— Îmi plăteşti intrarea când mă întorc. Face doi zairi.

— E în regulă, zise Malko. Jeanne, ne aştepţi?

— Nu. Vin cu voi, zise Jeanne pe un ton hotărât, abandonându-şi berea încă plină.

Luară maşina lui Malko şi parcurseră aproape un kilometru înainte să se oprească la colţul unei străduţe întunecoase. Singurele lumini erau ale unui vânzător de frigărui şi ale unei mici băcănii, deschisă în

ciuda orei târzii. Liza păru surprinsă ajungând în faţa casei.

— Maşina lui nu mai e aici. Uite, a plecat, zise ea pe un ton indiferent. Ne putem întoarce.

Malko fixă casa întunecată, turbând de furie. Era prea stupid, întârziase câteva minute, poate…

— Aş vrea să intru, zise el, să văd dacă n-a lăsat vreun mesaj.

Liza îl fixă cu o incapacitate de înţelegere totală, dar termină prin a deschide uşa şi a aprinde becul gol care lumina încăperea. Imediat Malko văzu vasele cu peştii mici.

— Ce sunt?

— Peşti mici, zise Liza cu o mare logică.

— Josse i-a cumpărat?

Ea dădu din cap.

— Nu, eu.

— De ce?

— Pentru el. Mi-a dat bani.

Nivelul ei intelectual nu-l depăşea pe cel al unui cimpanzeu mediu. Privea peştişorii absentă, grăbită să se întoarcă la dans. Malko o întrebă:

— Ce voia să facă cu ei?

— Nu ştiu, că nu mi-a spus.

Malko privea peştii cu o perplexitate totală. Ce putea oare să facă Josse cu peştii? Era atât de insolit că tot restul era uitat. Brusc, Liza scoase o idee nouă din creierul ei:

— Cred că voia doar cutiile să bage ceva în ele.

Din ce în ce mai intrigat, Malko începu să inspecteze încăperea. Ce ar fi putut să pună în cutii? După treizeci de secunde, găsi grămada de hârtii uleioase. Rămase perplex şi neliniştit. Era ceva ce nu prevăzuse. Un alt paravan al planului. Ce voia Josse să arunce în aer? Acum avea motiv dublu să-l găsească.

— Nu ştii unde e? întrebă el.

Liza ridică din umeri agasată.

— Nu ştiu, nu mi-a zis nimic.

— N-a primit nicio vizită astăzi?

Negresa dădu din cap afirmativ.

— Ba da, pe cetăţeanul Sese Malibu. Prietenul lui.

— Cine e acesta?

Liza se închise. Se săturase de atâtea întrebări. Malko se întoarse spre Jeanne:

— Încearcă s-o faci să spună cine e acest Şese Malibu. E important pentru mine.

Jeanne ridică din umeri. Toate astea erau probleme de-ale albilor din care ea nu înţelegea nimic… Dar Malko îi promisese o rochie. Ea începu conversaţia în lingala, explicându-i Lizei că albii au idei bizare şi că nu trebuie să-i contrazici…

Liza consimţi în sfârşit să spună ceea ce ştia. Cetăţeanul Sese Malibu se ocupa de pivniţa de la *Intercontinental.* Nu mai ştia nimic altceva. Îi scoase practic pe uşă afară, iar ei o duseră înapoi la bal. Jeanne nu avea astâmpăr.

— Mergem la *Prive?*

Malko se gândea. Josse era un fugar. Nu trebuia să se întâlnească decât cu persoane strict indispensabile.

Aparent, *Red Eye* nu fusese ascunsă în Cetate. Deci se afla în altă parte. De ce nu în pivniţa de la *Intercontinental?*

— Deci. Mergem la *Prive?* repetă Jeanne.

— Da, zise Malko. Dar mai întâi trebuie să trec pe la *Inter* ca să iau nişte bani.

Asta era o limbă pe care Jeanne o înţelegea.

Un sfert de oră mai târziu, după ce traversară din nou toată cetatea, opriră în faţă la *Inter.*

Inspectă rapid parcarea. Nu era nimic care să semene cu Mercedesul 404 al lui Josse.

Jeanne se aventură făcând câteva gesturi îndrăzneţe, fără să-i trezească apetitul.

Unde era Josse? Guide pleca peste câteva ore. Era imposibil să supraveghezi toate împrejurimile lui N'Jili. Deci, trebuia să-l găsească pe belgian înainte.

— Aşteaptă-mă, îi zise el lui Jeanne.

Plecă pe jos de-a lungul faţadei de la *Inter,* coborând rampa de maşini şi coti la dreapta pe bulevardul Colonel-Tsatshi. Acolo unde se deschidea şantierul aripii în construcţie. Majoritatea livrărilor se făceau prin partea aia. Din fericire era o noapte senină.

Dar trebui să meargă până în capăt înainte să descopere o Toyota „Land Cruiser“ mare. De culoare închisă, garată într-un colţ întunecos al şantierului, aproape de o uşă metalică de acces în hotel. O inspectă rapid şi inima începu să-i bată mai repede. Era exact cea pe care o văzuse acasă la Albert Van de Kamp! Dădu ocol maşinii, încercând să o deschidă, dar era încuiată.

Era ungherul ideal pentru o operaţiune clandestină. În faţă era un perete orb şi nimeni nu venea pe acolo noaptea, livrările neavând loc decât ziua. Vizita cetăţeanului Sese Malibu poate că nu fusese doar o coincidenţă…

Delicat, Malko trase spre el uşa metalică. Aceasta se deschise fără niciun fel de dificultate.

De cealaltă parte, era un culoar slab luminat şi îi părea rău că acesta făcea foarte repede un unghi drept. Bârâitul unui compresor vecin acoperea zgomotele uşoare. Malko continuă să înainteze în labirintul măruntaielor hotelului. Treizeci de metri mai încolo dădu peste o încăpere pătrată care părea să n-aibă nicio deschizătură. Un adevărat fund de sac. Era cât pe ce să nu zărească, într-un colţ, o gaură de unde pleca o scară foarte înclinată şi întunecoasă.

Care ducea, cu siguranţă, într-o pivniţă.

Se îndreptă spre scară. Treptele erau metalice şi nu făceau niciun zgomot. În schimb, cu cât avansa, cu atât obscuritatea era totală. Înţelese de ce atunci când ajunse jos, scara se termina printr-o uşă de fier închisă. Aşteptă, ascultă şi apăsă uşor pe clanţă. Uşa se deschise spre interior şi imediat îi sări în nări un miros puternic de alcool.

Se afla în pivniţa *Intercontinentalului!* Ultimul loc în care C.N.D.-ul ar fi căutat un proiectil *Red Eye.*

Aşteptă, încercând să se obişnuiască cu întunericul, pândind zgomotele. Auzi un foşnet în stânga lui; se trase înapoi, căutând întrerupătorul electric şi, imediat, fascicolul luminos al unei lanterne îl orbi. Instinctiv se aruncă în faţă, se izbi de ceva moale care îl dădu brutal pe spate; o burtă de om.

Ceva se mişcă în faţă, în întuneric şi îl lovi, atingându-i un umăr. Simţi mâini care se încolăceau în jurul gâtului lui, din spate, încercând să-l stranguleze. Încercă să se elibereze din strânsoare şi alte mâini îl prinseră din spate, imobilizându-i braţele. Strigă:

— Josse, nu vei reuşi!

Brusc, simţi o prezenţă, apoi masa enormă a burţii lui Josse îl înghesui în etajere. Îi auzi suflul scurt, gâfâit. O mobilă se prăbuşi cu un zgomot înspăimântător şi un miros puternic de vin se ridică de pe jos. Reuşi să prindă din zbor braţul care ţinea lanterna şi aceasta începu să mături toată pivniţa, în ritmul luptei. Timp de câteva secunde, fasciculul lumină patru lăzi puse aproape de uşă. Una de mărimea unui televizor mic, cealaltă, oblică, de aproximativ un metru, şi două. Măsurând aproape un metru şi jumătate.

Brusc, fasciculul lanternei se stinse. Malko vru să se îndrepte spre uşă, dar ceva greu i se sparse pe o parte a craniului, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa într-o lumină orbitoare.

Mirosul fu cel ce-l trezi. Un miros îngrozitor de vin răspândit peste tot. Acesta, alături de lovitura lui la cap, erau insuportabile. Se ridică pe bâjbâite şi alunecă pe lichid şi pe cioburi de sticlă încercând să se orienteze în bezna absolută. Clătinându-se, merse după raft şi simţi într-un sfârşit sub degete un întrerupător electric. Pivniţa se lumină. Erau două culoare paralele separate printr-un raft mare central. Rânduri şi rânduri de butelii de vin. N-ar fi putut niciodată să creadă că hotelul *Inter* avea o asemenea pivniţă: Richebourg 1946, Cheval Blanc, Mouton Rothschild. Acestea din urmă suferiseră. Aproape de locul în care căzuse el. Erau cioburi dintr-un bust de ipsos cu care fusese lovit… Urcă scara, fără să întâlnească pe nimeni.

Aerul îi făcu bine. Era încă noapte neagră. Bineînţeles că Toyota dispăruse. Cu *Red Eye* cu tot. Şi cadranul luminos de la ceasul lui Seiko arăta ora 3,32 dimineaţa. Îi rămâneau mai puţin de patru ore ca să oprească maşina infernală.

Capitolul XVI

Malko rămase câteva clipe nemişcat în şantierul pustiu, încercând să-şi tragă sufletul, ameţit de senzaţia eşecului. Mirosul de vin lipit de haine îi dădea aerul unui beţiv. Măcar era sigur de un lucru: Josse Braaskart era în posesia proiectilului *Red Eye* şi urma să se servească de el. Singura pistă ca să-l găsească era Toyota „Land Cruiser“. Nu avea decât să-l pună pe Victor Hammer la curent cu cele întâmplate. Numai el putea să împiedice plecarea lui Mobutu.

Luptând contra durerii de cap, se îndreptă spre parcare. Mercedesul lui era încă acolo, dar Jeanne dispăruse, cu siguranţă că înnebunită de furie. Ajunse în capătul bulevardului Caisse-d'Epargne, prin aleile pustii din *Gombé*.

Bătu timp de mai multe minute la poarta lui Victor Hammer care era încuiată, înainte ca o voce zaireză adormită să întrebe ce s-a întâmplat. După o discuţie interminabilă. În sfârşit, paznicul de noapte, speriat, consimţi să deschidă. Malko îl zări pe Dombashi, pigmeul, ghemuit pe scările de la intrare, gata să lovească.

Văzându-l, pigmeul îl salută grav din mână, deloc uimit de intruziunea lui la acea oră târzie… Harababura se sfârşi cu trezirea lui Victor Hammer care apăru într-o superbă pijama bleu ciel.

— Presupun că ai veşti rele, zise el, pentru care ai venit la ora asta aici.

— Mai mult decât rele, zise Malko. De data asta suntem cu spatele la perete.

Victor Hammer îi ascultă recitalul descurajat răsucindu-şi părul alb. Dintr-odată, o voce ieşi din difuzorul fixat în perete, întrerupând recitalul lui Malko.

— Cel mai bine e să prevenim C.N.D.-ul, zise ea. Ei vor întârzia decolarea avionului şi vor peria împrejurimile aeroportului.

— E o idee excelentă, zise Malko. Astfel există o şansă bună să dăm peste *Red Eye.* Dacă Josse n-a şters-o deja.

Americanul rămase tăcut, apoi zise pe un ton obosit:

— *My God!* E adevărat! Dacă Mobutu află asta, va înnebuni de

furie. Nimeni nu-i va mai scoate din cap ideea că noi am vrut să-i dăm lovitura. E convins că noi vrem să-l înlocuim şi, prin intermediul C.N.D., ştie că eu sunt în contact cu liderii locali.

— Am o idee, zise Malko. Dacă mi l-aţi da pe Dombashi…

— Dombashi? Ca să facă ce?

— Ca să-l găsească pe Josse, explică Malko. E obişnuit cu savana şi să urmărească animale. Dacă îi spunem cu aproximaţie unde ar putea să se găsească…

— Poate că e şi asta o idee, aprobă şeful C.I.A. Dar eu vreau oricum să previn C.N.D.-ul că avem o informaţie potrivit căreia Hercules a fost sabotat. Că ar fi mai bine ca Guide să plece cu elicopterul, direct la lagărul Tsatshi.

Victor Hammer ieşi în pragul uşii şi îl chemă pe Dombashi. Pigmeul intră şi se ghemui pe mochetă, cu tolba cu săgeţi în bandulieră, venit direct din epoca de piatră.

— Mergi cu *Bwana,* zise Hammer, şi faci tot ce-ţi spune el. Dacă îţi spune să omori, omori. E în regulă?

Pigmeul dădu din cap.

— E în regulă, şefu'.

— Aveţi un plan al aeroportului N'Jili? întrebă Malko.

— Veniţi în biroul meu, zise Victor Hammer.

Americanul se ghemui în faţa unui seif, îl deschise şi scoase un vraf de documente.

— Iată planul terenului. E o singură pistă din beton, de patru mii şapte sute de metri, orientată 4 grade sud şi 15 grade est. Decolările se fac în sensul vest-est. De jur-împrejur e savană şi la extremitatea pistei e un teren viran cu circumferinţa de aproximativ o mie cinci sute de metri. Deci Josse trebuie să se afle în prelungirea pistei, la o distanţă care nu depăşeşte trei mii de metri de capătul pistei.

Malko privea harta cu atenţie. În afara drumului care străbătea Kisangani, harta nu indica nimic, nici măcar o cărare în preajma aeroportului.

— Josse nu va fi cu siguranţă în capătul pistei, zise el, pentru că e prea periculos. Dar nu va fi nici prea departe. La ce oră se crapă de ziuă?

— Către ora cinci şi jumătate, zise Victor Hammer. Dar *Red Eye* are

o bătaie de maximum şase kilometri şi jumătate… Poate fi atât de departe.

— Foarte bine, zise Malko. Merg să mă întind o oră. Pornim la drum la ora cinci.

*
* *

Săgeata neterminată a monumentului Lumumba se ridica pe marginea bulevardului Sendwe dispărând într-o ceaţă de căldură lăptoasă. Zeci de negri mergeau pe marginea autostrăzii spre muncă. Lângă Malko, Dombashi era înghesuit pe scaunul din faţă al Land Roverului lui Victor Hammer. Ghemuit ca de obicei. Malko zări în stânga lui clădirile aeroportului N'Jili şi drumul care ducea la el. Se aflau la treizeci de kilometri la est de Kinshasa.

Ora cinci şi treizeci şi patru de minute. Soarele abia ieşea la orizont. Îi mai rămânea o oră ca să-l găsească pe Josse Braaskart şi proiectilele lui. Merse încă trei kilometri pe drumul de Kisangani. Circulaţia se rărise. La stânga lui se etala o savană densă, deşertică. Încetini. Şanţul nu se întrerupea. Începu să conducă foarte încet. Ideea lui era simplă. Josse nu putea să ducă proiectilele *Red Eye* pe jos kilometri întregi. Deci Toyota a trebuit să-l apropie cât mai mult posibil de locul ambuscadei.

Parcurse încă un kilometru şi zări în sfârşit un început de pistă în stadiu jalnic la stânga şoselei. Opri imediat şi coborî, însoţit de Dombashi.

— Crezi că a trecut o maşină pe acolo? întrebă el.

Pigmeul se aplecă atent pe pietriş, luă puţin praf între degete şi se ridică.

— A trecut maşină, zise el.

Din cauza arborilor piperniciţi şi a vegetaţiei, vizibilitatea era limitată la vreo sută de metri. Malko îşi spuse că dacă s-ar fi dus cu Land Roverul ar fi fost reperaţi mai mult ca sigur. Se întoarse să ia arma Uzi a lui Victor Hammer din maşină şi îi făcu semn lui Dombashi să-l urmeze.

Un adevărat joc de urmărire, cu o miză mortală. Începuse de-acum să se încălzească. Un kilometru mai departe se întâlniră cu un cioban

încotoşmănit în zdrenţe care îi privi cu uimire. Un alb şi un pigmeu pe o pistă părăsită, cu noaptea-n cap…

Dar, vai! Era imposibil de comunicat cu el. El nu vorbea decât lingala, iar pigmeul, dialectul ecuatorului… Îşi continuară drumul. Savana părea infinită, monotonă. N'Jili era invizibil. Un avion trecu deasupra lor, indicându-le direcţia pistei.

Brusc, conturul pistei se termină într-un fel de mlaştină. În acest loc se distingeau foarte clar urme de pneuri în iarbă. Maşina întorsese şi plecase. De acum, Dombashi devenea preţios… Pigmeul, aplecat pe jos, examina urmele şi, spre surpriza lui Malko, luă direcţia opusă pistei! Nord-est? Merseră în direcţia aceea cu soarele în cap, într-un ritm foarte alert. Se îndepărtau din ce în ce mai mult de aeroport.

Dombashi înainta aproape în patru labe, în zigzag, inspectând solul, crengile, găsind urme invizibile pentru Malko.

Acesta din urmă, din ce în ce mai neliniştit, tocmai vru să-l întrebe dacă erau cu adevărat pe drumul bun, să atârne greu pe când acesta vră brusc spre nord. Continuară astfel un kilometru, apoi Dombashi se opri. Exact ca un câine de vânătoare care adulmeca o pistă. Uzi începuse să apese braţul lui Malko. Nu întâlniseră nicio vietate şi nu se auzea nici măcar rumoarea de pe şosea. Dombashi coti la stânga din nou şi se afundă până la glezne în nămol, reveni în picioare, ezită şi o şterse ca o săgeată spre un buchet de manghieri sălbatici. Malko înţelese atunci de ce efectuaseră acest ocol. Era un teren mlăştinos de netrecut. Acum reveneau în direcţia extremităţii de nord-est a pistei.

Brusc, Dombashi se opri şi îi făcu semn lui Malko să rămână nemişcat. Îl prinse chiar de umăr ca să-l forţeze să se ghemuiască aproape de un muşuroi mare de termite. O şterse imediat ca o săgeată spre manghieri, la nivelul solului, invizibil la câţiva metri. O adevărată bestie de pradă. După douăzeci de metri, Malko îl pierdu din vedere. Îşi consultă ceasul şi avu impresia că îi stă inima în loc.

Era ora şase şi patruzeci.

Avionul C 130 al preşedintelui Mobutu se pregătea probabil de decolare.

*

* *

Malko îşi rumegă furia şi angoasa. Ora şapte şi zece minute. Dombashi se evaporase în natură de mai bine de o jumătate de oră, lăsându-l aproape de muşuroiul de termite.

Trebuia să-şi caşte bine ochii, căutând găurile reptilelor din terenul savanei. Nu-l mai vedea pe pigmeu şi timpul trecea. Avionul lui Mobutu ar fi trebuit deja să decoleze. Deci Victor Hammer s-a dus la C.N.D. ca să modifice programul. Factorul timp, în acest caz, nu putea fi păcălit. Numai dacă avionul n-a avut pur şi simplu întârziere…

Brusc, ceva se mişcă în spatele lui: Dombashi se întoarse, impasibil ca de obicei. Îi adresă lui Malko un surâs liniştit.

— E în regulă, şefu'. E acolo.

Tensiunea lui Malko îi căzu dintr-odată.

— Unde?

— Nu departe. Vino.

Se lansară printre tufe şi muşuroaie de termite. Dombashi se deplasa cu o viteză incredibilă, în ciuda picioarelor lui mici şi a faptului că era desculţ. Malko era transpirat tot, soarele începuse să ardă serios. Pigmeul efectua ocoluri cărora el nu le înţelegea necesitatea, mai ales că fiecare secundă conta. În sfârşit, se opriră la marginea unei depresiuni uşoare. Dombashi întinse mâna spre un mic manghier sălbatic.

— Acolo, şefu'.

Mai întâi Malko nu văzu nimic. Apoi distinse un fel de şanţ cu o pată mai deschisă. I-au trebuit mai multe secunde să identifice o cămaşă kaki. Mai înaintă puţin ca să vadă mai bine.

De data asta, distingea totul. Josse, îmbrăcat în kaki, era lungit pe burtă lângă ceea ce părea a fi un tub lung de un metru cincizeci, montat pe un soclu rectangular. Ansamblul era legat printr-un cablu de un fel de geantă de piele atârnată de cureaua belgianului. Un alt „tub“ era aşezat lângă Josse Braaskart. Un al doilea proiectil, probabil pentru cazul în care primul îşi rata obiectivul.

Un binoclu enorm era aşezat pe povârniş. Belgianul îşi alesese bine locul. Nu-l puteai distinge de la douăzeci de metri şi era suficient de departe de pistă cât să nu se teamă de paza din împrejurimi. Brusc, Malko îşi ciuli urechile. I se părea că aude un bâzâit de motor în depărtare. Era avionul C 130 al lui Guide care se pregătea să decoleze.

Se chirci şi îşi verifică arma. Bâzâitul motorului continua să se amplifice. Era ora şapte şi jumătate, dar riscul era imposibil de calculat. Trebuia să-l neutralizeze pe Josse Braaskart înainte ca avionul care decola să ajungă în raza de acţiune a proiectilului *Red Eye*. Neliniştea îi strânse brusc stomacul.

Se putea foarte bine întâmpla un dezastru. Josse era un biet soldat pierdut… îi făcu semn lui Dombashi să se îndepărteze de el. Instinctiv, pigmeul trase o săgeată din tolbă şi o plasă în arc. Malko începu să înainteze uşor, cu Uzi aţintit în direcţia lui Josse. Bâzâitul din depărtare devenea din ce în ce mai puternic.

Continua să înainteze. Josse era prea concentrat asupra zgomotului ca să-l poată auzi apropiindu-se. Astfel ajunse la şapte, opt metri de belgian şi se ridică, strângând mitraliera la şold. Josse Braaskart trase gluga proiectilului şi îşi îndesă în urechea dreaptă o cască mică legată la proiectil cu un fir. De acolo parvenea semnalul de „fixare a obiectivului“ de îndată ce mecanismul infraroşu ar fi reperat avionul lui Mobutu. Malko înaintă încă un metru.

— Josse!

Belgianul sări literalmente în sus şi se întoarse dintr-odată. Malko îi văzu ochii mari albaştri inundaţi de panică şi de surprindere, cu gura deschisă, cămaşa murdară şi burta proeminentă. Imaginea însăşi a stupefacţiei.

— Josse, repetă el, nu mişca.

Lângă belgian era un F.A.L… O puşcă de asalt, cu un încărcător pus pe povârniş. Josse păru că nu văzuse mitraliera Uzi. Scoase un fel de muget şi se aruncă spre armă. Malko trase în momentul în care acesta atinsese F.A.L.-ul, vizându-i mâna întinsă.

Stacato-ul rafalei făcu să-şi ia zborul un stol de păsări. În ciuda lejerităţii cu care apăsase degetul lui Malko, jumătate din încărcător plecase, trasând o linie de la umăr la gâtul lui Josse. Acesta nu ajunse la F.A.L., căzând pe o rână şi rostogolindu-se ca un pachiderm. Malko se apropie, cu un gust de cenuşă în gură şi putu să verifice încă o dată că o mitralieră nu e o armă precisă. Unul dintre proiectilele mitralierei intrase în spatele urechii stângi a belgianului, atingându-i creierul şi zdrobindu-l. Alte două i se înfipseseră în umăr. Malko îşi puse arma jos şi îi întoarse corpul. Josse agoniza cu gura deschisă,

respiraţia sacadată şi ochii sticloşi.

Faţa îi era agitată de ticuri automate.

Brusc, bâzâitul care-l neliniştise pe Malko se amplifică, întoarse capul spre sud-vest. După câteva secunde, zări avionul C 130 Hercules oare se ridica lent de la sol. Trecu pe deasupra lor într-un şuier asurzitor făcut de cele patru turboreactoare.

Atunci când Malko lăsă capul în jos, Josse avea ochii ficşi, gura deschisă şi o expresie liniştită pe faţa lui de păpuşă. O muscă i se aşezase în colţul gurii şi rămăsese acolo.

*

* *

— Ce tâmpenie!

Victor Hammer dădu trist din cap privind la cele două proiectile *Red Eye.* La tuburile de lansare şi la consolele lor, înghesuite în Land Roverul lui, păzit de Dombashi. Lui Malko îi trebuiseră aproape două ore ca să ducă maşina cât mai aproape posibil de locul în care se afla Josse şi să încarce materialul.

Proiectilele *Red Eye* erau în siguranţă şi urmau să fie repatriate discret în S.U.A. cu un avion militar. Guide zbura spre B'Gadolite, neştiind de ce pericol scăpase.

Malko lăsase corpul lui Josse Braaskart acolo. Recuperase numai puşca F.A.L. şi documentele belgianului.

— Fără dumneavoastră, zise Hammer, n-am fi reuşit. Dacă v-aş spune că telefonul de la C.N.D. era deranjat azi-dimineaţă, m-aţi crede? N-am putut să fac nimic. Până când aş fi ajuns la lagărul Tsatshi, Guide ar fi fost plecat…

Malko nu-i răspunse. În ciuda reuşitei lui, se simţea neliniştit şi cu un gol în stomac ca înaintea unei catastrofe iminente. Ori, el învăţase să-şi urmeze instinctul. În străfundul lui ştia ce-l îngrijora. Se întoarse spre Victor Hammer şi-l întrebă:

— Ce-aţi face dacă aţi vrea să sabotaţi Kinshasa? S-o trimiteţi la naiba dintr-o singură lovitură?

Americanul reflectă.

— Aş opri producţia de pâine, zise el.

Malko dădu din cap.

— Prea complicat. Altceva mai simplu.

— Mai simplu? întrebă americanul. Staţi aşa! Ştiţi că toată electricitatea utilizată în Kinshasa vine de la barajul din Zongo printr-o linie de înaltă tensiune. Într-un anumit loc, această linie de înaltă tensiune merge de-a lungul reţelei Matadi-Kinshasa, care aduce păcură şi benzină. Într-o aceeaşi acţiune pot fi distruse amândouă.

Malko îşi simţi stomacul strângându-i-se. Iată destinaţia explozibilului lui Josse.

— Ştiţi unde este?

— Da, la o oră de „Kin“, pe drumul spre Matadi, în dealurile din Kassansoula. Am descoperit-o din întâmplare antrenându-mă pentru un raliu. Chiar eram în compania lui Albert Van de Kamp. (Tăcu brusc, conştient de ceea ce spusese.) *My God!* zise el în şoaptă.

— Arătaţi-mi unde este. Pe hartă, zise Malko. Să nu mai pierdem timp. Pot să-l iau pe Dombashi cu mine?

— Bineînţeles, zise americanul.

Soarele era acum sus pe cer. Malko se întrebă în cât timp complicii lui Josse ar fi aflat că atentatul contra lui Mobutu eşuase. Victor Hammer desfăcu o hartă a regiunii pe masa din living.

— Urmaţi drumul spre Matadi. La doi kilometri de „Kin“, pe stânga, e o ramificaţie. Un drum. Cred că e o inscripţie care indică Mayo. După aceea, urmaţi acelaşi drum până în satul Kassansoula. Linia de înaltă tensiune este la un kilometru dincolo de sat, în vârful unui deal.

— Foarte bine, zise Malko. Ajutaţi-mă să descarc din Land Rover.

Luă harta şi merseră în grădină. Toţi trei puseră rapid proiectilele *Red Eye* în garaj şi Malko se sui la volanul maşinii. Era aproape ora zece.

De data asta, Dombashi urcă fără ca măcar să i se dea ordin. Malko începuse să se obişnuiască cu prezenţa silenţioasă şi inertă a pigmeului, ghemuit ca un păianjen. Străbătu tot bulevardul 30 Iunie, apoi serpentinele colinei din Binza, ca să ajungă la drumul spre Matadi.

În timp ce conducea, începuse să se gândească la Emilia Nogeira. Oare unde era metisa? Nu se putea ocupa de ea până când nu rezolva problemele presante: să stopeze posibilele atentate contra lui Mobutu.

Se temea să nu fie moartă.

Land Roverul, cu acceleraţia călcată până la fund, făcea un zgomot infernal. Malko îşi păstrase Uzi cu un încărcător nou. În locul descris de Victor Hammer zări ramificaţia de drumuri şi o luă pe cel indicat de acesta. Imediat trebui să reducă viteza. Drumul era de-a dreptul îngrozitor, descriind sinuozităţi pe flancul colinelor acoperife de junglă. Trecu fără probleme de un post militar în care câţiva soldaţi alungiţi în jurul unei puşti mitraliere, la soare, beau cafea.

Această regiune, la sud de fluviul Zair, era pustie, populată numai de câteva sate. Ţinându-se de volan, Malko strânse din dinţi, dând dintr-un făgaş într-altul. Dombashi părea lipit de scaunul pe care stătea ghemuit, ţinându-se graţie degetelor de la picioare.

Harta, inutilă, zăcea pe jos în spatele maşinii. Malko îşi gravase în memorie punctele de reper ale drumului. Trebuia să treacă un pod peste un râuleţ şi imediat, la vreo treizeci de kilometri mai departe, va ajunge în satul Kassansoula. La ieşirea din acel sat, drumul se bifurca. Trebuia să o ia pe drumul care urca. După câţiva kilometri, acest drum tăia vârful unui deal, linia de înaltă tensiune şi conducta.

Land Roverul trecea printre doi pereţi groşi din laterit, atât de îngust era drumul în junglă. Auzi o lovitură surdă şi, cu toate că pedala de acceleraţie era la podea, Land Roverul aproape se oprise. Pe dedesubt se freca de sol. Ambală motorul şi trebui să cupleze toate patru roţile ca să iasă de acolo. Lui Dombashi nu-i lipsise mult să iasă prin parbriz din cauza unei frâne bruşte. Crengile loveau parbrizul fără încetare, iar viteza era de douăzeci de kilometri la oră. Chiar şi mai mică uneori. Pentru Zair era aproape un drum naţional. În schimb, peisajul era superb: eucalipţi gigantici, ferigi arborescente, bananieri sălbatici, o întreagă vegetaţie stufoasă şi de nepătruns care se întindea cât vedeai cu ochii, acoperind din plin colinele.

După douăzeci de minute, drumul începu să urce, dând brusc pe o esplanadă. Un sat de vreo douăzeci de case, construite în mijlocul unui spaţiu defrişat. Kassansoula. Puţin mai departe, Malko zări drumul care se bifurca. Aproape ajunseseră. O gloată de copii pe trei sferturi goi, cu burţile balonate, apăruseră de nicăieri şi fugeau în spatele Land Roverului, scăldându-se în norul de praf roşu. Câţiva adulţi făceau gesturi de bun venit. Malko îi vedea cu greu, fiind atent

la ţinta lui. A trebuit să treacă în viteza întâi, atât de abruptă era panta. Şi brusc, printre arbori, zări un stâlp electric. Ajunsese la linia de înaltă tensiune! Opri motorul şi coborî din maşină.

Linia trecea peste vârful dealului, mergând spre vest printr-o trecătoare artificială. Era la vreo cinci sute de metri de acel loc. Însă nici urmă de conductă.

Urcă din nou în maşină şi îşi reluă escaladarea dealului. După zece minute trecu peste conductă: un tub gros acoperit cu bitum de vreo douăzeci de centimetri în diametru. Aorta Kinshasei. Îşi continuă drumul şi se opri în vârful dealului. Un alt drum se încrucişa cu cel de pe care venea el în unghi drept, paralel cu linia de înaltă tensiune. Conducta se curba puţin mai jos şi pe o sută de metri, mergea exact pe sub firele de înaltă tensiune. Privirea lui Malko dădu peste un obiect insolit: o maşină staţionată la o sută de metri mai jos. Pe cel de-al doilea drum. Era aproape ascunsă.

Un Land Rover sau o Toyota.

N-avu timp nici să se mire, că o siluetă ţâşni din spatele unei staţii de pompare. Un alb îmbrăcat în cămaşă bleu, cu pantaloni asortaţi, cu un pachet în mână. În ciudă distanţei, Malko îl recunoscu imediat pe Albert Van de Kamp.

Raţionamentul lui fusese exact! Bucuria îi fu de scurtă durată. Dacă sărea totul în aer, sărea şi el odată cu obiectivul, aprinzându-se benzina din conductă ar fi degajat un nor de gaz de mai multe mii de grade. Cu linia de înaltă tensiune, risca să se producă un frumos foc de artificii. Albert Van de Kamp îl zărise la rândul lui. Cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi câteva secunde. Malko văzu distinct gestul de furie al belgianului aruncând ceva pe jos. El sărise deja în maşină şi ieşi fluturând o puşcă de asalt F.A.L. Malko de-abia avu timp să se adăpostească în spatele unui muşuroi.

Mai multe lovituri de foc răsunară în liniştea împrejurimilor şi gloanţele făcură să sară laterit în toate direcţiile. Malko se întoarse ca să strige la Dombashi să se adăpostească, dar pigmeul dispăruse deja. Ripostă cu Uzi, trăgând o scurtă rafală pe maşina belgianului ca să o imobilizeze. Văzu urmele pe capotă, fără să ştie dacă acţiunea lui lovise vreo parte esenţială a maşinii.

Albert Van de Kamp se pare că nu se aşteptase ca el să fie înarmat.

Malko îl văzu ţâşnind în spatele unui pilon de ciment, trăgând de la şold cu F.A.L.-ul ca să-l forţeze să se adăpostească. Fără ca măcar să ochească. Sări la volanul Toyotei, aruncând arma înăuntru pe scaunul de lângă el. Malko potrivi o rafală. Prea scurtă. Trebui să schimbe încărcătorul. În timpul în care căutase un încărcător în Land Rover, Toyota plecase. Sări la volan, coborî cei o sută de metri şi se opri în faţa staţiei de pompare. Numărul 49.

Imediat zări cutiile de peştişori aliniate cu grijă, cu cordoane Bickford, pregătite să fie legate de cele patru picioare ale pilonului… O cutie mare era deja vârâtă sub conductă.

Malko sări din maşină şi o luă de acolo. Dombashi ajunse în fugă.

— Repede, strigă Malko, pune toate astea în maşină!

În câteva minute, încărcară toate cutiile în Land Rover. Toyota dispăruse pe drumul strâmt care mergea de-a lungul conductei. Malko băgă un încărcător plin în Uzi, băgă în viteza întâi şi zdrobi acceleraţia. Land Roverul ţâşni pe drumul care trecea de-a lungul pantei dealului, pe lângă conductă. Acest drum era autostradă faţă de celălalt. De mai multe ori Malko crezu că nu va trece! Dombashi strângea puternic scaunul cu toate cele patru membre ale lui, agitat. Motorul mugea, maşina se balansa şi se zdruncina prin ogaşele adânci ca nişte capcane de elefanţi. Conducta se afla tot în stânga lor. Ajunseră în vale. Drumul urma un mic râu.

Malko zări departe în faţă pata verde a Toyotei. Apăsă şi mai tare pe acceleraţie. Nu cunoştea deloc acest drum, în comparaţie cu belgianul, ceea ce-l făcea să piardă secunde preţioase. Cele două maşini aveau aproximativ aceeaşi putere. De mai multe ori fu nevoit să se lovească de conductă.

Văzu, printre vegetaţie, un pod din lemn peste râu. O sută de metri mai separau cele două vehicule atunci când Toyota trecu podul dintr-odată, derapând cu faţa spre malul nămolos, punându-se de-a curmezişul drumului şi căzând aproape în şanţul ce adăpostea conducta. Prudent, Malko încetini când ajunse lângă podul făcut din câteva bucăţi de lemn aruncate pe două scânduri.

Se angajă pe primele scânduri şi parcurse jumătate din pod atunci când auzi un pârâit sec. Cele două roţi din spate se afundară între scânduri, astfel încât maşina ajunsese pe butuci. Lemnul putred

cedase. Iată de ce belgianul trecuse atât de repede, cu riscul de a se răsturna… Dispăruse acum după vârful dealului, pe celălalt versant, într-un nor de praf roşu. Malko acceleră brutal. Prea târziu. Roţile începură să patineze în timp ce motorul urla din răsputeri.

Turbând de furie, opri motorul şi coborî. Land Roverul era îndreptat spre cer. Numai ei doi n-ar fi reuşit să-l scoată de acolo… Dombashi coborî şi dispăru în vegetaţie.

După cinci minute, un negru tânăr apăru, apoi un al doilea, un al treilea, incredibil de repede. În câteva minute erau o duzină de săteni plini de bunăvoinţă. Malko agită un pumn de zairi şi ei se aruncară pe maşină, încercând să o scoată din capcană. Exact în acel moment, reapăru Dombashi.

Dacă s-ar fi ivit un leu, rezultatul ar fi fost acelaşi. Negrii se împrăştiară ca un stol de vrăbii în faţa arcului şi a săgeţilor, în ciuda strigătelor lui Malko, ca să se întoarcă. Pigmeii nu aveau o reputaţie bună!

Începuse să fugă în spatele lor, urmând un drum aproape invizibil ce ducea într-un sătuc ascuns de o perdea de arbori aflat la câţiva metri de drum. Negrii se buluceau ca să se refugieze în case. Malko îl prinse pe unul foarte tânăr, care vorbea franceza. Şi începu convorbirea. Fără zairi n-ar fi reuşit niciodată. Dar, promiţând douăzeci de zairi şi un tub de aspirină, reuşi să-i facă să revină la pod.

Neîncrezători, cu un ochi la Dombashi, se puseră pe treabă. După zece minute, Land Roverul era de cealaltă parte a podului. Abia plătiţi, negrii se topiră în savană, sub ochiul năucit al lui Dombashi.

Malko urcă în maşină, cu furia clocotindu-i în suflet. Nu se putea pune problema să-l ajungă pe belgian, care avea acum o jumătate de oră avans pe un drum pe care-l cunoştea şi cu ochii închişi… în spate, lăzile cu exploziv se loveau între ele.

Nu-i mai rămânea de făcut decât un lucru: să o găsească pe Emilia Nogeira moartă sau vie.

Capitolul XVII

Albert Van de Kamp sări din Toyota şi trânti portiera cu furie. Buzele lui, deja subţiri, nu mai erau decât o dungă şi ridurile păreau că se adânciseră şi mai mult. Avea în gură gustul amar de laterit şi cămaşa îi era lipită de piele. Două ore şi jumătate de fugă de urmărire pentru nimic. Nu avea veşti de la Josse Braaskart, dar bănuise ce se întâmplase. Dacă avionul lui Mobutu ar fi fost doborât, ar fi aflat deja: avea un informator la N'Jili. Singura întrebare pe care şi-o punea era simplă: să rămână la Kinshasa sau să plece? Avea suficiente relaţii ca să ia un avion la Brazza, de cealaltă parte a fluviului. Pentru patru sute de zairi, ar fi trecut. Dar abandona multe lucruri.

Toată lumea era la muncă la fabrica de bijuterii.

Intră în biroul lui, se închise acolo, luă o bere din frigider şi o bău pe nerăsuflate. Puse climatizarea la maxim şi dădu un telefon lung. Atunci când închise se simţea mai liniştit. Şi de data asta se strecurase printre picături. Solidaritatea între „baronii din Binza" nu era o vorbă-n vânt. Cei care îi dejucaseră planurile nu făcuseră valuri. Aproape că reconstituise ceea ce se întâmplase şi absenţa lui Josse îi confirma ipoteza. Din fericire, nu era nicio legătură între el şi marele belgian. Omul care îl proteja (foarte apropiat de Guide) va continua să abată ameninţările foarte grave. Şi, oricum, nu fusese decât o partidă remiză. Mobutu nu era nemuritor. Albert Van de Kamp îşi făcuse sânge rău pentru nimic. Puţin câte puţin, panica făcu loc unei furii oarbe.

C.I.A.-ul pusese ochii pe el. Şi numai din cauza acestui Malko Linge care reuşise să-i inspire încredere imbecilului de Josse. De furie, aruncă sticla de bere goală de-a lungul încăperii.

Rămânea problema cu Emilia Nogeira. Cu agentul american nu era grav, putea să-l expulzeze. Dar Emilia îl avea pe prietenul ei, colonelul apropiat lui Guide. Oricum, nu se punea problema să o lase în viaţă. Dacă mai trăia încă… N-avea curiozitatea să meargă s-o vadă în camera seif. Emilia era dinamită curată. În privinţa morţii lui Josse, nimeni nu putea să o lege direct de complot. Cineva bătu la uşă.

— Intră.

Era adjunctul lui, un grec, care anunţa că a ajuns un transport de lingouri de aur de la mină. Trebuiau băgate în camera seif.

— Aduceţi-le aici, ordonă Van de Kamp. O să rămân până târziu. Mă voi ocupa personal

Grecul ieşi fără să facă niciun comentariu. El ştia de prezenţa Emiliei în camera seif, dar nu vorbea despre asta. Viaţa lui depindea de cea a lui Albert Van de Kamp. Belgianul se ridică şi merse să numere lingourile aurii care sosiseră de la Kiwu.

Întotdeauna, aurul exercita asupra lui aceeaşi fascinaţie.

*

* *

Ambasadorul Statelor Unite fixa absent fluviul Zair în timp ce Victor Hammer termina de expus situaţia. Conferinţă specială înainte de plecarea diplomatului la Khartoum. Cadillacul negru îl aştepta jos.

— Operaţiunea comportă trei acţiuni, explică şeful C.I.A. din Zair. Albert Van de Kamp a fost în contact nu numai cu opozanţii locali, dar şi cu câteva cercuri politice belgiene, aflate în contact cu F.N.L.K. Totul era prevăzut pentru o destabilizare brutală a regimului actual. Mai întâi eliminarea fizică a lui Mobutu, graţie proiectilelor *Red Eye* furnizate de cubanezi. Resturile acestei arme americane ar fi semănat îndoiala. Noi am putut să luăm urma originii ei graţie numerelor lor. A fost furată dintr-un depozit militar portughez din Lisabona de persoane neidentificate.

În acelaşi moment, continuă americanul, sabotajul de la linia de înaltă tensiune şi a conductei cu carburanţi Matadi-Kinshasa trebuia să provoace probleme grave care ar fi trebuit să se termine cu îndepărtarea administraţiei locale. Noi nu ştim cu siguranţă dacă în Kinshasa armata trebuia să preia puterea.

Dar, de la anunţarea morţii lui Mobutu, al treilea atac trebuia să se declanşeze în Shaba. Un batalion de forţe al lui Nathaniel M'Bumba, actualmente diseminat în regiunea sudică Kolwezi, trebuia să-i aprijine pe răzvrătiţii anti-Mobutu la Lubumbashi şi în principalele oraşe din Shaba, cu scopul de a proclama un guvern independent şi de a face oficial apel la cubanezi.

— Dar, domnule Hammer, întrebă ambasadorul, de ce belgienii le-au făcut jocul cubanezilor?

Şeful staţiei C I.A. îşi păstrase ce era mai bun la sfârşit.

— În viitorul guvern independent din Shaba, erau prevăzuţi trei belgieni… Asta n-ar fi durat mult, dar… Câteva cercuri belgiene nu l-au putut suporta niciodată pe Mobutu. Credeau că se poate trata cu cubanezii. Urmau să fie eliminaţi pe urmă.

Ambasadorul ridică mâna.

— Şi Van de Kamp? Ce se va întâmpla cu el?

Victor Hammer surâse rece.

— După toate aparenţele, nimic. Braaskart e mort. *Red Eye* e la noi. Ne e dificil să povestim această acţiune celor de la C.N.D. fără să fim bănuiţi. Deja Mobutu ne acuză de a fi „răi“ cu el. Simte că îi căutăm un înlocuitor. Van de Kamp e prea legat de anturajul lui Guide ca să nu-l lăsăm în pace. Ar trebui, ca să-i creăm probleme, ca domnul Linge să-l acuze. Dar asta ar ridica o grămadă de probleme, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, zise vioi ambasadorul. Cred că ar fi inutil. Noi nu suntem aici să facem dreptate.

Malko se gândi că era timpul să intre în conversaţie.

— Dacă am reuşit această afacere, remarcă el, totul se datorează colaborării doamnei Emilia Nogeira. A dispărut şi am motive puternice să cred că a fost ridicată de Josse Braaskart din ordinul lui Albert Van de Kamp. După părerea mea, ea e cea care le-a furnizat, sub tortură, elementele ce le-ar fi permis interceptarea avionului C 130 al lui Mobutu.

Ambasadorul avu aerul că e picat din cer.

— Dar unde se află această persoană? Trebuie să facem ceva. Are un paşaport american?

— Nu, zise Victor Hammer. E de naţionalitate zaireză. E una din colaboratoarele locale.

— A! făcu ambasadorul. În acest caz, evident, zise ambasadorul, îmi e imposibil să intervin, în ciuda dorinţei mele de a veni în ajutorul acestei persoane.

— O să vorbesc la C.N.D. ca să facă discret presiuni asupra lui Van de Kamp, zise Hammer. Poate chiar va apărea singură. Din moment ce operaţiunea a eşuat, Albert Van de Kamp n-are interes să mai facă

valuri. Dar nu văd ce aş putea să fac mai mult.

— Absolut, întări ambasadorul. E vorba de o cetăţeană zaireză. Dar trebuie să angajaţi toate mijloacele legale ca să reglaţi această problemă într-o manieră satisfăcătoare.

Mai bine ar fi tăcut.

Malko se ridică, dezgustat. Panica trecuse, administraţia redevenea un monstru rece. Sacrificând totul pe altarul Statului. Deviza C.I.A. ar putea fi: „Fără valuri“. Vizibil jenat de reprobarea lui mută, ambasadorul se ridică şi se scuză: era deja în mare întârziere şi trebuia să se pregătească pentru’călătoria lui la Khartoum. Strângerea de mână ce i-o adresă lui Malko fu super-călduroasă. Ba mai mult, în paranteză fie spus, mişcătoare. Apoi dispăru ca din puşcă. Activităţile oculte ale unor membri din ambasada lui îi dădeau aciditate la stomac. El care voia ca totul să fie tot timpul perfect convenabil, chiar într-o ţară precum Zairul…

De îndată ce uşa se închise în urma ambasadorului, Victor Hammer îşi schimbă atitudinea.

— Nu m-aţi auzit? îl întrebă el pe Malko. Ştiţi la fel de bine ca şi mine că toată chestia asta n-are sens. Emilia Nogeira e moartă. Albert Van de Kamp nu şi-ar asuma niciodată riscul să-i de-a drumul. Pentru că ea va alerga să povestească totul colonelului ei!

Malko rămase tăcut. Ştia asta. Dar nu voia să şi-o rupă din suflet. Victor Hammer continuă:

— În acest moment ar trebui să fie în fluviu cu un plumb de gât. Sau în altă parte…

Malko se gândi la moartea de care scăpase. Poate că asta a fost soarta Emiliei.

— Nu vreţi nici măcar să vă gândiţi la ea, zise el.

Victor Hammer dădu din cap.

— Doamne Iisuse! Nu fiţi aşa. Credeţi că eu nu sunt înnebunit de povestea asta? Dar ce putem face? Albert Van de Kamp este un dur, imposibil de intimidat. A avut suficient timp să-şi ia măsuri de precauţie.

— Poate că nu e moartă, zise Malko. Ar putea să-i dea drumul, dar trebuie să-i insuflăm suficientă frică.

Americanul râse forţat:

— Zău aşa! Nu e demn de dumneavoastră! N-o să mergeţi să-l ameninţaţi pe Van de Kamp. Nu uitaţi de sprijinul pe care îl are aici. Poate să vă expulzeze sau să vă bage în groapă fără să pot să ridic nici măcar un deget. Asociatul lui e vărul lui Guide… Credeţi că acesta din urmă îşi va pune vreodată în spate o poveste de familie ca să-mi facă mie pe plac? La cei din neamul Bantouze, familia e sacră…

— Bine, zise Malko. Cred că n-am decât să iau primul avion.

— În orice caz, aţi făcut treabă bună, zise călduros Hammer. Apropo, toate armele sunt în maşină? Sunt contabilizate la ambasadă şi nu vreau să am probleme…

— Sunt toate, zise Malko.

Cu faţa întoarsă ca să-şi scoată colţii. Se ridică şi schimbă o strângere de mâini rece cu şeful staţiei C.I.A.

— Mă voi ocupa de plecarea dumneavoastră, promise acesta din urmă. Veniţi la cină diseară, am invitaţi câţiva prieteni interesanţi.

Malko nu-i răspunse. Într-o zi de lirism, David Wise, şeful „Directoratului Operaţiunilor“, îi spusese că el era paladinul C.I.A.

Din nefericire şi cavalerii aveau inimă.

Şoferul aştepta, liniştit ca întotdeauna, indiferent la toate aceste poveşti ale albilor.

— Mergem la Binza, zise Malko. La cetăţeanul Van de Kamp.

Voia cât de cât să poată continua să se privească în oglindă.

*

* *

Un majordom în alb deschise uşa şi îl inspectă pe Malko cu un aer inimitabil de negru căruia îi fusese dată o parcelă de libertate.

— Cetăţeanul Van de Kamp? întrebă Malko.

— Cetăţeanul Van de Kamp este la birou, îl anunţă negrul pe un ton condescendent.

— Şi cetăţeana Van de Kamp?

— A plecat azi-dimineaţă în Europa.

Malko făcuse deja stânga-împrejur. Direcţia C.C.I.Z. Ştia că nu trebuie să mai conteze pe nimeni decât pe el însuşi ca s-o găsească pe Emilia. Amantul ei, colonelul flamand, plecase cu Guide la B'Gadolite şi, oricum, n-avea mijloacele materiale să acţioneze într-o manieră

eficace. Cât despre directorul general de la C.N.D., cu siguranţă că nu-şi asuma riscul de a se certa cu asociatul, vărul lui Guide.

Soarele la apus se reflecta cu o sclipire portocalie în geamurile de la C.C.I.Z. Foarte curând avea să se lase noaptea. Ascensorul îl duse pe Malko fără trepidaţii până la etajul al doisprezecelea. Îl primi o secretară zaireză la fel de provocatoare ca cetăţeana Jeanne.

— Nu ştiu dacă cetăţeanul Van de Kamp poate să vă primească acum, zise ea. Nu aveţi programată o întâlnire. Aşteptaţi. Merg să văd.

Malko o urmă îndeaproape. În momentul în care voia să bată la uşă, o îndepărtă surâzător.

— Lăsaţi-mă să-i fac o surpriză. Suntem prieteni vechi.

Secretara era prea sufocată ca să se mai interpună. Malko bătu uşor la uşă şi intră în birou.

Albert Van de Kamp scria ceva. Îşi ridică privirea, crezând că era secretara. Faţa lui rămase mai întâi absolut inexpresivă, apoi reuşi să surâdă. Un surâs rece şi crispat care nu-i includea şi ochii.

— Ce surpriză plăcută, domnule Linge! Nu v-am mai văzut de mult timp. Ce-aţi mai făcut?

Malko se apropie de birou. Ochii lui aurii erau striaţi de verde şi trăia o furioasă dorinţă să-l ia pe Van de Kamp de gulerul cămăşii şi să-l arunce prin geamul fumuriu care dădea spre apele tulburi ale fluviului Zair.

— Domnule Van de Kamp, zise el, am venit să vă văd dintr-un singur motiv. Unde este Emilia Nogeira?

Belgianul lăsă jos stiloul, prefăcându-se uimit.

— Emilia Nogeira? Dar de unde vreţi să ştiu eu? Acasă la ea, presupun, sau la muncă.

Malko se aşeză pe birou, fără să-l scape pe Van de Kamp din priviri. Ochii lui se adânciră şi mai mult.

— Domnule Van de Kamp, continuă el, Emilia Nogeira a fost ridicată de către prietenul dumneavoastră, Josse Braaskart, la ordinele dumneavoastră. Nu-mi pasă că aţi încercat să-l omorâţi pe preşedintele Mobutu. Această problemă e rezolvată. Dar vreau să o găsesc pe Emilia.

Albert Van de Kamp se ridică brusc şi înconjură biroul. Ochii lui albaştri erau ieşiţi din orbite, iar venele i se umflaseră pe frunte. Buza

superioară era presărată de spumă. Cu faţa atingând aproape faţa lui Malko, vociferă:

— Vă interzic să spuneţi asemenea tâmpenii, domnule. Îl respect şi îl iubesc profund pe Guide. De altminteri, el mă onorează cu prietenia lui. Fiţi atent.

Îl trase pe Malko în faţa unei diplome înrămate din care reieşea că Albert Van de Kamp era cavaler al unui oarecare ordin tropical, prin amabilitatea lui Mobutu… Malko îşi dădu seama că această nebunie nu era disimulată: lui Albert Van de Kamp îi era frică.

Microfoanele… La sosirea lui în Zair, C.I.A.-ul îl avertizase că toate încăperile de la *Inter erau* înţesate de microfoane, care nu mergeau, dar asta era altă poveste.

Belgianul răsufla ca o focă şi continuă:

— De altminteri, azi voi lua masa cu preşedintele grupului nostru, cetăţeanul Kerila, vărul lui Guide şi îi voi împărtăşi acuzaţiile josnice pe care mi le-aţi adus. Nu mă va mira dacă veţi fi expulzat rapid din Zair. Acum ieşiţi, domnule.

Deschise larg uşa, aruncându-i o privire neîndurătoare lui Malko, apoi îl însoţi pe culoar. În faţa portarilor, Malko îi spuse cu o voce calmă:

— Van de Kamp, sper, pentru binele dumneavoastră, să o găsesc pe Emilia Nogeira. Dacă nu, ne vom revedea.

Celălalt ezită o fracţiune de secundă. Ca şi cum ar fi vrut să spună ceva. Apoi făcu stânga împrejur şi intră în birou trântind uşa.

Un portar care se ridicase să-i facă scandal lui Malko şi se pregătea să-l dea afară de mână, fu oprit de privirea acestuia. Ruşinat, se aşeză din nou.

Malko se afla în ascensorul climatizat. Beat de furie şi de nelinişte. Era într-un asemenea stadiu, încât îi dădu liber şoferului şi plecă pe jos spre *Intercontinental* ca să se calmeze.

Avea un bilet în caseta de la recepţie. Adjunctul directorului general de la C.N.D., cetăţeanul Munungo, voia să-l vadă urgent.

*

* *

Malko ajunse la C.N.D. în momentul în care Munungo se pregătea

să se urce în Mercedesul personal, înconjurat de gărzile lui de corp ce vorbeau la walkie-talkie. Era un negru foarte închis la culoare, jovial, cu faţa deschisă. Era însărcinat cu legătura cu C.I.A. Malko îl întâlnise deja. Întinse mâna lui Malko cu o faţă gravă.

— S-au găsit două cadavre aproape de aeroportul N'Jili, îl anunţă el. Dintre care un alb. Am avut o convorbire cu cetăţeanul director general care se află cu Guide până mâine şi mi-a zis să vă previn. Merg să le identific. Vreţi să veniţi cu mine?

— Bineînţeles, zise Malko.

Josse Braaskart era singur când îl lăsase el. Luă loc lângă Munungo pe bancheta din spate a Mercedesului care o luă din loc, urmat de două motociclete împodobite ca gărzile elveţiene de la Vatican şi urmat de un alt Mercedes plin cu gărzi de corp. În timp ce coborau pe bulevardul Sendwe de-a lungul Cetăţii, Malko întrebă:

— Cine sunt cei morţi?

— Nu ştiu, zise Munungo. Un cioban a fost cel care a anunţat jandarmeria din N'Jili. Un analfabet.

Liniştea se lăsă din nou în Mercedes. Le-au trebuit mai mult de treizeci de minute să ajungă la locul în care Malko părăsise şoseaua lată ca să se afunde în savană. Un grup de soldaţi şi de poliţişti de la C.N.D. îi aşteptau lângă mai multe maşini. Au fost transbordaţi într-un Land Rover care se îndreptă pe drumul care străbătea savana.

Malko încercă să nu se mai gândească. Îi era frică de ceea ce avea să găsească. Un grup mic apăru din vegetaţia pipernicită. În locul în care-l lăsase pe Josse, lângă o tufă de bostani sălbatici colosali şi sclipitori în apusul acela minunat de soare, zări un obiect lucios.

Opriră şi săriră din maşini. Munungo se îndreptă spre grupul care înconjura cadavrul lui Josse. Era umflat şi de nerecunoscut. Cineva îl întorsese pe burtă şi priveliştea era şi mai obscenă. Înconjurat de un roi de muşte, era deja atacat de rozătoare şi de furnici. Lucru curios, el se înnegrise. Malko remarcase deja că în Africa toate cadavrele negrilor se albeau, iar cele ale albilor se învineţeau. Stranie întorsătură a lucrurilor.

Malko îşi întoarse capul. Era latura mizerabilă a războiului. Oroarea absolută.

— Unde este celălalt corp? întrebă el.

— Aici, anunţă Munungo cu o voce descompusă.

Malko înaintă cei câţiva paşi până la şanţ şi se opri ca în faţa unei viziuni de coşmar.

Capitolul XVIII

Ai fi zis că era o sculptură suprarealistă. O femeie lungită pe spate, ce încerca să se ridice, cu braţele întinse în faţă, ca pentru a se proteja. Încremenită într-o imobilitate eternă, cu corpul acoperit cu o peliculă sclipitoare care o făcea să pară o statuie din argint masiv. Mai întâi, Malko crezu că nici nu intra în discuţie să fie un corp uman, într-atât era de uimitor efectul. Apoi simţi cum i se strânge stomacul. Sub pelicula metalică, începuse să-i recunoască trăsăturile Emiliei Nogeira. Numai ochii cu expresia lor atât de blajină nu mai existau, fiind înlocuiţi de nişte pastile sclipitoare ca ochii unui robot de science-fiction. Era goală, acoperită din cap până-n picioare cu aceeaşi peliculă sclipitoare. Malko se ghemui lângă ea şi o pipăi. Era tare. Un înveliş metalic.

Îşi ridică faţa descompusă spre Munungo.

— Ce este?

— Cositor, cred, zise ofiţerul de la C.N.D. Au înmuiat-o într-o baie de cositor. Asta se întăreşte foarte repede, să ştiţi.

Cositor! Malko nu-şi putea detaşa privirea de pe silueta insolită, ieşită din savană. O femeie acoperită complet de metal… În afara gestului de apărare al mâinilor, Emilia Nogeira părea calmă, ca şi când ar fi stat să fie fotografiată, acceptându-şi acea soartă atroce. Gura era întredeschisă peste dinţii şi ei îmbrăcaţi în cositor. Malko se întoarse, incapabil să mai suporte priveliştea. Un soldat se amuza lovind cu piciorul un imens bostan strălucitor. Acesta crăpă, lăsând să iasă un lichid galben şi lipicios.

Malko îşi reprimă greaţa, sub privirea curioasă a negrilor.

Munungo părea şi el bulversat, în ciuda unei lipse congenitale a sensibilităţii africanilor. Dădu câteva ordine cu o voce brutală şi îi spuse lui Malko:

— Veniţi. Nu mai e nimic de făcut aici.

Malko cunoştea suficient Africa pentru ca să ştie că nu era vorba de o răzbunare a vreunui african. Era prea sofisticată. Dacă ar fi găsit-o pe Emilia tăiată cu cuţitul, da… Nu deschiseră niciunul gura până la

Mercedes. Malko avea încă în ochi silueta sclipitoare a moartei. De îndată ce se instalară în Mercedes, Malko întrebă:

— Cine posedă astfel de băi de cositor în Kinshasa? Atât de mari cât să poţi scălda un corp în ele?

Zairezul privea savana care-i înconjura. Într-un final, se decise să răspundă:

— Cetăţeanul Van de Kamp conduce o fabrică de bijuterii în zona industrială. Cred că el are aşa ceva. Dar nu trebuie să spuneţi că eu v-am zis.

— De ce? întrebă Malko.

Munungo avea o faţă din ce în ce mai jenată.

— Pentru că principalul acţionar este cetăţeanul Kerila, vărul lui Guide.

Liniştea se lăsă din nou până când ajunseră la săgeata neterminată a monumentului Libertăţii, ridicat lui Lumumba. Malko fierbea de furie. Nu numai că Van de Kamp o omorâse pe Emilia, dar îşi şi permisese luxul să-l ridiculizeze pe Malko pe faţă. Sigur că va scăpa nepedepsit. Munungo îşi aprinse o ţigaretă, încercând vizibil să destindă atmosfera şi remarcă:

— Uitaţi, cetăţeanul Van de Kamp dă o mare petrecere mâine seară înainte de plecarea în Europa în vacanţă. Mergeţi? Cetăţeanul director general mi-a zis că o să meargă.

— Nu cred, zise Malko.

Nu mai spuseră nimic până la clădirea C.N.D.-ului. Munungo îi strânse mâna lui Malko, cu o căldură neobişnuită.

— Vom ancheta moartea acestui Josse, zise el. Vă vom ţine la curent. Şi asupra acestei femei, bineînţeles, adăugă el.

*

* *

Proiectoare găureau noaptea, aţintite spre cer şi spre arborii masivi din faţa intrării, luminând faţada albă a vilei somptuoase. În faţa acesteia, erau atât de multe Mercedesuri că se putea deschide un magazin de expoziţie. Toată Kinshasa era prezentă acolo. Malko lăsă să treacă în faţa lui un cuplu, femeia prăbuşită sub atâtea bijuterii, iar bărbatul mergând cu greu în pantofii lui de lac.

Se simţea în plină formă fizică şi morală, cu sufletul neted şi rece ca o lamă de oţel. Se opri ca să respire mirosul plantelor ornamentale cu flori violacee care ascundeau faţada vilei. O altă maşină ajunse şi un bărbat în smoking alb, ca cel al lui Malko, coborî. Şeful C.N.D.-ului, Dikuta M'Funi, însoţit de o negresă superbă în tunică lungă africană, pe care i-o prezentă lui Malko drept soţia lui. Era escortat de gărzile lui de corp.

— Ia te uită, aţi venit până la urmă, zise el pe un ton surprins. Munungo mi-a zis că n-o să veniţi.

— Ei da, zise Malko. N-am vrut să ratez o asemenea petrecere frumoasă.

Se îndreptară apoi toţi trei spre intrare. Soldaţi înarmaţi păzeau împrejurimile vilei şi grădina, cu puşti F.A.L. în mâini. Erau postaţi câte unul la fiecare zece metri. Doi sergenţi blocau uşa. Malko îi văzu palpându-l discret pe belgianul gras în smoking care trecu în faţa lui.

Se îndepărtară respectuoşi din faţa lui Dikuta M'Funi şi înaintară spre Malko. Directorul general de la C.N.D. ridică mâna să-i oprească, dar Malko se lăsă pipăit cu un surâs amabil.

— Trebuie să-şi facă munca, zise el amabil.

M'Funi îi aruncă o privire surprinsă.

Urcară împreună scara ce ducea la piscină. O orchestră plasată pe marginea peluzei cânta muzică zaireză. Era plin de femei frumoase bronzate, machiate şi îmbrăcate somptuos. Smokingurile bărbaţilor ajutau la ţinuta festivă a petrecerii. Bufete enorme fuseseră întinse pe peluză, prăbuşindu-se de delicatese. Şi acolo vegheau soldaţii, cu arma în mână. Întorşi spre beznă şi spre copaci.

Malko se îndepărtă de bar şi o şterse în spatele unui bufet. Ocoli invitaţii ce stăteau în grupuri de-a lungul peluzei şi pe soldaţi, ca să ajungă în centru, acolo unde se afla Albert Van de Kamp.

Belgianul arbora şi el un smoking alb cu o cămaşă brodată şi o superbă centură purpurie. Părul lui alb avea reflexe albăstrui în lumina proiectoarelor. Surâdea, cu un pahar în mână, înconjurat de femei frumoase şi de un zairez pe care Malko îl suspecta a fi cetăţeanul Kerila, vărul lui Guide. Aşteptă ca Dikuta M'Funi să ajungă să-l salute pe belgian, cu un pahar de vodcă în mână.

Kerila se îndepărtă uşor, discutând cu Dikuta M'Funi. Van de Kamp

rămase singur.

Imediat. Malko înaintă câţiva metri în lumina unui proiector şi strigă:

— Van de Kamp.

Belgianul se întoarse brusc, cu viteza uni şarpe şi îl zări pe Malko.

— God Verdom!

Se aruncă literalmente spre Malko, cu trăsăturile contractate de furie.

Malko îl aştepta nemişcat.

Albert Van de Kamp parcurse cei trei metri, după care se opri brusc, cu o expresie de intensă stupefacţie pe trăsăturile lui crispate, care se transformară imediat în durere. Lăsă ochii în jos, contemplând cu uimire săgeata care-i străpunse smokingul, la mijlocul pieptului şi depăşea treizeci de centimetri. Se răsuci, deschise gura şi strigă ceva care fu inundat de muzica orchestrei.

Numai cei aflaţi în apropierea lui îşi dădură seama că se întâmplase ceva. Nici măcar soldaţii nu se mişcară. Şuierul uşor al săgeţii se pierduse în tumultul recepţiei.

Albert Van de Kamp îl privi pe Malko, apoi săgeata înfiptă în pieptul lui. Cu un gest furios, o smulse cu mâna dreaptă şi o aruncă jos. O urmă roşie se întinse imediat pe smokingul alb.

Dikuta M'Funi se îndreptă spre el ca să-l susţină, iar Kerila îi aduse un scaun. Soldaţii priveau în jurul lor, agitaţi. Nu văzuseră nimic şi nu înţelegeau ce se întâmplă. Malko nu se mişcase din loc. Se întoarse şi adresă un surâs şirului de arbori de unde plecase săgeata, apoi se îndreptă liniştit spre ieşire, trecând prin faţa lui Albert Van de Kamp. Belgianul respira greu, indiferent la toată hărmălaia din jurul lui. Resemnat. Înţelesese. Ştia de existenţa lui Dombashi.

Ca toţi cei care trăiau de mult timp în Africa, ştia că săgeţile folosite de pigmei erau înmuiate într-o otravă mortală fără antidot cunoscut.

Sfârşit

NOU!

Cereți la chioșcuri și „Brigada mondenă“

PREȚ 25 000 Lei

ISBN 973-597-272-7